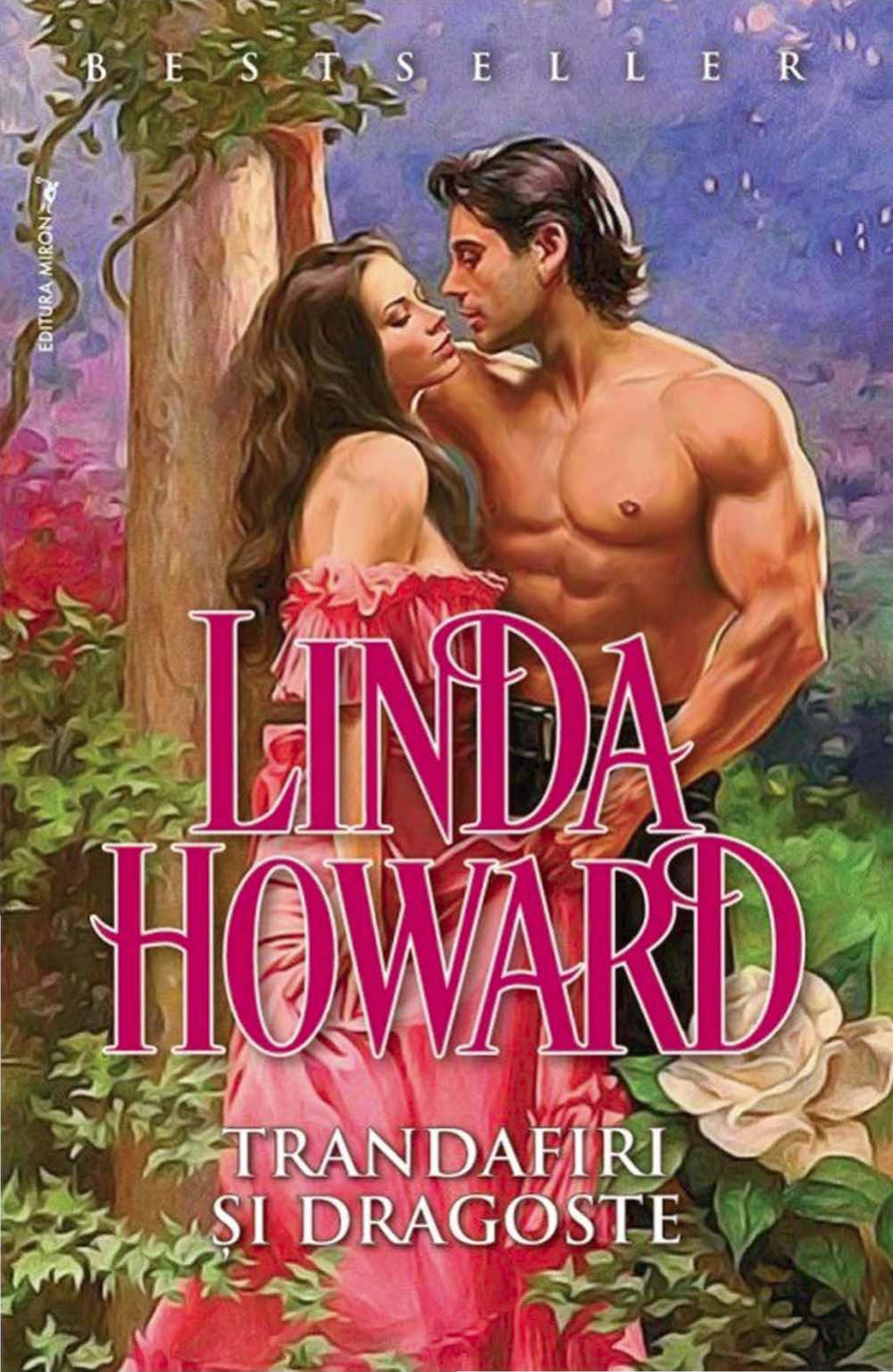

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

A romantic illustration of a man and a woman in a garden. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. The woman has long dark hair and is wearing a pink, off-the-shoulder dress. They are standing close together, looking at each other. The background features a large tree on the left and various flowers, including a large white rose on the right. The overall style is soft and painterly.

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI
SI DRAGOSTE

CAPITOLUL 1

Lucas Cochran se întorsese de numai o lună, dar încă îl uimea cum Prosper, micul lui orășel, reușise să se ridice la înălțimea propriului nume. Nu avea să fie niciodată mai mult decît un orășel, dar era curat și plin de viață. O persoană cu cap putea spune multe despre un oraș doar privind la oamenii de pe străzi, iar cei din Prosper erau liniștiți, ocupați și, ei bine, prosperi. Poate că orășelele miniere ce se nășteau peste noapte erau mult mai animate și mai interesante, iar oamenii se îmbogățeau rapid atunci cînd izbuteau să dea peste vreun filon mai solid de aur, însă din păcate, mureau la fel de repede atunci cînd minereul prețios se termina.

Prosper pe de altă parte, se născuse dintr-o singură clădire ce servise în același timp ca magazin universal, bar și grajd pentru cei cîțiva curajoși care se stabiliseră acolo. Lucas încă își mai amintea cînd Prosper nu fusese altceva decît o întindere pustie cît vedeai cu ochii, iar singurii albi erau numai cei de la Double C, ferma lui. Însă Febra Aurului din 1858 schimbase totul, aducînd în zona Colorado mii de oameni care-și doreau să se îmbogățască rapid. Din

păcate, în apropiere de Prosper nu se găsisese fir de aur, dar cei care veniseră pînă acolo văzuseră pămîntul bogat și-l cumpăraseră, ridicîndu-și fiecare ferma lui. Ceea ce însemnase că cererea de materiale și mîncare sau haine crescuse. Ca atare, magazinul universal, care era și bar și grajd, prosperase și foarte curînd alături de el se mai ridicase o clădire și astfel se născuse micuța comunitate ce avea să devină în curînd orășelul Prosper, din Colorado.

Lucas văzuse multe orășele apărute peste noapte, nu numai în Colorado, toate asemănătoare din cauza dezvoltării rapide și a străzilor noroioase pline de căutători de aur și de cei care voiau să-i ușureze de avuție, jucătorii de cărți, cîrciumari, curve și speculanți de terenuri. El unul se bucura sincer că Prosper nu fusese binecuvîntat, sau blestemat, în funcție de cum vedea fiecare situația, cu minereuri de aur sau argint. Fiind doar un orășel de fermieri, el avea să reziste mult după ce Febra Aurului avea să dispară, laolaltă cu micile comunități care se dezvoltaseră de pe urma ei.

Prosper era un orășel liniștit, cu o comunitate solidă, tocmai bun pentru a-ți întemeia o familie, așa cum dovedeau cele trei sute opt suflete ce locuiau acolo. Toate magazinele și birourile se aflau pe strada principală, în jurul căreia se dezvoltaseră cele nouă străzi rezidențiale. Marea majoritate a caselor erau micuțe și simple, dar altele, cum era cea a bancherului Wilson Millican care venise în Prosper deja foarte bogat, nu s-ar fi făcut de rușine în nici unul dintre orășele mari, cum ar fi fost Denver.

Prosper nu avea decît un singur bar și nici un bordel, deși printre bărbați se știa foarte bine (și printre femei, deși bărbații nu aveau habar de acest lucru), că cele două fete de acolo se îngrijeau și de alte nevoi, desigur pentru un anume preț. În partea de nord se ridicasă o biserică și apoi și o școală primară. În Prosper mai erau o bancă, două hoteluri, trei restaurante (numărîndu-le și pe cele două de la hoteluri), un magazin universal, două grajduri cu cai de cumpărat sau închiriat, un magazin de confecții și încălțăminte, o frizerie, un cizmar, un fierar și chiar și un magazin de pălării pentru doamne. Iar poștalionul trecea pe acolo o dată pe săptămînă.

Întregul oraș se dezvoltase doar pentru că familia Cochran ridicasă aproape din nimic ferma numită Double C și luptase cu indienii comanche sau arapaho, plătind pentru pămîntul acela cu propriul sînge. Lucas fusese primul Cochran născut acolo, iar de acum rămăsese și singurul. Își îngropase doi frați și mama în timpul războaielor cu indienii, iar cu o lună în urmă îl pierduse și pe tatăl său. Desigur, în timp se stabiliseră acolo și alți fermieri, dar cei din familia Cochran fuseseră primii și cumpăraseră pacea și liniștea acelui orașel chiar cu viețile lor. Oricine trăise destul în Prosper știa că puterea și coloana orașelului nu erau reprezentate de strada principală ci de șirul de morminte de la Double C.

Cizmele lui Lucas bocăneau zgomotos pe stradă în timp ce se îndrepta spre magazinul universal. Se

iscase un vînt rece ce adusese cu el mirosul de zăpadă, ceea ce-l făcu să se uite iar la cer. Nori negri și amenințători acopereau deja munții, ceea ce însemna că primăvara avea să întîrzie iar. Vremea caldă se apropia, dar norii aceia dădeau de știre că mai era un pic de așteptat. Trecu pe lîngă o femeie înfodolită bine cu un șal.

– Se pare că o să ningă iar, doamnă Padgett.

Beatrice Padgett îi zîmbi prietenos.

– Cam așa ceva, domnule Cochran.

Intră în magazin și-l salută din cap pe proprietar, pe domnul Winches. Se părea că omul prosperase în cei zece ani cît fusese el plecat pentru că își permisesese să angajeze un vînzător care să se ocupe de marfă și de clienți.

– Salut, Hosea, rosti Lucas.

– Ce mai faci? S-a lăsat iar frig afară, așa-i?

– O să ningă pînă dimineată. Nu-i rău, mai ales pentru rîuri, dar eu unul sînt gata pentru primăvară.

– Nu asta ne dorim cu toții? Ai nevoie de ceva anume?

– Niște unsoare pentru arme.

– În stînga, spre capăt.

– Mulțumesc mult.

Lucas o porni spre rafturile indicate de Hosea, lovindu-se de o femeie fermier care verifica niște hamuri. Murmură niște scuze și-și văzu mai departe de drum fără să-i arunce nici măcar o privire. Munca de la fermă era tare grea pentru o femeie, îmbătrînind-

o cu mult înainte de vreme. În afară de asta, deja observase un căpșor blond peste sacii de făină, ceea ce îl umplu de satisfacție. Olivia Millican era exact ceea ce-și dorea atunci când avea să se hotărască să se însoare. Era bine crescută, cu o dispoziție senină și frumoasă cât să-l facă să-și dorească să o trîntească în pat la tăvăleală pînă la sfîrșitul vieții. Avea planuri mari pentru Double C și ambiția necesară pentru a le pune în aplicare.

Olivia nu era singură, ci acompaniată de alte două femei, așa că nu se apropie de ea, ci doar o salută curtenitor atunci când ochii ei se opriră asupra lui. Spre marea lui mulțumire, fata nu se apucă să chicotească asemenea celorlalte două. Se mulțumi doar să-i întoarcă salutul și să roșească ușor, ceea ce o făcea încă și mai frumușică.

Plăti pentru unsoare și nici nu se închisese bine ușa în urma lui, când izbucniră alte chicoteli bune, dar fără ca Olivia să participe.

– A dansat cu tine de două ori!

– Ce ți-a spus?

– Am fost așa de năucită când m-a invitat, încît am crezut c-o să leșin!

– Măcar dansează bine? Jur că numai la gîndul că m-ar strînge în brațe m-au apucat toți fiorii! Mai bine că nu m-a invitat pentru că m-aș fi făcut de rîs, dar trebuie să recunosc că am fost tare geloasă pe tine!

Dee Swann privi spre grupul celor trei femei. Olivia stătea tăcută, în timp ce celelalte două chicoteau

și pălăvrăgeau de zor. Toate trei se trăseseră într-o parte a magazinului și făceau eforturi să vorbească mai încet, dar surescitarea din glasurile lor atrăsese atenția lui Dee. Aceasta trase puțin cu urechea și constată că era vorba de aceeași bîrfă veche, discutau despre un bărbat, în cazul de față fiind vorba despre Lucas Cochran. Continuă să asculte distrată, în timp ce se străduia să aleagă un căpăstru. Pielea țepănă n-o mulțumea deloc, prefera pentru calul său ceva mai moale.

– A fost un adevărat domn, rosti Olivia, pe un ton liniștit. Fiica bancherului era întotdeauna foarte calmă.

Dee ridică privirea, în timp ce în ochi îi lucea amuzamentul pentru cum reușea Olivia să-și păstreze calmul. Cele două schimbă o ochiadă peste rafturi. Olivia înțelese imediat amuzamentul lui Dee, de parcă ar fi fost doar ele două și ar fi comentat copios, la fel cum înțelegea de ce Dee nu li se alăturase, ci preferase să schimbe doar saluturi distante cu toți cei de acolo. Dee avea mare grijă de intimitatea ei, iar Olivia își respecta prea mult prietena pentru a nu încerca s-o includă într-o conversație care nu numai că n-o interesa, dar ar fi putut s-o irite.

Chiar dacă Prosper era doar un orașel de provincie, exista deja o structură socială. Dee nu ar fi avut acces în cercurile în care se învîrtea Olivia, ceea ce o făcuse să-i explice foarte clar prietenei sale că nu dorea sub nici o formă să fie excepția de la regulă. Iar pe ea oricum n-o interesa deloc să socializeze. Cum

Dee era discreția întruchipată, deși oamenii din oraș știau că se cunoșteau pentru că fuseseră colege de școală, nimeni nu bănuia ce prietenie strânsă le lega pe cele două. Dee n-o vizita niciodată pe Olivia, ci era exact invers, fata bancherului venea întotdeauna în vizită la ferma micuță a lui Dee, un aranjament ce le convenea de minune. Astfel, nu numai că Dee nu era expusă, dar și Olivia avea parte de câteva ceasuri de libertate, în care nimeni nu o observa și n-o judeca. Numai alături de ea putea Olivia să fie ea însăși. La Dee își putea permite să spună exact ceea ce gândea. Asta nu însemna că nu era o doamnă, ci doar că se simțea liberă de orice constrângeri. În schimbul acela de priviri, Olivia promise să se ducă la Dee s-o vadă și s-o pună la curent cu ultimele noutăți, căci nu se mai întâlniseră de mai bine de o lună, din cauza vremii rele.

După ce alese ce avea nevoie, Dee se duse cu toate cumpărăturile la casă, unde aștepta Hosea Winches. Proprietarul se apucă să facă totalul pe catastiful său, în dreptul numelui ei, ca apoi să-l scadă din creditul rămas de cu un an în urmă. Nu mai rămăseseră mulți bani în cont, dar suficienți cât să-i ajungă pînă la recoltă, socoti Dee, citind cifrele din catastif.

Domnul Winches întoarse catastiful spre ea ca să verifice totalul, și, în timp ce Dee aduna, el privi încă o dată spre grupul celor trei femei care continuau să chicotească în partea din spate a magazinului.

– Parcă a intrat vulpea în cotețul găinilor, comentă el acru, așa de tare chițăie.

Dee puse catastiful la loc, după care își luă sacoșa de cumpărături.

– Mulțumesc mult, domnule Winches.

El scutură absent din cap.

– Fii fericită că dumneata ai capul pe umeri, rosti el. Ai crede că n-au mai văzut pînă acum un bărbat.

Dee privi în direcția celor trei și din nou la domnul Winches, apoi ridicară amîndoi din umeri. Și ce dacă Lucas Cochran se întorsese în oraș după o absență de zece ani? Nu însemna absolut nimic pentru nici unul dintre ei.

Îl recunoscuse pe Cochran din momentul în care se ciocnise cu ea, dar nu-i vorbise, pentru că doar îl recunoscuse, nu-l cunoștea personal și oricum se îndoia sincer că el avea habar cine era ea. În fond, el plecase de acolo la scurt timp după ce ai ei se stabiliseră la Angel Creek. Pe atunci ea fusese doar o școlăriță de paisprezece ani, iar el, cu opt ani mai mare, era deja bărbat. Nici măcar nu se întîlniseră și nu fuseseră prezentați. Ea îi știa fața, dar atît, nu-l cunoștea deloc, nici măcar din auzite.

Dee își însușise bunul obicei de a-și vedea de treaba ei și se aștepta la același tratament din partea celorlalți, dar chiar și așa, era la curent cu ceea ce se petrecea la Double C. Era cea mai mare și mai veche fermă din zonă, așa că toată lumea era la curent cu evenimentele de acolo.

Ultimul eveniment mare fusese moartea lui Ellery Cochran, tatăl lui Lucas, petrecută cu cîteva săptămîni în urmă.

Dee nu-l cunoscuse personal, dar îl știuse din vedere și se salutase cu el în oraș, însă nu considera că moartea lui ar fi fost un eveniment ieșit din comun, omul se stinsese împăcat în patul lui, ceea ce era mai mult decît putea cineva să ceară de la viață.

Chestiunea respectivă se înscrisese la rubrica varietate, așa cum se întîmpla atunci cînd se năștea vreun copilaș prin vecini.

Cum nu avusese nici un fel de afaceri sau certuri cu Ellery, tot așa se aștepta să n-aibă nici o treabă nici cu Lucas. De altfel, deja uitase de familia Cochran atunci cînd ieși din magazin, în frigul de afară.

Își strînse mai tare vechea haină a tatălui ei în jurul trupului și-și îndesă mai bine pe cap căciula ca să-și apere fața de frig, după care se urcă pe capra șaretei sale.

Ceva mai tîrziu în acea după-amiază începu să ningă, dar învîrtejirea aceea tăcută de alb mai degrabă o încînta decît s-o supere, nu suferea că primăvara întîrzia să apară.

Dee iubea schimbarea anotimpurilor, fiecare dintre ele îi aducea bucurie în suflet și cum trăia atît de aproape de pămînt, simțea ritmul inexorabil al naturii. Animalele ei erau la căldură în grajd, terminase cu toate treburile pe ziua aceea, în căsuța ei micuță era cald și focul vesel din sobă o încălzea pe dinafară în timp ce cana de cafea fierbinte de alături îi încingea interiorul.

Nu mai avea nimic altceva de făcut decît să se odihnească cu picioarele întinse în fața focului și în mîini cu una dintre prețioasele cărți pe care le obținuse la începutul iernii.

Iarna era anotimpul în care se putea odihni și ea, în celelalte anotimpuri era prea ocupată și avea prea multe treburi de făcut ca să mai aibă răgazul sau energia să mai stea seara să citească.

Însă curînd cartea îi căzu în poală, în timp ce Dee își sprijini capul de spătarul înalt al balansoarului, plănuiindu-și de pe acum grădina.

Porumbul mersese foarte bine anul trecut, așa că poate n-ar fi rău dacă ar planta mai mult acum. Porumbul era o afacere bună, pentru că ce n-ar cumpăra oamenii de la oraș, ar putea folosi drept hrană pentru animale.

Numai că porumb în plus însemna să mai reducă din celelalte legume, ori nu se putea decide dacă era sau nu un lucru tocmai înțelept. Plănuiind cu grijă și experimentînd, în acel moment știa precis, pînă la metru pătrat, de cîtă suprafață de grădină se putea ocupa foarte bine de una singură.

Nu avea de gînd să se extindă și să reducă astfel calitatea legumelor, tot așa cum nu intenționa să angajaze pe cineva s-o ajute.

Poate că era egoist din partea ei, dar cea mai mare plăcere pe care o avea, în afară de satisfacția de a vedea plantele crescînd, era independența de care se bucura. Se descurca foarte bine și singură, ca atare avea de ce să fie mîndră.

La început acest lucru o speriase, cînd la vîrsta de optsprezece ani se trezise deodată singură pe lume.

Cînd Dee avea șaisprezece ani, aproape imediat după ce se mutaseră acolo, mama ei, care fusese profesoară, murise subit, lăsîndu-i fiicei ei moștenire un teanc mare de cărți, învățăturile sale și mult bun simț.

Nu trecuseră nici doi ani de la moartea ei cînd tatăl său a fost lovit în cap de un catîr și și-a dat apoi sufletul în patul său, fără să-și mai recapete cunoștința.

Liniștea și singurătatea o chinuiseră la început. Vulnerabilitatea ei o speriase cel mai tare. O femeie singură, era o femeie fără apărare.

Dee săpase mormîntul tatălui ei și-l îngropase, nedorind ca altcineva să afle de moartea lui și de faptul că rămăsese singură la fermă.

Cînd se dusesese în oraș la tîrguieli, le explicase celor ce o întrebaseră de el că nu putuse pleca de la fermă, ceea ce într-un fel nu era o minciună, dar nici adevărul, însă îi liniștea conștiința.

George murise la începutul iernii, așa că în timpul lunilor lungi de frig, Dee jelise și se gîndise foarte bine la situația ei.

De acum micuța vale fertilă devenise proprietatea ei, însă era prea mică pentru o fermă de anvergură și puțin cam prea mare pentru a o lucra de una singură.

Pe de altă parte, acolo solul era fertil, udat bine de apele reci și rezezi ale rîului care izvora din canionul Prosper și trecea chiar prin mijlocul acelei văi.

Nu-și putea aminti în ce zi anume hotărîse ce să facă cu viața ei, cert este că luase fiecare zi în piept, muncind de zor.

În primul rînd se apucase să învețe cum să se apere. Cu încăpățîinare, scosese în fiecare zi armele tatălui ei: un revolver Colt de calibru 36, o carabină Sharp foarte veche și o pușcă mare cu două țevi.

Pistolul ruginise deja din cauză că George nu-l folosisese niciodată, iar de cînd se mutaseră acolo zăcuse nebăgat în seamă.

De altfel, tot timpul glumise că nu era în stare să tragă cu un pistol, preferatele sale fiind puștile sau carabinele.

Dee nu era mare amatoare de arme, însă le luase și se îngrijise de ele așa cum îl văzuse pe tatăl ei făcînd, după care ore în șir se antrenase, învățînd cum să le încarce și apoi să le descarce, pînă cînd ajunsese să facă acest lucru automat, fără să mai stea pe gînduri.

De abia după aceea, începuse să exerseze trasul la țintă. Începuse cu pistolul, crezînd că era cel mai ușor, dar de abia după aceea constatase de ce nu-i plăcuse deloc tatălui ei.

La depărtare mai mare nu aveai deloc precizie cu el.

Experimentă cu pistolul, pînă cînd izbuti să-și dea seama de la ce distanță putea trage cu el ca să-și nimerească ținta.

Cu carabina era mult mai ușor de țintit și putea nimeri fără probleme de la o distanță mult mai mare.

Dar, asemenea tatălui ei, cel mai mult i-a plăcut pușca. Orice nemernic ar fi putut presupune că nu l-ar nimeri dacă ar trage cu pistolul sau chiar și cu carabina, dar niciunul întreg la minte nu s-ar fi pus cu pușca cea mare cu două țevi.

Nu a stat să-și piardă vremea să tragă foarte rapid cu pistolul, asta era pentru pistolarii ce-și doreau o reputație, ori ea prefera precizia, așa că se antrenă zi de zi pînă cînd se simți în stare să se apere cu oricare dintre arme i-ar fi fost mai la îndemînă.

Grădina i se părea de asemenea absolut necesară. Ea și mama ei se ocupaseră în trecut de grădina de legume, ca apoi în toamnă să le conserve pentru iarna cea lungă.

Lui Dee îi plăcea tare mult să lucreze în grădină ca apoi să se bucure de fructele muncii ei.

Pierderea părinților o ajutase să înțeleagă că viața era scurtă și plină de neprevăzut, așa că avusese nevoie de ceva mai permanent ca s-o ajute să treacă peste durere.

Descoperise că acest lucru era pămîntul, care dăinuia neschimbat aproape pe tot parcursul anotimpurilor.

Grădina era ceva teribil de productiv, care-i oferea extrem de multe doar dacă avea puțină grijă de ea.

Simțea cum i se mai ușura durerea atunci cînd lua contact cu solul acela mănos, iar munca fizică o ajuta să treacă cu bine peste nopțile de singurătate.

Ferma aceea îi dăduse un nou motiv pentru a trăi, pămîntul îi oferise din nou viață.

Primăvara anunțase moartea tatălui ei și îndurase furtuna de întrebări ce se abătuse asupra ei.

Oameni cu care în trecut doar se salutase, o întrebaseră dacă avea rude care-i puteau purta de grijă atunci cînd se va întoarce înapoi în est, de unde venise.

Adevărul era că avea niște veri prin Virginia, acolo unde se născuse, dar niciunul dintre ei destul de apropiat, încît să-și dorească să se întoarcă acolo, ori ea nu-și dorea deloc așa ceva.

Și nici nu considera că era treaba cuiva să afle ce urma ea să facă.

Curiozitatea celor din oraș i se păruse de nesuportat, pentru că ea își apăruse mereu intimitatea și admira discreția.

Oamenii aceia se arătaseră de-a dreptul scandalizați atunci cînd le spusese că n-avea de gînd să plece de la fermă.

După părerea acelorași oameni, la nouăsprezece ani nu era decît o copilă și n-avea ce căuta să trăiască de una singură. O femeie respectabilă nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Mai mulți bărbați ce lucrau în zonă, precum și alții din oraș, care nici măcar nu aveau scuza tinereții, se gîndiseră atunci că rămăsese la fermă pentru că avea chef de un bărbat care să-i aline nopțile de singurătate, așa că începuseră s-o asalteze.

Ca atare, în nopțile calde de vară veniseră la ferma ei, uneori singuri, alteori în perechi, gata s-o seducă.

Cu pușca în mâini, Dee se făcuse înțeleasă că dorea să fie lăsată în pace. În curînd se răspîndise zvonul că tînăra Swann nu era deloc interesată de bărbați.

Cîțiva, mai încăpățînați, își găuriseră pantalonii cu alică, înainte să înțeleagă că Dee nu se sfia deloc să tragă cu pușca, așa că pînă și aceia renunțaseră în cele din urmă și nu mai reveniseră la ferma ei, cel puțin nu în postura unor amorezi.

În acea primăvară de singurătate plantase grădina din obișnuință ca pentru doi oameni și trecuse destulă vreme pînă să-și dea seama că avea un surplus uriaș.

Ca să nu se irosească, pusese tot ce era în plus în șaretă și se dusese la oraș ca să vîndă, însă asta însemnase să-și piardă întreaga zi acolo, ceea ce o întîrzia cu munca la fermă. Așa că aranjase cu domnul Winches de la magazin să-i dea lui produsele, pe care mai apoi el să le vîndă mai departe și să-i dea bani sau credit pentru mărfurile lui.

Acest aranjament le convenise de minune, pentru că Dee avea timp de grădină, iar domnul Winches vindea cu profit toate legumele ei.

În anul următor, Dee plantă o grădină de două ori mai mare, însă descoperi că nu se putea îngriji așa cum trebuia de ea. Buruienile creșteau mai repede decît le putea ea stîrpi, iar legumele aveau de suferit din această cauză. Cu toate acestea, scoase un profit frumos de pe urma ei și destule provizii pentru iarnă.

A treia primăvară, atunci cînd Dee plantă următoarea grădină, un nou fermier se instalează la sud de

Prosper. Kyle Bellamy era tînăr, nu depăşise treizeci de ani şi era mult prea chipeş pentru binele lui.

Dee îl antipatizase imediat, era prea agresiv şi necioplit, neascultînd de nimeni şi întrerupînd pe toată lumea.

Intenţiona să-şi clădească o fermă mare, fără a face un secret din asta, ca atare se apucase să cumpere terenuri, avînd totuşi grijă să nu-l calce pe bătăture pe Ellery Cochran.

Bellamy decisese că avea nevoie de o sursă de apă în plus pentru imperiul său în plină dezvoltare, aşa că se oferise să cumpere Angel Creek de la Dee. Ea reuşise cu greu să nu-i rîdă în nas atunci cînd venise cu o ofertă ridicol de mică, dar izbutise în cele din urmă să-l refuze politicos.

Următoarea sa ofertă a fost mult mai mare. Refuzul ei fusese mai departe politicos.

A treia ofertă era de-a dreptul uriaşă, iar el i-o făcuse aproape furios. O prevenise că mai mult de atît n-avea să urce, însă Dee îi explicase atunci că el nu înţelegea deloc care era poziţia ei.

– Domnule Bellamy, aici nu e vorba de bani. Nu vreau să-mi vînd ferma nimănui, indiferent de preţ. Nu vreau să plec de aici, ăsta este căminul meu.

Bellamy ştia din experienţă că orice lucru îşi avea preţul, important fiind cît de mult era dispus să cheltuie ca să obţină ceea ce-şi dorea.

Pentru el fusese un adevărat şoc să citească adevărul spuselor ei în ochii verzi şi neclintîţi. Indiferent

cît de mult ar fi ridicat prețul, ea nu era dispusă să vîndă.

Numai că el își dorea cu disperare terenul acela.

Următoarea dată venise la ea cu o cerere în căsătorie.

Dee s-ar fi amuzat copios dacă în acel moment nu ar fi realizat că n-o interesa în niciun fel să se mărite, tot așa cum nu era interesată să-și vîndă ferma.

În general, cînd se gîndise la viitor, își închipuise că la un moment dat avea să se mărite ca apoi să aibă copii, așa că se mirase singură cînd își dăduse seama că de fapt nu-și dorea deloc așa ceva.

În cei doi ani și jumătate de cînd rămăsese singură, devenise independentă și nu trebuia să răspundă în fața nimănui, în plus, se simțea foarte bine în singurătate.

În acel moment de sinceritate, viziunea sa asupra vieții devenise deodată limpede, văzîndu-se ceea ce devenise, nu ceea ce își imaginase la un moment dat.

Așa că, în loc să rîdă de el, ridicase privirea și-i spusese cu seriozitate:

– Mulțumesc, domnule Bellamy, dar nu am de gînd să mă mărit vreodată.

După refuzul ei categoric se trezise cu diverși muncitori de la fermă care veniseră călare și intraseră în grădină, trăgînd cu pistoalele ca s-o sperie.

Dacă cumva aceștia se așteptaseră să se ascundă sub pat, se înșelaseră, pentru că acea grădină îi asigura traiul, așa că era dispusă s-o apere cu pușca cu două țevi.

Dee era convinsă că mulți dintre aceștia fuseseră trimiși de către Bellamy, dar la fel de adevărat era că în zona lor se ridicaseră nenumărate alte ferme mici, așa că și acei străini trebuiau să afle că nu era deloc de glumit cu ea.

În timpul acelei veri se obișnuise să doarmă iepurește și cu pușca alături, ca să evite atacurile mîrșave ale celor ce-și imaginau că puteau hărțui în voie un agricultor singur.

Una peste alta, se descurcase destul de bine cu toți acei nemernici și nu avusese o reținere să tragă după ei cu alice ori de cîte ori se simțise amenințată, promițîndu-le că data următoare avea să tragă cu gloanțe adevărate.

Trecuseră deja șase ani de cînd murise tatăl ei.

Dee privi în jur prin casă, fiind foarte mulțumită de ceea ce realizase pînă acum și de viața ei în general.

Avea tot ce era necesar, plus cîteva articole de lux, un cont ce creștea mereu la bancă, credit bun la magazinul universal și în plus deținea o vale micuță în care-și creștea legumele an de an.

În grajd avea două văcuțe pentru lapte și un taur de pe urma căruia se alegea cu cîte un vițel în fiecare an, ceea ce însemna carne proaspătă.

În cele din urmă taurul și vacile aveau să fie înlocuite de vițeei nou-născuți, iar viața avea să meargă astfel mai departe.

În afară de asta mai avea și un cal solid care o ajuta la arat, pe care-l înhăma la șaretă și pe care din cînd în cînd îl mai și călărea.

Iar cele cîteva găini îi ofereau ouă și ocazional carne. Toate erau ale ei și reușise să se descurce de una singură.

Atunci cînd o femeie se mărita, tot ceea ce avea devenea automat proprietatea soțului, care apoi putea decide absolut tot ce dorea, iar Dee nu vedea de ce ar fi renunțat la tot ce realizase în favoarea unui bărbat.

Iar dacă acest lucru însemna să devină o domnișoară bătrînă, ei bine, existau altele și mai rele în viață.

Ea chiar era independentă, așa cum foarte puține femei s-ar fi putut lăuda, muncind singură pămîntul ca să se întrețină.

Poate că oamenii din oraș o considerau cam cludată, dar o respectau ca pe o femeie muncitoare și ca pe o negustoreasă cinstită, ori ei acest lucru îi ajungea.

CAPITOLUL 2

Copacii de la Double C scosese în fine mugurii, ceea ce era un semn sigur că primăvara era foarte aproape.

În pofida vîntului rece venit de pe munții care încă aveau pantele acoperite de zăpadă, Lucas Cochran putea mirosi verdele proaspăt al naturii.

Petrecuse zece ani lungi departe de pămîntul pe care-l iubea, iar acum că se întorsese, parcă nu se mai sătura să-l privească și să-l admire. Era ca și cum o parte din el se pierduse, iar acum o regăsise deodată.

El fusese primul care se născuse acolo, într-o căsuța de chirpici, la numai cinci luni după ce tatăl său își luase familia din Tennessee și cumpărase valea aceea largă ce urma să devină centrul fermei Double C.

Uneori se minuna de ce curaj avusese maică-sa, să plece la drum spre necunoscut, în brațe cu un copil de nici un an și cu un altul pe drum, renunțînd la casa ei confortabilă ca să locuiască într-o căbănuță de chirpici ce semăna mai degrabă cu o groapă săpată în pămînt, fără picior de alb pe o rază de multe mile în jur.

Din fericire, acele zile de început fuseseră și cele mai sigure, pentru că indienii nu se simțiseră amenințați de albi care mai apoi le cotropiseră teritoriul.

Încercînd să-și amintească mai multe, se gîndi că probabil febra aurului din 1849 din California fusese începutul ostilităților dintre indieni și albi.

Atunci mii de oameni se îndreptaseră către vest și, după ce febra aurului dispăruse, prea puțini dintre aceștia mai făcuseră cale întoarsă.

Numărul celor care se aventuraseră la vest de Mississippi crescuse foarte mult, ca atare și ostilitatea dintre cele două nații escaladase.

Apoi Teritoriul Colorado avusese și el parte de o febră a aurului în 1858, iar cea de-a doua creștere a populației dusesse la un adevărat război.

Pe atunci însă, ferma lor ajunsese la dimensiunile din prezent, cu peste o sută de oameni angajați acolo, căsuța din chirpici făcuse loc unei case destul de încăpătoare, iar Ellery Cochran începuse deja construcția unui conac uriaș pentru familia sa.

Lucas avusese atunci vreo paisprezece ani, aproape un metru nouăzeci înălțime și forța unui bărbat, după o viață de muncă grea.

Fratele său mai mare avea șaisprezece ani, fiind un adolescent impetuos, așa cum erau toți băieții la acea vîrstă.

Cei doi fuseseră nedespărțiți o viață, veselia lui Matt atenuînd cumva firea mai tăcută a lui Lucas, iar bunul simț al lui Lucas înfrînînd puțin spiritul de aventură a lui Matt.

Mezinul familiei, Jonah, cu șase ani mai mic decât Lucas, fusese cu totul exclus din relația foarte strînsă dintre cei doi frați mai mari, nu din răutate, ci din cauza distanței în ani dintre ei.

Lucas și Matt fuseseră împreună din fragedă copilărie, dormiseră sub aceeași pătură, se jucaseră laolaltă, lucruri pe care nu le aveau în comun cu micuțul Jonah, care fusese lăsat mai mult sau mai puțin singur.

Jonah fusese un băiat tăcut, care se mulțumise tot timpul să stea deoparte și să-și observe mai de la distanță frații mai mari și isprăvile lor.

Ce ciudat, oftă Lucas deodată, își amintea cu precizie fiecare trăsătură a fratelui său mai mic, deși fusese tot timpul mai aproape de Matt.

Indienii le atacaseră casa într-o zi în care bărbații erau deja la muncă pe tot cuprinsul fermei, ceea ce știuseră sigur de dinainte.

Matt și Lucas se duseseră acasă în acel moment pentru că din nefericire, calul lui Matt își pierduse o potcoavă, iar cei doi frați erau de nedespărțit, unde se ducea unul, mergea și celălalt.

Alice, mama lor, insistase să stea să mănînce de prînz înainte să plece iar la muncă. Așadar, erau cu toții laolaltă la masă atunci cînd auziseră primele strigăte.

Indienii nu aveau arme de foc, însă îi copleșiseră în proporție de cinci la unul pe cei cîțiva apărători ai casei.

Din nefericire, armele pe care le aveau ei se încărcau greu și dura pînă să poți trage iar cu pușca, iar viteza aceluia atac prin surprindere era o specialitate a indienilor.

Lucas nu-și amintea decît de o nebunie de mișcare și sunete, fiind pe jumătate asurzit de împușcături, în timp ce se chinuia din răspuseri să-și încarce mai repede pușca, cu un ochi ațintit asupra atacatorilor.

El cu Matt și cu Alice își ocupaseră fiecare poziția în fața unei ferestre și-și amintea cu claritate strigătul de disperare al mamei lui atunci cînd îl văzuse pe micul Jonah, singur la o fereastră cu un pistol mult prea greu pentru el, încercînd să apere casa.

Lucas, care fusese cel mai aproape de el, îl smulsese pe Jonah de acolo și-l ascunsese după o masă răsturnată, poruncindu-i să nu iasă de acolo.

Nici nu izbutise să-și reia locul la fereastră, cînd ușa casei se deschisese brusc, iar Matt se pomenise luptînd corp la corp cu un războinic. Indianul venise cu o toporișcă într-o mînă și un cuțit mare în cealaltă.

Lucas prinsese atunci pistolul pe care-l scăpase Jonah și, într-un genunchi, încercase să țintească. Însă în acel moment Matt căzuse deja sub greutatea atacatorului, care îi și înfipsese cuțitul lung în piept. Lucas trăsesese și-și nimerise ținta fără greș, însă prea tîrziu pentru a-l mai salva pe Matt.

Atacul se încheiase la fel de brusc pe cît începuse, poate și pentru că indienii intuiseră că cei plecați la muncă aveau să vină mîncînd pămîntul la auzul

împuşcăturilor. Toată acea luptă nu durase mai mult de cinci minute.

După pierderea lui Matt, Lucas fusese asemenea unui animal rănit, incapabil să-şi mai găsească alinarea.

Părinţii săi se alinaseră reciproc şi jeliseră împreună pierderea primului lor născut, Jonah se retrăsese şi mai mult în sine.

Lucas fusese cel care nu-şi mai găsisese locul, pentru că întotdeauna îl avusese pe Matt alături, iar în acel moment întreaga lui lume se schimbase. În anul acela se maturizase foarte mult, pentru că văzuse moartea cu ochii şi ucisese, iar fără Matt ca să-l înveselească, latura sa întunecată preluase controlul.

În 1861 începuse războiul civil, iar armata se retrăsese din Teritoriul Colorado, lăsându-i pe cetăţenii de acolo să se lupte singuri cu indienii.

Numai câteva oraşe mai bine dezvoltate se aflau în siguranţă, Prosper numărându-se printre acestea, însă caravanele de căruţe, poştalioanele şi fermele mai îndepărate trebuiau să se apere cum puteau.

Ferma lor se transformase într-o tabără armată, dar nu se putea altfel dacă voiau să supravieţuiască.

Din păcate Alice Cochran nu reuşise să supravieţuiască, dar nu din cauza indienilor. O răceala se transformase în pneumonie în iarna lui 1863, iar la numai o săptămână după aceea fusese aşezată în mormîntul ei, alături de Matt.

Cea de-a doua piatră de hotar a vieții lui dispăruse.

Războiul cu indienii se înrăutățise apoi în 1864. În noiembrie colonelul John Chivington își condusesese trupele împotriva indienilor la Sand Creek și masacrare fără milă sute de femei și copii, cauzând o adevărată explozie de violență ce se întinsese din Mexic până în Canada, unind triburile de indieni care-și doreau să se răzbune.

Trupele armate începuseră să revină în Colorado după încheierea războiului civil din 1865, însă Teritoriul era deja scufundat în propriul război.

Cu tot pericolul care pîndea la orice pas, începuseră să apară noi coloniști, care-și doreau să încerce o viață nouă în vest.

Prosper se mărise și devenise un orășel plin de viață, angajînd în acel an și o învățătoare, ceea ce reprezenta clar un semn de civilizație.

O comunitate în plină dezvoltare era obligată să dețină o școală dacă își dorea să atragă mai mulți oameni.

Boulder își ridicase școala în 1860, dar Prosper se putea lăuda că izbutise această performanță la cinci ani după aceea.

Lucas și Matt fuseseră educați acasă, de către mamele lor, însă micul Jonah nu mai avusese această opțiune. Ca atare, în acel an, Jonah a fost trimis la școală, la vîrsta de cincisprezece ani, fiind obligat să meargă zilnic călare pînă în oraș și înapoi.

Jonah nu vorbise niciodată prea mult, preferase mereu să îi privească pe ceilalți și să asculte. Pe măsură ce Lucas înaintase în vîrstă începuse să regrete lipsa de apropiere dintre el și fratele rămas, însă Jonah nu păruse să-și dorească așa ceva.

Băiatul era un singuratic, preferînd să-și păstreze visele și aspirațiile doar pentru el. Uneori Lucas se întrebese ce se petrecea în spatele acelor ochi albaștri asemenea ochilor lui, însă nu avea să afle niciodată.

Într-o după-amiază, calul lui Jonah îl adusese încet acasă, băiatul de abia atîrnînd în șa, cu pieptul străpuns de o săgeată indiană. Lucas fusese primul care ajunsese la el, iar Jonah, cu ultimele puteri se lăsase să cadă în brațele fratelui său mai mare. Privise în sus spre el, și, pentru prima dată, ochii lui serioși fuseseră luminați de o dragoste profundă.

– Mi-aș fi dorit... însă dorința aceea rămăsese neexprimată, căci băiatul muri în brațele fratelui său.

Lucas se lăsase în genunchi și-și legănase frățiorul, întrebîndu-se ce anume își dorise băietanul care nu avusese încă parte de viață?

Oare își dorise ceva simplu, cum ar fi fost să nu-l mai doară? Sau poate că-și dorise sărutul unei fete, un viitor, plăcerile vieții ce-i fuseseră refuzate?

Lucas nu aflase niciodată, nu știa decît că în acele ultime clipe, ochii băiatului fuseseră mai vii și mai plini de dragoste decît oricînd în alt moment din scurta lui viață.

Double C fusese stropit din belșug cu sînge, atît al familiei Cochran, cît și al indienilor. Acum Lucas rămăsese singurul din familia lui, restul zăceau îngropați în pămîntul de la marginea fermei.

Visele sale se concentrau asupra proprietății, ca întotdeauna. De altfel, din acest motiv se certase și se rupsese cu totul de tatăl său.

Poate că dacă Jonah n-ar fi murit, n-ar fi fost nici el așa de pornit și de aspru, însă fără fratele său drept tampon, certurile izbucneau din nimica toată.

Adevărul era că ferma nu putea avea decît un singur conducător, iar certurile dintre el și Ellery nu ajutaseră la nimic. Ellery era mulțumit cu ceea ce avea, pe cînd Lucas își dorea să se extindă.

Double C îi aparținea de fapt și de drept lui Ellery, așa că Lucas s-a văzut nevoit să plece. Amîndoi se împăcaseră în cele din urmă, știind însă că doi tauri n-aveau ce căuta pe aceeași pășune.

Au regretat amîndoi acea ruptură, însă au știut că așa era cel mai bine, ca Lucas să trăiască undeva, departe de ferma pe care o iubea.

Amîndoi își scriseseră și chiar se întîlniseră de cîteva ori în Denver, însă Lucas nu se mai întorsese acasă pînă după moartea lui Ellery.

Cei zece ani petrecuți departe nu-i irosise pe o viață de huzur. Se întreținuse singur muncind pe la ferme, jucînd cărți, ba chiar la un moment dat fusese și șerif.

Știa foarte bine toate treburile de la o fermă și era îndemînatic cu pistolul, dar rămăsese în viață datorită minții ascuțite și a ambiției nemăsurate.

Lucas Cochran nu era omul cu care să te joci, atunci cînd își dorea ceva, nimeni nu-i mai putea sta în cale. Iar dacă prețul era prea mare, ei bine, el unul era gata să-l plătească dacă își dorea cu adevărat acel ceva.

Nu prea erau multe care să stea în calea unui bărbat care era gata să plătească în bani sau sînge ceea ce-și dorea, iar Lucas știa foarte bine acest lucru.

O dată cu moartea lui Ellery, Double C devenise a lui. Ferma era deja extrem de profitabilă, numai că el intenționa s-o facă și mai și.

Colorado mai avea puțin și devenea stat, ceea ce însemna că urmau să apară nenumărate oportunități pentru cineva suficient de iscusit ca să știe cum să profite de ele.

El personal nu petrecuse chiar toți cei zece ani făcînd doar munci grele, în ultimii doi stătuse în Denver alături de guvernatorul teritoriului, încercînd să obțină pentru Colorado statutul de stat, învățînd astfel cum se trăgeau sforile în politică și ce însemna puterea.

Făcuse parte din cei prezenți la convenția de la Denver din decembrie, în care se creionase constituția viitorului stat ce urma să fie votată în iulie anul următor.

Pentru Double C ar fi fost o adevărată binecuvîntare transformarea teritoriului în stat, pentru că

atunci ar fi atras noi coloniști, iar o dată cu ei s-ar fi întins și calea ferată.

Iar calea ferată însemna că-și puteau transporta carnea mult mai ușor și pe alte piețe, ceea ce însemna că profitul avea să crească simțitor.

Voia ca ferma lui să fie cea mai mare și cea mai bună. Asta era tot ce-i mai rămăsese, pământul, în care erau îngropați ceilalți membri ai familiei, pe care același pământ îi și hrănise.

Pe măsură ce ferma lui avea să se dezvolte, el putea lucra și din culise la Denver pentru o și mai mare prosperitate a zonei. Double C avea să-i aducă banii necesari pentru a influența deciziile politice în favoarea lui, ceea ce avea să aducă o și mai mare prosperitate fermei.

Nu se simțea deloc tentat de o carieră politică, pe el îl interesa doar prosperitatea fermei sale și atât, iar pentru acest lucru era gata să plătească oricât ar fi fost nevoie.

Cei zece ani petrecuți departe de casă îl învățaseră ce însemnau greutățile și-l ajutaseră să se maturizeze complet, în acel moment fiind gata să-și dezvolte un adevărat imperiu.

Numai că un imperiu avea nevoie de moștenitori.

Nu se grăbea prea tare să se însoare, iar de când se întorsese, singura care-i atrăsese atenția fusese Olivia Millican, fiica bancherului.

Era frumoasă și demnă, rafinată, manierată și știa cum să se poarte în societate. Pentru el ar fi fost soția perfectă.

Numai că o asemenea femeie trebuia mai întîi curtată, de abia după aceea cerută în căsătorie, dar Lucas era gata s-o facă și pe asta.

O plăcea și se gîndea că aveau să se înțeleagă probabil mai bine decît marea majoritate a cuplurilor. Într-un an și ceva, după socotelile lui, avea să-i devină nevastă.

Dar deocamdată trebuia să-și pună celelalte planuri în aplicare.

În primul rînd trebuia să-și înnoiască puțin cireada, să aducă și alți tauri și să încerce să încrucișeze cîteva rase pentru a obține animale mai rezistente, fără a scădea nimic din calitatea cărnii.

De asemenea voia să mai încerce și alt fel de iarbă, în loc să-și lase animalele să pască pe oriunde se nimerea.

Și mai vroia să-și extindă terenurile. Nu foarte mult, pentru că n-ar mai fi avut un bun control asupra lor, dar după ce avea să îmbunătățească cireada, intenționa s-o multiplice, ori asta însemna mai multă pășune și o altă sursă de apă.

El știa foarte bine valoarea apei, care reprezenta diferența între viață și moarte pentru o cireadă. Mulți fermieri dăduseră faliment atunci cînd le secase sursa de apă.

Îmbunătățirea și extinderea fermei urmau să-i ofere baza solidă de care avea nevoie pentru a-și îndeplini ambițiile, acesta era primul pas, extrem de necesar.

Pe moment avea o sursă de apă destul de bună, sub forma unui rîu leneș care înconjura terenurile fermei. Rîul acela nu secase niciodată, din ce ținea el minte, însă fuseseră două veri secetoase în care aproape că se subțiasc cît un fir.

Desigur, plouase de fiecare dată înainte ca situația să devină cu adevărat serioasă, dar era foarte posibil ca la un moment dat ploaia să nu mai vină la timp.

Și așa Colorado nu era renumit pentru ploile abundente, majoritatea surselor de apă depindeau de cîtă zăpadă se depunea în munți.

Un an bun depindea mai ales de cît de mult ninge iarna, nu de ploile din vară. Un fermier deștept avea întotdeauna două surse de apă pentru vitele lui, pentru orice eventualitate.

Desigur, existau rîuri curgătoare care izvorau direct din munte, iar altele care depindeau de zăpadă și dacă aceasta nu era abundentă, vara secău.

Unul dintre motivele de ceartă cu Ellery fusese necesitatea obținerii unei surse de apă suplimentare, mai precis Angel Creek. Angel Creek și rîul de la Double C proveneau din aceeași sursă, despărțindu-se sus pe munte.

În locul în care rîul se împărțea în două, albia lui Angel Creek era mai adîncă și mai joasă, așa că primea mai multă apă, ca atare, pe timp de secetă, Angel Creek era în continuare alimentat, în timp ce celălalt rîu aproape seca dacă nu primea cîteva runde bune de ploaie.

Lucas dorise să achiziționeze întreaga vale Angel Creek numai și numai pentru apă, însă Ellery refuzase categoric, spunînd că aveau destulă apă pentru vite și pentru grădini, iar Angel Creek oricum se afla de cealaltă parte a munților, deci nu era deloc practic să plimbe cireada de colo-colo atîta cale. În afară de asta, valea era prea mică pentru a putea susține o cireadă așa de mare.

Lucas însă nu fusese deloc de acord cu raționamentul tatălui său.

Angel Creek. Lucas își îngustă ochii atunci cînd își aminti cît de frumoasă și bogată era valea aceea. Poate că va deveni o parte a terenurilor Cochran în cele din urmă.

Lăsă deoparte amintirile și porni în căutarea administratorului său.

– Toby, ai idee dacă a cumpărat cineva Angel Creek?

William Tobias, cel care fusese administratorul fermei de cînd se știa Lucas pe lume, încuviință din cap.

– Da, a cumpărat-o un agricultor pe nume Swann. După expresia feței se vedea bine cît de mult îi dispăcea să pronunțe cuvîntul „agricultor”.

Lucas se încruntă și el. Ca proprietar de vite, nici el nu suporta agricultorii și gardurile lor pe ceea ce ar fi trebuit să fie pășune deschisă. Dar poate că cel de la Angel Creek putea fi convins să vîndă valea, deși în general agricultorii erau mai încăpățînați decît cei mai îndărătnici catîri.

Cine știe, poate că se înșela, așa că merita să facă un drum pînă acolo, pentru că nu avea de unde să știe dacă nu întreba.

Un bărbat călare putea traversa fără probleme trecătoarea din munte, deși mînatul unei cirezi întregi prin ea ar fi fost cu adevărat problematică.

Lucas privi spre soare și-și făcu socoteala că avea timp să dea o fugă pînă acolo și apoi să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Nu era deloc optimist atunci cînd o porni la drum, dar merita să încerce să-l determine pe agricultor să-i vîndă lui proprietatea, discuție care deja îl irita.

Dacă Ellery l-ar fi ascultat, acum Angel Creek ar fi fost al lui. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi cumpărat chiar el, numai că pe vremea aceea era un tînăr prea înfierbîntat ca să fie capabil să facă planuri pe termen lung. Însă era o pierdere de vreme să privească spre trecut și să se gîndească la ce ar fi trebuit să facă.

Ferma micuță îl luă prin surprindere atunci cînd o văzu în timp ce străbătea panta văii. Nu erau decît două vaci și un taur, dar erau bine hrăniți și sănătoși. Ceva mai departe, într-un țarc mare, zburda un cal, care deși nu părea a fi de rasă, era în mod limpede foarte bine îngrijit.

O puzderie de găini își văzură liniștite de ciugulitul lor atunci cînd descălecă și-și legă calul de un stîlp al gardului, privind în jur cu interes.

Căsuța mică, deși construită rudimentar, era solidă și părea foarte bine întreținută, așa cum erau și ambarul sau grajdul măricel. În spatele lor se vedea parcelă mare de teren bine arat, pregătit probabil pentru grădina de legume, deși era un pic cam evreime.

Nu vedea nimic în jur nelalocul lui sau care să fie lăsat de cît neîngrijit, așa că speranța lui se destrămă.

Dacă ferma ar fi fost părăginită, poate că ar fi avut șansă să-l convingă pe proprietar să vîndă, însă așa, era limpede că agricultorul scotea un profit frumușel și pe urma ei, ca atare, de ce ar fi plecat de acolo?

Ușa căsuței se deschise deodată și pe verandă apăru o femeie subțirică cu o ditamai pușca în mîini. Părea să fie calmă, însă ținea degetul pe trăgaci.

– Cu ce treburi pe aici, domnule?

O pușcă îl făcea pe Lucas să fie deodată foarte nervos, iar una ținută de o femeie deja era un pic cam prea mult. Dacă devenea puțin agitată ar fi fost în stare să-l atace pe el, sau calul, sau poate pe amîndoi. Își ascundea din glas orice urmă de enervare și rosti pe un ton politic și foarte calm:

– Nu vreau să vă fac nici un rău, doamnă. Puteți să luați pușca jos.

Din păcate pușca aceea afurisită nu se clinti. Iar cele două țevi ale ei păreau în acel moment uriașe.

– Eu sînt cea care decide, răspunse ea la fel de liniștită. Prea mulți cowboy au crezut că se pot distra strugîndu-mi grădina de legume.

– Încă nu aveți o grădină, rosti Lucas.

– Dar am animale și păsări care ar putea să fugă, așa că n-am de gând să renunț la pușcă pînă nu mi răspundeți la întrebare.

Lucas îi văzu verdele ochilor chiar și în umbra de pe verandă. Nu găsi nici urmă de teamă sau nesiguranță în privirea ei, dar nici ostilitate, doar hotărîre. Se simți deodată inundat de admirație. Agricultorul era un bărbat al naibii de norocos să aibă o asemenea mîndrețe de nevastă.

Lucas de acum era convins că femeia aceea nu glumea și ar fi tras în el fără să clipească. Își scoase pălăria cu gesturi încete și măsurate.

– Eu sînt Lucas Cochran de la Double C. Am venit pînă aici ca să-l cunosc pe soțul dumitale, doamnă Swann și să discut despre niște afaceri.

Femeia îl privi oarecum surprinsă.

– George Swann a fost tatăl meu, nu soțul, și a murit în urmă cu șase ani.

Lucas simți cum se enervează iar.

– Atunci poate discut cu soțul dumitale. Sau cu fratele. Cu cel care este acum proprietarul.

– Nu am un frate sau un soț. Numele meu este Dee Swann, iar aceasta este ferma mea.

Interesul lui pentru ea crescuse deodată. Privi iar în jur la ferma bine îngrijită, întrebîndu-se cine anume o ajuta. Poate mai erau și alte femei acolo, dar și asta era ceva de neconceput, pur și simplu femeile nu puteau face muncile grele de la o fermă. Dacă le mureau

bărbații, atunci mergeau să locuiască la rude. Ascultă cu atenție, dar nu se mai auzea nimic în jur.

– Ești singură aici?

Femeia îi zîmbi cu o expresie rece pe chip.

– Nu. Sînt eu și pușca.

– Poți s-o lași deoparte, se răsti el la ea, lăsînd să se vadă cît era de iritat. Am venit numai ca să facem cunoștință, n-am de gînd să-ți fac vreun rău.

Dee îl privi cu atenție, iar Lucas avu sentimentul neplăcut că nu vorbele lui o făcuseră să lase pușca jos, ci mai degrabă felul în care-l judecase ea.

– E aproape ora mesei, rosti ea. Eu mănînc mai devreme, dar dacă vrei, te invit la cină.

Lucas nu era deloc flămînd, dar era o ocazie bună pentru a mai sta cu ea, așa că intră în casă.

Casa în sine era tare mică, nu avea decît două camere și o mansardă, dar era extrem de curată și bine organizată

În stînga era bucătăria, iar în dreapta putea presupune că se afla dormitorul ei. Lîngă focul vesel din sobă era tras un balanșoar mare și comod, alături de care era o măsuță mică pe care se afla o lampă cu gaz și, spre marea lui uimire, o carte deschisă.

Ridică privirea și observă cîteva rafturi groase, din lemn, prinse de perete, pe care se aflau înșirate nenumărate alte cărți. Deci femeia aceea citea, nu era o analfabetă.

Dee se afla lîngă plita cu lemne și era preocupată să toarne supă dintr-o oală pîntecoasă în două boluri mari.

Lucas își scoase pălăria și se așeză la masa mare de lemn, în timp ce ea îi așeză dinainte bolul cu supă fierbinte. Alături era o farfurie cu pesmeți, iar ceva mai departe ibricul cu cafea aburindă. Supa era groasă și plină de legume și bucățele moi de carne de vită, iar mirosul ce se ridica din bol îi lăsa gura apă.

Lucas se trezi înfulecînd cu poftă, de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură toată ziua.

Dee Swan stătea în fața lui și mîncea liniștită, așa cum probabil ar fi făcut și dacă ar fi fost de una singură.

Lucas o privi, sincer intrigat de ea. Nu flirtase deloc cu el, așa cum făceau toate celelalte femei, nici măcar nu părea conștientă că e bărbat în afară de simpla identificare.

Vorbea deschis și se purta la fel de natural, deși din punctul lui de vedere acel calm de la suprafață nu făcea altceva decît să ascundă focul mocnit din adîncul ochilor ei frumoși.

La prima vedere părea o oarecare în simplitatea ei extraordinară, deși, după părerea lui, asta era imaginea pe care încerca ea s-o proiecteze, cu îmbrăcămintea aceea ternă și cu părul strîns într-un coc sever la spate.

Era atrăgătoare într-un mod exotic, cu ochii aceia verzi, pomeții înalți și gura generoasă, însă nu genul de frumusețe la modă, care să te izbească dintr-o dată.

Lucas se simți deodată încins, pîntecele parcă îi luase foc și asta doar privind-o cum mîncea cu grație, fără a da vreun semn că îi plăcea sau nu compania lui.

- Mai ai cumva și alte rude? o întrebă el deodată, decis să-i atragă atenția.

Ea dădu din umeri și lăsă lingura în bol.

- Cred că mai am niște veri, dar n-am fost niciodată tocmai apropiați.

- Și n-ar fi de acord să te ia la ei?

Ochii ei verzi îl studiară cu multă atenție, înainte să se decidă să-i dea un răspuns.

- Bănuiesc că m-ar accepta dacă le-aș cere așa ceva. Numai că eu prefer să stau aici.

- De ce? Cred te simți singură, ca să nu mai punem la socoteală că e periculos.

- Dar am pușca, îi reaminti ea. Și nu mă simt deloc singură. Îmi place tare mult aici.

- Să înțeleg că ai mai mulți prieteni bărbați?

Nici nu s-ar fi putut altfel, cugetă el, o femeie frumoasă și singură ar fi atras automat atenția tuturor.

Dee începu să râdă. Nu era chicotitul specific fetelor, ci un râs plin, de femeie care știa cum să se amuze.

- N-au mai venit de când au aflat că-mi nimelesc ținta de fiecare dată când trag cu pușca. Și după ce i-am umplut pe unii de alice, ceilalți s-au decis să mă lase în banii mei.

- Dar de ce să faci așa ceva? Până acum ai fi putut fi deja măritată.

Rîsul ei îl făcu să se foiască jenat din cauza arșitei din pîntec.

Indiferent de motiv, se bucura sincer că nu se măritase, pentru că el nu se dăduse niciodată la

femeile altor bărbați, chiar dacă acestea erau mai mult decît doritoare.

- Da, am primit cîteva cereri în căsătorie, domnule Cochran. Trei la număr, dacă nu mă înșel. Nu am acceptat niciuna dintre ele pentru că nu am de gînd să mă mărit vreodată.

Din cîte știa el, toate femeile își doreau să se mărite. Sorbi din cafea și apoi o privi pe deasupra ceștii.

- Dacă te-ai mărita, atunci ai avea un bărbat care să facă toată munca grea de aici.

- Pot să mă descurc și singură cu munca de aici. Și dacă m-aș mărita, n-ar mai fi ferma mea, ar fi a lui. Prefer să stau eu singură pe picioarele mele.

Stăteau amîndoi în căsuța ei caldă și primitoare, el tocmai gustase din bucatele preparate de mîna ei, iar conversația devenise mult mai intimă și mai plăcută decît ar fi trebuit la o primă întîlnire

O aură de intimitate confortabilă se încolăcise în jurul lor, făcîndu-l pe Lucas să-și dorească s-o tragă în poală, așa cum ar fi procedat dacă ea ar fi fost femeia lui.

Era doar o fantezie, desigur, pentru că ochii ei nu invitau la altceva decît la o conversație politicoasă și nimic mai mult.

Lucru care-l deranja cumva, pentru că era obișnuit ca femeile să-i acorde întotdeauna atenție. Chiar și Olivia cea bine educată și reținută, se comportase așa cum se așteptase el.

Acela era probabil ultimul lucru pe care și-l dorise Dee Swann, însă lipsa ei totală de interes mai degrabă îl întăritase.

Lui Lucas îi plăcuseră dintotdeauna provocările, iar o femeie care ieșea cu pușca să-și alunge peștorii, în mod sigur îi atrăsese atenția într-un fel inedit.

Poate că n-avea nevoie de un bărbat care să-i muncească terenul, dar ca femeie în mod sigur avea nevoie de un bărbat pentru celelalte dorințe.

Nu-l deranja deloc că n-avea de gând să se mărite pentru că oricum nu era genul de soție pe care să și-o aleagă. Însă Dee ar fi fost o parteneră de pat al naibii de bună.

Lucas ieșise cu bine din multe situații încurcate pentru că-și folosisese capul și era prea isteț ca să lase vreunul dintre acele gânduri să i se reflecte pe chip. Știa că Dee ar fi luat pușca înainte să apuce el să clipească, numai dacă ar fi insinuat ceva de natură sexuală.

Cel mai bine era s-o lase să se obișnuiască cu el, să devină mai întâi prieteni și de abia după aceea să fie cu adevărat foarte apropiați. Așa că izbuti să-și păstreze o expresie neutră pe chip și continuă cu discuția de abia începută.

– Te-ai descurcat pînă acum pentru că n-ai avut de-a face decît cu cîțiva muncitori beți, care nu se gîndesc decît la distracție. Dar dacă un bărbat s-ar năpusti pe neașteptate, fără tropote de cai și urlete care să-i anunțe venirea, te-ar putea surprinde înainte

să apuci să-ți iei pușca.

Sau dacă se aliază mai mulți și te atacă din răzbunare, n-ai avea cum să păzești ușa, plus cele două ferestre. E tare periculos să trăiești de una singură aici, continuă el.

Cu banii pe care ai putea să-i iei de pe ferma asta, te-ai instala frumos în oraș și ți-ai deschide orice fel de afacere ți-ai dori și ai fi în siguranță. Ia gîndește-te un pic. Sînt dispus să-ți ofer un preț generos.

– N-am la ce să mă gîndesc, rosti ea. Nu vreau să vînd. Țasta e cîminul meu și-mi place foarte mult tot ce am reușit să creez. Mă îngrijesc de grădină și vînd legumele în oraș și mă descurc foarte bine. Dacă aș fi vrut să-mi vînd ferma aș fi putut s-o dau cu multă vreme în urmă domnului Bellamy.

Lucas se încruntă nemulțumit.

– Bellamy a vrut să-ți cumpere ferma?

– Da, mi-a făcut nu știu cîte oferte.

– Ar fi trebuit să accepți. Ești o femeie singură în pustiul ăsta.

Nu era deloc încîntat la gîndul că Bellamy ar fi devenit proprietarul fermei Angel Creek, dar era sincer îngrijorat de siguranța ei. O femeie așa de frumoasă ca ea, care trăia de una singură, era o invitație la necazuri din partea oricărui nespălat care trecea pe acolo.

Însă Dee se mulțumi numai să ridice din umeri.

– Ei și? Aș fi tot singură indiferent unde m-aș duce,

așa că la fel de bine pot să stau și aici.

– Nu-i așa, dacă te-ai muta la oraș ai avea vecini care să-ți sară în ajutor la nevoie. Acolo ai fi în siguranță și nici munca aspră nu te-ar omorî cu zile.

– Și ce naiba aș face în oraș? Întrebă ea, ridicîndu-se de la masă și punîndu-și bolul gol de supă în ligheanul de spălat vase. Cum aș izbuti să-mi cîștig traiul? Orașul n-are nevoie de încă o croitorie, sau de un alt magazin de confecții sau de pălării, nici măcar de încă un magazin universal. Unde mai pui că banii scoși din vînzarea fermei n-o să mă țină la nesfîrșit. Nu aș avea ce să fac acolo, decît să accept o cameră deasupra barului și nu sînt tocmai convinsă că aș avea mare succes din acest punct de vedere.

Lucas tresări neplăcut suprins la gîndul că ea ar fi putut să se transforme într-o femeie ușoară. Nu, vorba ei, n-ar fi avut nici un fel de căutare. Era prea mîndră din fire și prea independentă.

Un bărbat care se ducea la bordel n-avea nevoie de o provocare, ci doar de o ușurare rapidă și plăcută. Și o imagine dezbrăcîndu-se în penumbra unei odăi, în timp ce ochii i-ar fi sclipit în întuneric de pasiune și se încinse iar. Ca să călărești o asemenea iepșoară sălbatică trebuia să fii bărbat nu glumă, dar ar fi meritat efortul ca s-o pătrunzi adînc și să-i simți focul acela lăuntric. Da, numai un bărbat cu adevărat puternic ar fi fost în stare s-o strunească și să-i ofere satisfacție.

El de exemplu, era puternic și-i plăceau la nebunie provocările, iar gîndurile de mai devreme se

transformară dintr-o dată în hotărîre de neclintit. Intenționa s-o învețe pe Dee Swann că avea nevoie de un bărbat, fie și numai pentru un singur lucru.

Pentru că era un om deștept, încheie pe loc acea discuție, fără a mai aduce vorba despre vînzare, îi mulțumi pentru masă, își oferî ajutorul dacă ar fi avut vreodată nevoie, o salută curtenitor și apoi plecă de acolo ca un adevărat domn.

Numai că nu se simțea deloc ca un domn atunci cînd se îndreptă către trecătoarea dintre munți. Se simțea ațîțat și plin de viață, cu toate simțurile la pîndă și gata de împerechere.

Nu, nu era nimic demn de un domn în gîndurile și intențiile sale, nu mai era decît un mascul care simțise o femelă pe care acum și-o dorea. Singurul avantaj era că femela în chestiune n-avea deocamdată habar că era urmărită, ca atare n-avea de ce să fugă.

Dee rămase în pragul ușii privind în urma lui. Se simțea tulburată și prea încinsă, așa că-și desfăcu nasturii de la bluză, lăsînd aerul să-i răcorească pielea fierbinte. Deci acela era Lucas Cochran. Privirea rapidă pe care i-o aruncase la magazinul universal n-o pregătise pentru întîlnirea aceea față-n față.

Pîna în acel moment nici nu-și dăduse seama că era așa de înalt și bine clădit, sau că voința aceea de fier i se oglindea în ochii albaștri. Lucas Cochran era genul de om care obținea ceea ce-și dorea și nu-i plăcuse deloc că-i refuzase oferta.

Dee ar fi pus pariu și pe ultimul ei bănuț că Lucas avea să se întoarcă. În scurt timp!

CAPITOLUL 3

Olivia Millican își petrecuse întreaga viață fiind fiica și doamna perfectă. Nu i se păruse niciodată dificil, deoarece avea o fire calmă și blîndă.

Uneori chiar se simțea vinovată pentru viața privilegiată pe care o ducea, pentru că vedea cum cei din jur se luptau să aibă măcar o mică frîntură din luxul cu care se obișnuise ea, însă era suficient de inteligentă ca să-și dea seama că nu era nicidecum vina ei.

Tatăl ei muncise din greu ca să ridice banca la nivelul la care era în prezent, așa că orice copil al lui ar fi dus aceeași viață îndestulată.

Ca atare, se ocupa mereu de diverse opere de caritate și încerca din răspuțeri să nu fie rea sau mojiță.

Regulile sale de comportament erau foarte simple și căuta în permanență să nu se abată de la ele.

Nu-și dorise nimic altceva decît să se îndrăgostească de un om bun, care s-o iubească la rîndu-i și să-și dorească să se însoare cu ea ca apoi să-i ofere copii.

Pe cînd era doar o fetișcană nu i se păruse deloc nerezonabilă această dorință a ei, doar Dumnezeu îi era martor că pentru celelalte prietene păruse să fie ceva destul de simplu și de ușor de realizat.

Nu i se păruse un vis prea extravagant și cu toate astea, ei nu i se întîmplase niciodată.

Avea deja douăzeci și cinci de ani, virtual putea fi considerată o fată bătrînă, deși și de această dată, banii tatălui ei o fereau de această etichetare.

O femeie săracă de vîrsta ei ar fi fost etichetată automat de către societate drept o fată bătrînă, însă ea nu rămăsese altceva decît „o partidă bună”.

Cu toate astea, deși erau destui bărbați buni de înșurat prin oraș, nici unul dintre ei nu păruse vreodată îndrăgostit de ea și nici Olivia pe de altă parte, nici măcar nu-l simpatizase pe vreunul dintre ei în mod special.

Din păcate, în acel moment majoritatea deja se căsătoriseră cu alte fete.

Excepție făcea Lucas Cochran.

Cînd numele lui îi apăru în minte, în timp ce lucra alături de mama ei la o broderie fină pentru o nouă față de masă, se simți scuturată de un fior.

Nu se punea problema că îl găsea neplăcut, în felul lui aspru era extrem de chipeș, era bogat, inteligent, manierat și unul dintre cei mai vînați burlaci. Și nu își imaginase doar că-i făcea curte în mod discret, pentru că despre treaba asta discutau cam toți oamenii din oraș.

Dansaseră împreună de cîteva ori și o tratase cu mult respect, dar instinctul îi spunea Oliviei că după ce avea să treacă suficient timp în care să se cunoască, probabil că avea s-o ceară în căsătorie.

Din nefericire pentru ea, dacă se întîmpla acest lucru, se temea că avea să accepte, pentru că asta ar fi fost cam ultima ei șansă să se mai mărite în această viață.

Dar Lucas Cochran n-o iubea. În pofida atențiilor delicate și a privirilor ușor posesive pe care i le arunca atunci cînd se vedeau, știa că nu-i inspira vreo pasiune arzătoare, așa cum visase că avea să se întîmple cu cel ce avea să-i fie sortitul.

În afară de asta era un om tare dur. Semăna cumva cu tatăl ei, om cu o personalitate foarte puternică, dar care nici măcar el nu se putea măsura cu voința lui Lucas, de neclintit.

Lucas Cochran n-avea să permită nimănui să stea în calea a ceea ce-și dorea.

Olivia știa prea bine că n-ar fi putut să-i țină piept. Desigur, avea să-și protejeze soția, era gata să-i dăruiască copii, dar n-avea să conteze pentru el mai mult decît oricare altă femeie pe care ar fi ales-o pentru postul de nevastă.

Putea să se aștepte din partea lui la considerație, dar nu la pasiune, era sigură că urma să-i acorde atenție în pat, dar nu dragoste, protecție dar nu și devotament.

Problema dacă-l refuza era simplă, mai mult ca sigur că avea să moară fără să aibă și ea o familie, ori inima ei de femeie tînjea după copilași.

– M-am răzgîndit, nu mai mergem în vizită la Patience, rosti deodată Honora Millican pe un ton măsurat.

Olivia ridică privirea, uluită. Honora de abia așteptase să meargă în vizită la sora ei la San Francisco în vara care urma, iar Olivia în acel moment nu putea să înțeleagă nici în ruptul capului de ce își schimbase planurile

Ca să fie foarte sinceră și ea de abia așteptase acea călătorie, plănuiind să meargă pe la toate magazinele din San Francisco.

– Dar am plănuit călătoria asta de mai bine de un an!

– Știu scumpa mea, numai că nu cred că ar fi tocmai indicat să lipsim din oraș cîteva luni la rînd, rosti Honora zîmbindu-i dulce Oliviei.

Însă Olivia era nedumerită și teribil de dezamăgită.

– Și de ce să nu mai mergem?

– Și să ieși cu totul din atenția pe care ți-o acordă domnul Cochran? Nu cred că ar fi bine să-l lași să-și întoarcă această atenție asupra altcuiva din oraș.

Olivia lăsă capul în jos ca să-și ascundă unda de panică pe care o simțea. Oare sperase ca disperata că poate de această dată avea să găsească pe cineva mai apropiat de gusturile ei în San Francisco?

– Vorbești de parcă ar fi ceva sigur că are de gînd să vină să mă ceară, rosti ea cu neîncredere, deși același lucru îl bănuia și ea.

Honora alungă spusele ei cu o fluturare a mîinii.

– Sigur că asta are de gînd. Toată lumea a văzut felul în care se uită la tine.

– Dar nu mă iubește, rosti Olivia, ridicîndu-și ochii tulburați spre mama ei.

Honora nu părea deloc tulburată.

– Sînt de acord cu tine că domnul Cochran nu e omul care să-și arate sentimentele, dar altfel de ce s-ar purta așa cu tine?

– Pentru că sînt fiica bancherului, i-o trînti Olivia. Și pentru că am fost școlită în Est.

Honora lăasă acul jos și se încruntă, fără a fi cu adevărat interesată de spusele fiice ei.

– Este o observație cel puțin cinică, scumpa mea. Ce te face să crezi că domnul Cochran nu este deloc interesat de tine ca femeie? Ești foarte frumoasă, chiar dacă treaba asta o spun chiar eu.

Olivia își mușcă buzele știind că nu avea nici un argument mai solid în favoarea sa, decît intuiția. În plus, nu avea de gînd să-i dea mamei ei motive de îngrijorare.

Honora avea prostul obicei de a se agita peste măsură dacă fie și unul dintre cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult pe lume, adică ea sau tatăl ei, tușea sau strănuta numai. Era și o bucurie, știindu-se iubită

și apărută, dar și o responsabilitate față de mama ei, pentru că nu voia s-o supere sub nici o formă.

Ca atare, în acel moment se forță să zîmbească spre ea și să-i spună pe un ton liniștit:

– Chiar și așa, eu sînt de părere că domnului Cochran chiar nu i-ar strica să știe că merg la San Francisco unde am posibilitatea să cunosc atîția bărbați interesați și eleganți.

Chipul Honorei se însenină deodată și începu să chicotească.

– Am priceput, nu vrei să fie mult prea sigur de el. E o idee minunată! Dar tot nu cred că ar fi bine să fim plecate întreaga vară cînd relația voastră e de abia la început.

Olivia își înăbuși un oftat. Ea sperase ca Honora să se răzgîndească iar și să plece la San Francisco. Ca s-o facă să meargă la sora ei, ar fi trebuit să-i spună mamei sale despre toate temerile și nesiguranțele care o măcinau, însă Olivia nu credea că era în stare să facă așa ceva.

În primul rînd că nu era deloc sigură că nu era doar o proastă agitîndu-se atîta din cauza „iubirii”.

Nici o altă femeie din oraș n-ar fi stat pe gînduri dacă ar fi fost vorba despre Lucas Cochran, mă rog, singura excepție fiind probabil Dee, numai că ea era altfel decît toată lumea.

Un alt motiv era acela că și Olivia, asemenea lui Dee, era o persoană extrem de discretă, care-și apăra intimitatea.

Nu se îndurase să-i spună nimic din frământările ei mamei, pentru că aceasta s-ar fi simțit poate obligată să-i povestească mai departe tatălui ei și poate și celor câtorva prietene bune, astfel încât în cel mai scurt timp ar fi aflat tot orașul ce anume o măcina.

Oricum, dacă le-ar fi spus ceva părinților ei, amândoi s-ar fi întristat și s-ar fi agitat atîta, încît Olivia nu era deloc sigură că ar fi putut suporta.

Era singurul lor copil, care se născuse după ce Honora pierduse înaintea ei alte două sarcini, așa că primise toată dragostea de care ar fi avut parte o liotă de copii.

Era limpede că ai ei îi doreau numai binele și în ochii lor parcă nimic nu era suficient de bun pentru fetița lor, așa că Olivia era în stare de multe lucruri ca să nu-i lase să afle cît de nefericită era de fapt.

Își plecă iar ochii asupra broderiei și lăsă subiectul baltă, împingîndu-și nefericirea undeva în spatele minții în timp ce-o asculta pe Honora cum trîncănea mulțumită despre următorul eveniment social.

Prosper-ul avea, față de alte orășele asemenea lui, o viață socială destul de agitată, cu diverse petreceri și evenimente mari tot timpul anului.

La finele fiecărei primăveri femeile din oraș organizau un picnic mare, urmat de dans, la care era invitată toată lumea.

Doamnele din oraș organizau cu schimbul acest eveniment, iar în acea primăvară era rîndul Honorei să se ocupe de el.

Mama Oliviei era în acel moment în elementul ei, planifica, delega treburile, verifica și răsverifica fiecare detaliu în parte. În fiecare zi, de cîteva săptămîni, nu discuta decît despre cît de bine sau cît de prost merseseră treburile, iar ziua aceea nu făcea excepție de la regulă

Olivia o asculta cu răbdare, oferind cîte un sfat de bun simț atunci cînd i se cerea, dar în mare parte fiind doar spectator, adică exact ceea ce-și dorea Honora.

De cele mai multe ori, în timp ce povestea, Honora își mai amintea de cîte un mic detaliu pe care-l omisese, situație ce trebuia îndreptată pe loc, ceea ce se petrecu și în acel moment. Lăsa deoparte broderia în poală și oftă.

– Vai de mine!

Momentul crizei fusese așa de previzibil, încît Olivia își ascunsese zîmbetul amuzat și întrebă politicoasă:

– S-a întîmplat ceva?

– Am uitat complet să vorbesc cu Beatrice Padgett dacă pot sau nu să folosesc setul ei de punch! Nu pot să cred că mi-a ieșit cu totul din minte.

– Sînt convinsă că este sigură că vei folosi setul ei, încercă Olivia s-o mai liniștească. În fond este singura persoană din oraș care deține mai bine de trei sute de cești de punch.

– Chiar și așa, ar fi foarte nepoliticos din partea mea să nu-i cer oficial să ne împrumute setul, nu să presupun că lucrurile ei sînt automat ale noastre, pentru a le folosi cînd vrem. O să-i scriu un bilețel chiar acum, decise Honora, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre biroul ei cel mic. Crezi că o să ai un moment liber ca să-l duci chiar tu, scumpo? Eu am încă multe de făcut și, deși mi-ar fi plăcut tare mult să merg în vizită la Beatrice, dacă ajung acolo nu mai scap de ea, știi cît de mult îi place să trîncănească. Dacă apucă să se pornească, nu mai ai cum să mai pleci de acolo.

– Sigur că mă duc, răspunse Olivia bucuroasă că scăpa de cusut. Se pricepea foarte bine la broderie, dar asta nu însemna că-i și plăcea acest lucru. Și dacă tot ies, am chef să mă plimb un pic călare.

Olivia își dorea cîteva momente doar pentru ea, poate așa reușea să scape un pic de melancolia aceea care nu-i dădea pace de ceva vreme.

Sau și mai bine, poate se ducea în vizită la Dee. În acel moment își dădu seama că asta era exact ceea ce avea nevoie.

Logica implacabilă a lui Dee mergea întotdeauna direct în inima problemei. În plus, Dee spunea întotdeauna exact ceea ce credea. Olivia avea mare nevoie de acel gen de gîndire limpede.

Se duse la etaj ca să se schimbe în costumul de călărie, în timp ce Honora se instalase la birou și începuse să scrie. Atunci cînd coborî din nou, mama ei tocmai împătura bilețelul.

– Poftim, rosti ea, punînd biletul în buzunarul Oliviei. Nu te grăbi și spune-i lui Beatrice că îmi pare sincer rău că n-am putut să vin chiar eu, dar că promit că o să trec pe la ea cît de curînd ca să discutăm despre eveniment.

Familia Millican își ținea cei doi cai în grajdul din centrul orașului, așa că Olivia o porni mai întîi spre Beatrice, care se afla la cinci minute de mers pe jos.

Din nefericire, lui Beatrice Padgett chiar îi plăcea să vorbească, așa că Olivia izbuti să plece de la ea după mai bine de un ceas. Beatrice insistase să intre să bea un ceai, așa că Olivia se văzuse nevoită să accepte în cele din urmă.

Intrase și o ascultase vorbind, dînd din cap și strecurînd cîte un comentariu din cînd în cînd.

Desigur, fusese o oră plăcută, pentru că Beatrice chiar era o femeie extrem de simpatcă, prietenoasă și lipsită de răutate.

Olivia se gîndise adesea că Beatrice și Ezeckiel Padgett nu se potriveau deloc.

Beatrice, deși depășise patruzeci de ani era încă foarte frumoasă, senzuală și voluptoasă, afectuoasă cu toată lumea, pe cînd Ezekiel era înalt și dur, zîmbea doar rareori și avea un chip prea osos pentru a fi considerat chipeș.

Olivia se întrebese adesea ce fel de armonie puteau avea în casă, deși, la un moment dat îl observase pe Ezekiel privind în jos spre soția sa cu mare tandrețe, atunci cînd credea că nu-l vedea nimeni.

Deci dragostea putea crește și în cele mai nepotrivite familii, sau poate că existase acolo chiar de la început, pentru că altfel Olivia nu vedea cum o femeie așa de drăguță ca Beatrice s-ar fi măritat cu un om așa de aspru precum Ezekiel.

Era evident pentru oricine de ce se însurase el cu o femeie ca Beatrice, chiar și fără a o iubi, își zise Olivia nedumerită.

Poate că era idioată că își făcea atâtea griji în legătură cu o eventuală căsătorie cu Lucas. Poate că aveau să ajungă să se iubească unul pe altul așa cum se întâmplase cu Beatrice și Ezekiel și cu părinții ei.

Din păcate, oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea imagina acea privire plină de tandrețe pe chipul lui Lucas, așa cum văzuse la Ezekiel.

Dee se uită pe fereastră atunci când auzi tropot de cal și zîmbi încîntată când văzu că era Olivia. Trecuse multă vreme de cînd nu mai avuseseră ocazia să stea să vorbească, dar acum cu vremea care se făcea tot mai frumoasă, vizitele Oliviei aveau să se înmulțească. Turnă repede cafea în două cești și ieși pe verandă ca să-și întîmpine prietena.

Olivia descălecă și acceptă cafeaua cu un zîmbet, în timp ce se instalau comod în balansoare.

– Am crezut că nu se mai termină o dată cu iarna asta, oftă ea. Am vrut să vin să te văd de nu știu cîte ori, însă vremea n-a ținut cu mine.

– Din câte am auzit la magazinul universal, se pare că Lucas Cochran îți cam face curte.

Așa era Dee, mergea direct la țintă.

Olivia se mai relaxă un pic. Era o adevărată ușurare să vorbească oricând cu Dee, pentru că nu trebuia să poarte o mască sau să-și măsoare cu grijă cuvintele, ca nu cumva să șocheze. Nu că ar fi fost în stare să spună ceva șocant, recunosc Olivia în sinea ei. Era doar plăcut să știe că alături de Dee putea să zică absolut orice îi trecea prin minte.

– Așa se pare, admise Olivia.

– Se pare? Te curtează sau nu, e foarte simplu.

– Păi, încă nu mi-a spus absolut nimic. Mi-a dat doar atenție, asta-i tot.

– Suficientă atenție încât cei din jur să discute deja despre o eventuală căsătorie?

– Da, încuviință Olivia, incapabilă să-și ascundă deprimarea.

– Îl iubești?

– Nu.

– Atunci nu te mărita cu el, rosti Dee foarte serioasă, semn că încheiase acel subiect.

– Dar dacă el este ultima mea șansă? rosti Olivia încetișor.

– Șansă la ce?

– Să mă mărit.

Dee sorbi tacticoasă din cafea.

– Chiar crezi sincer că n-o să mai întâlnești pe nimeni?

– Nu e așa. Problema e că nimeni nu s-a îndrăgostit de mine pînă acum, poate că nici n-o să se întîmple vreodată. Dar dacă n-o să am parte de dragoste, mi-ar plăcea totuși să am o familie. De aceea am spus că el ar putea să fie ultima mea șansă.

– Ce să-ți spun? Probabil că nu sunt cea mai potrivită persoană la care să vii pentru asemenea sfaturi, rosti Dee chicotind. Eu una am refuzat deja trei cereri în căsătorie. Știi că a trecut pe aici deunăzi, Cochran ăsta al tău? Vroia să cumpere Angel Creek.

Ce interesant, cugetă Olivia. Lucas era obișnuit să obțină ceea ce-și dorea, așa că doar putea să-și imagineze reacția lui atunci cînd dăduse peste încăpățînata Dee.

– Și cum ți s-a părut?

Dee zîmbi larg.

– Ar putea fi un inamic periculos. Și în general nimeni nu-i spune nu. Am observat că nu primește prea bine refuzurile.

– Iar ție ți-a plăcut să-i spui nu!

– Sigur că da, răspunse Dee cu ochii strălucind de încîntare. I-ar prinde bine să-i mai taie cineva din nas.

– Vezi că nu cred c-o să se lase păgubaș așa de ușor, o preveni Olivia.

– Sînt convinsă că nu.

Dee arăta de parcă de abia ar fi așteptat următoarea înfruntare cu Lucas, iar Olivia își dori din nou să fi semănat cît de puțin cu prietena ei. Dee nu se lăsa intimidată de Lucas sau de oricine altcineva. Părea să

aibă un fel de forță interioară pe care marea majoritate a oamenilor n-o aveau.

Olivia nu se simțea sigură de nimic, dorința ei de a avea o familie și copii se bătea cap în cap cu spaima de a se mărita cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Nu și-o putea imagina pe Dee în ghearele unei asemenea dileme, prietena ei s-ar fi decis ce anume își dorea mai mult și cu asta basta.

– Cred că Lucas o să mă copleșească cu totul dacă m-aș mărita cu el, rosti Olivia, după care începu să-și muște buzele.

Dee se gândi puțin apoi încuviință din cap.

– Este foarte posibil.

Constatarea aceea directă o făcu pe Olivia să izbucnească în râs.

– Chiar nu era nevoie să fii de acord!

– Nu te consider deloc slabă, îi explică Dee cu un zîmbet pe buze. Problema e blîndețea ta, nu ai fi în stare să-i ții piept la nevoie. Dar nu e totul pierdut, poate o să cunoști pe cineva la San Francisco de care să te îndrăgostești și cu care apoi să te căsătorești.

– Mama a anulat călătoria. S-a gândit că n-ar fi bine să-l las pe Lucas singur atîta timp cînd el se arată așa de interesat de persoana mea. Desigur, poate că Lucas n-are de gînd să se însoare cu mine și atunci îmi fac griji degeaba. Oliviei îi veni deodată în minte că Dee ar fi fost o soție mult mai potrivită pentru Lucas, însă se abținu să-i împărtășească prietenei ei acest gînd, ca să n-o considere nebună de-a dreptul.

Cu toate astea era perfect adevărat, Dee era egalul lui Lucas atît ca temperament cît și ca fire. Erau amîndoi atît de puternici încît un om normal nu ar fi avut cum să le țină piept. Singura problemă era că Dee n-avea nici cea mai mică intenție să se mărite.

Olivia rămase mai departe pe gînduri, pentru că acea idee nouă nu-i dădea pace.

În drum spre casă, Olivia se opri la bancă pentru a-și saluta tatăl. Exact atunci cînd pași pe trotuar, ușa băncii se deschise, iar peste pragul ei pași Kyle Bellamy, însoțit de două ajutoare de la fermă. În clipa în care o observă, își scoase curtenitor pălăria.

– Domnișoară Millican, ce mai faceți?

– Mulțumesc, bine, domnule Bellamy. Dar dumneavoastră?

– Nici că se putea mai bine, rosti el zîmbindu-i amețitor.

Nu exista nici o îndoială, Kyle Bellamy era un bărbat extrem de chipeș și acest lucru îl știa și el. Avea păr negru bogat și ondulat, ochi căprui mari, dedesubtul unor sprîncene frumos arcuite, la fel de negre ca și părul, iar dinții albi îi confereau zîmbetului său o anume luminozitate. În plus, era înalt și musculos, iar ferma sa, chiar dacă nu era la fel de mare ca Double C, era prosperă și în continuă creștere. Și cu toate astea, ceva din atitudinea lui o făcea să se simtă nelalocul ei.

Cum el nu dădu nici un semn că avea de gînd să elibereze drumul, buna creștere a Oliviei intră în acțiune.

– Sper că nu veți rata evenimentul nostru de primăvară care va avea loc cît de curînd, rosti ea grațioasă.

– Nici prin cap nu-mi trece să ratez așa ceva, îi zîmbi el șmecherește. Mai ales dacă veți participa și dumneavoastră.

– Cred că toată lumea din oraș va participa, încercă Olivia să-l pareze cumva, pentru că deja se simțea destul de jenată de prezența lui.

– De abia aștept să vă cer favoarea unui dans, încheie el, ridicîndu-și iar pălăria și apoi eliberîndu-i drumul, fiind urmat îndeaproape de cei doi oameni ai săi.

Atunci cînd cel de-al doilea ajutor trecu pe lîngă ea, ridicîndu-și politicos pălăria, o surprinse pe Olivia care se întoarse să se uite după el. Reușise să-i vadă doar părul negru, pielea bine bronzată și o pereche de ochi întunecați ce păruseră a străluci de admirație, ceea ce o ului peste măsură.

Mai mult ca sigur că-i citise greșit expresia de pe față, în fond de abia dacă apucase să-l vadă bine. Sigur omul acela n-o privise cu tandrețea cu care-și urmărea Ezekiel nevasta. Nici măcar n-ar fi fost posibil așa ceva, pentru că nu se cunoșteau. Cu toate astea, inima începu să-i bată mai repede, iar pielea i se încălzi în mod inexplicabil.

Intră în bancă, zîmbind politicos și salutîndu-se cu toți cei aflați acolo, în timp ce se îndrepta zorită spre biroul tatălui ei. Wilson Millican se ridică atunci cînd o văzu intrînd și-i zîmbi încîntat.

– Bănuiesc că te-a trimis maică-ta să-i mai faci vreun comision, nu? rîse el, privind-o complice. Îi place așa de tare ce face de zici că-i o fetișcană de șais-prezece ani la prima ei petrecere.

– Jură că e ultima oară cînd se mai implică în așa ceva, dar parcă văd că în februarie viitor o să se agite iar.

Tată și fiică rămaseră să pălăvrăgească în tihnă cîteva momente, Olivia povestindu-i pe scurt de vizita ei la Beatrice. Cum nu voia să-i răpească prea mult timp, încheie discuția destul de repede. Tocmai se ridica să plece, cînd se lăsă învinsă de curiozitate.

– Înainte să intru aici, m-am oprit cîteva clipe în față ca să vorbesc cu domnul Bellamy. Cine erau cei doi indivizi care-l acompaniau?

– Două dintre ajutoarele sale, Pierce și Fronteras, deși după cum arătau, aș zice că sînt mai îndemînatici cu pistoalele decît cu lasoul.

– Pistolari? murmură ea uluită. De ce ar avea nevoie de pistolari?

– N-am zis că sînt pistolari, am zis că păreau să se priceapă să tragă cu pistolul, dar marea majoritatea a oamenilor din zona noastră sînt foarte buni la tras cu arma. Din cîte știu eu, ajutoarele lui asta sînt, ajutoare

la fermă, rosti el, încercînd s-o liniștească, deși nu prea credea în ceea ce tocmai spusese.

De un lucru era foarte sigur, n-ar fi vrut ca nici unul dintre cei trei indivizi să se apropie de Olivia lui. Ea era mult prea blîndă și delicată pentru a sta în preajma vreunuia dintre ei. Nici unul dintre ajutoarele de la ferme nu făcuse necazuri prin oraș, exceptînd uneori bețiile sau bătăile cu pumnii, dar el ca tată, era mai bine să o știe pe Olivia în siguranță, departe de așa ceva.

– Și care era care? insistă Olivia.

– Poftim?

– Care era Pierce și care Fronteras?

– Pierce este alături de Bellamy de vreo doi ani. E un tip tăcut, niciodată nu spune prea multe. Iar cel mai negricios, cu aspect de mexican este Fronteras. Bănuiesc că este mexican, deși pare un pic cam prea înalt, dacă mă întrebi pe mine. Probabil că e mai mult spaniol.

Deci era mexican. Olivia se mira că nu-și dăduse seama imediat, deși, așa cum observase și tatăl ei, era foarte înalt. Nu înțelegea ce era cu acea curiozitate legată de un om pe care nu-l mai văzuse pînă atunci niciodată. Nu se comporta ca de obicei și era deranjată de faptul că se simțea prinsă în capcană. Și speriată!

– Un bărbat n-ar face o alegere proastă dacă s-ar însura cu fiica unui bancher, cugetă cu glas tare Kyle Bellamy. Mai ales cu una care arată ca Olivia Millican.

Pierce mormăi ceva de nedeslușit, în timp ce Fronteras rămase tăcut.

– E singurul lui copil, așa că atunci când bătrînul o să moară, ea o să moștenească totul. Mă rog, mai degrabă soțul ei.

– Am auzit că o curtează și Cochran, murmură Fronteras.

Kyle dădu din umeri.

– Asta nu înseamnă că nu pot să-i dau și eu atenție, nu?

Sorbi din whiskey, gîndindu-se intens la Olivia Millican. De ce nu? Avea la fel de multe șanse cu ea ca oricine altcineva, ba chiar poate mai multe. Femeile îl plăcuseră mereu. Desigur, îl tentau femeile cu mai multă vlagă, dar era foarte drăguță și banii ei ar fi compensat multe neajunsuri. În acel moment avea destui bani, însă știa din proprie experiență că viitorul putea fi uneori nesigur. Iar banii lui Wilson Millican i-ar fi făcut viața mult mai confortabilă. Da, era preferabil să înceapă s-o curteze pe Olivia, și la naiba cu Cochran.

Tocmai savura cel de-al doilea pahar de whiskey, bucurîndu-se de aroma sa un pic afumată și gîndindu-se la o eventuală nuntă cu Olivia, cînd o observă pe Tillie apropiindu-se. Se sprijini leneș de bar ca să se bucure de priveliște, pentru că Tillie avea un mers care făcea orice bărbat ce încă nu murise să se simtă pe dată ațîțat.

Tillie era o mare figură. Prima dată o întâlnise la New Orleans cu vreo zece ani în urmă. Pe atunci n-avusese mai mult de cincisprezece ani și era sălbatică și proaspătă. Zîmbi gîndindu-se că el era probabil singurul din acel oraș care știa că numele ei era de fapt Mathilde. Uneori îi mai spunea și așa, cînd erau doar ei doi singuri în pat, întotdeauna primind o privire încărcată de muștrări din partea ei. Pentru el nu conta dacă alegea să fie doar Tillie, fata de la bar, însă nu voia ca ea să uite că el știa prea bine de unde venise.

Desigur, și ea știa mai multe despre el decît oricine altcineva, numai că nu-și făcea deloc griji în privința asta. Tillie nu încercase niciodată să se folosească de vreo informație ca să obțină bani de la el. În mod foarte straniu acceptase fără crîcnire viața aceea de două parale, ca fată de bar într-un orașel prăfuit, fără a se vedea vreodată în ochii ei căprui mărginiți de gene dese că n-ar fi fost mulțumită de acest lucru. Un bărbat simțea imediat că Tillie nu-l judeca ci îl accepta așa cum era, ca atare mulți locuitori din Prosper, inclusiv cei căsătoriți, își găsiseră drumul în brațele ei gingașe. Era generoasă, chiar și atunci cînd era plătită, oferind măcar senzația de afecțiune sau pasiune.

Kyle nici nu discuta, se aștepta de la ea să participe fără rețineri în actul dragostei, iar atunci cînd încerca să mimeze numai, cunoscînd-o atît de bine, izbutea s-o facă să se dezlănțuie, ca să-i dea în cele din urmă ceea ce-și dorea.

În acel moment nu părea să aibă nici douăzeci de ani, deși împlinise demult douăzeci și cinci, cugetă el, admirîndu-i pielea albă și părul negru precum pana corbului. Se păstrase subțire și mlădioasă, iar sînii îi erau la fel de fermi și plini.

Ajunsă alături de el, se sprijini de bar, murmurînd voluptoasă:

– Kyle!

Lui Bellamy nu-i trebuiau prea multe imbolduri. Doar numele lui rostit cu atîta ardoare îi era suficient. Puse paharul pe tejghea și o prinse de braț.

– Sus!

Ea clipi repede, mimînd surprinderea.

– Bună ziua și ție. Ce zi frumoasă, nu?

El însă îi ignoră sarcasmul și continuă s-o împingă spre scări. Dădu absent din mîină spre Pierce și Fronteras, în semn că avea să întîrzie și că ei puteau să facă tot ce voiau.

Luis Fronteras rămase să-l privească pe Bellamy dispărînd în sus pe scări, cu un braț petrecut pe după talia lui Tillie, înainte să-și întoarcă atenția asupra berii din fața sa. Pierce stătea la masă cu el, sorbind în tăcere din propria halbă. Dar era ceva obișnuit pentru Pierce, care rareori rostea mai mult de trei cuvinte deodată.

Luis se simțea iritat de mica împunsătură de gelozie pe care o simțise privindu-i pe Bellamy și Tillie cum dispăreau pe scrări. Nu din cauza lui Tillie, deși era o femeie care întorcea toate capetele pe stradă, ci pentru legătura pe care o avea cu Bellamy, chiar dacă

aceasta se baza în mare măsură doar pe sex. Trecuse prea multă vreme de cînd nu se mai simțise legat de un alt suflet. De fapt, trecuseră cam zece ani de atunci. Zece ani de cînd hoinărea fără țintă, cedînd din cînd în cînd nevoilor trupești și împărțind patul cu cîte o femeie doritoare, fără însă a-i oferi mai mult decît trupul său și atît. La început simțise nevoia solitudinii mentale și emoționale, apoi devenise un obicei, iar acum i se părea imposibil să se mai schimbe, deși ar fi vrut mai mult. Mai mult... însă ce anume?

Mai multe femei? Putea avea femei oricînd și-ar fi dorit acest lucru. Luis avea un dar, știa cum să le mulțumească pe femei. În mare poate și din cauză că îi plăceau absolut toate calitățile și defectele unei femei, chiar scenele de gelozie sau accesele de furie, și care doamnă sau domnișoară ar fi fost în stare să reziste în fața unui asemenea bărbat? Pentru Luis era foarte simplu, el era bărbat și iubea femeile. Erau cele mai delicioase creaturi pe care și le-ar fi putut imagina vreodată. Iar femeile îl asaltaseră încă din momentul în care-și schimbase vocea.

Numai că nu era interesat să aibă cît mai multe femei în palmares. În clipa aceea interesul îi fusese aprins doar de una singură, de fata cea blondă cu care discutase Bellamy în fața băncii. Domnișoara Millican, fiica bancherului. Olivia. Îi plăcuseră manierele ei și firea blîndă, precum și pieptul frumos ce se putuse întrezări pe sub costumul de călărie.

Nu-i plăcuse deloc ideea lui Bellamy de a o curta, pentru că acesta intenționa să se folosească de ea pentru a pune mîna pe banii bancherului. O femeie merita mai mult de la viață, mai ales una așa de delicată și de frumoasă ca Olivia. Știa că lui Bellamy nu-i păsa de ea și că n-avea să aibă scrupule în a o folosi, dar instinctul îi spunea că așa ceva ar distruge-o.

Văzuse tristețe în ochii ei albaștri, e adevărat într-o fracțiune de secundă, dar acea mîhnire exista și o percepușe foarte bine. Era ceva ce o făcea nefericită. Bellamy n-ar fi făcut altceva decît să accentueze acea stare.

Ce i-ar mai fi plăcut să-i alunge tristețea din priviri cu cîteva săruturi, s-o poată ține în brațe ca s-o aline. O femeie își dorea mereu să i se spună cît era de apreciată și de dorită.

Zîmbi cu cinism și amărăciune. Cine era el să facă așa ceva? Un mexican vagabond, prea îndemînatic la mînuit pistolul pentru binele său. Ea era fiica bancherului și avea de ales între cei doi mari fermieri ai ținutului. Nu existau prea multe șanse ca domnișoara Millican să-i afle măcar numele, necum să-l mai și lase s-o ia în brațe.

CAPITOLUL 4

Dee nu era deloc surprinsă să-l vadă iar pe Lucas Cochran venind călare spre ea, trei zile mai târziu. Era încă dimineață devreme, iar ea era afară cu tava mare cu mâncare pentru păsări, în timp ce acestea cloncăneau fericite pe lângă fustele ei.

– Domnule Cochran, rosti ea în loc de salut, atunci când acesta se apropie suficient de mult ca s-o audă.

El nu descălecă, ci se mulțumi să se proptească în șa în timp ce-o privea cum împrăștia mâncarea la păsări.

– Bună dimineața, răspunse el. Eram pe drum spre oraș și m-am gândit să trec și pe aici să văd dacă ești bine.

Ochii ei erau luminoși în lumina crudă a dimineții și de un verde atît de intens cum el nu mai văzuse niciodată la nimeni.

– Nu cred că v-am spus ceva care să vă dea impresia că aș avea nevoie să fiu verificată din cînd în cînd, domnule Cochran, rosti ea tăioasă. Se străduise foarte mult să devină independentă și nu suporta ca unul ca el să afirme că n-ar fi fost în stare să-și poarte și singură de grijă.

- Spune-mi Lucas, o îmboldi el. Sau Luke.
- De ce?
- Pentru că mi-aș dori foarte mult să fim prieteni.
- Nu cred că e cazul.

Lucas zîmbi, plăcîndu-i felul în care îi ținea piept. Era cu adevărat înviorător să fie în preajma unei femei căreia nu-i păsa de el și nu se agăța de fiecare opinie a lui.

- De ce nu? Mi se pare că și mie și ție ne-ar prinde tare bine un prieten.

- Pentru că mie-mi place să fiu singură, răspunse ea, răsturnînd restul de mîncare și apoi bătînd ușor pereții vasului ca să desprindă și ultimele boabe, după care se îndreptă spre peretele casei, unde atîrnă tava de un cui lung.

Lucas veni călare după ea atunci cînd o porni cu pași repezi spre grajd, fustele legănîndu-i-se în ritmul mersului. Poartă doar un singur jupon, decise Lucas, privind cu insistență la fusta ei albastră. Și încă unul subțire, decise el.

Plecă ușor capul ca să poată intra în grajd, închizînd automat ochii preț de o clipă ca să-i obișnuiască cu întunericul, privind-o apoi cum puneă de mîncare la singurul cal de acolo și la cele două vaci.

Se părea că se pricepea de minune să-l ignore, constată el, iritat deja de acea atitudine. Apoi își aminti că aceea era ferma ei și că nu-l invitase să vină după ea. Calul său bătu nerăbdator dintr-un picior în timp ce ea adusese deja un scăunel și o găleată, fiind gata să

se apuce de muls. Lucas oftă și descălecă, legînd hățurile de un stîlp. Trebuia mulsă și cealaltă văcuță.

– Mai ai o găleată? o întrebă el pe un ton autoritar.

Deja se auzea cum gîlgîia laptele în ritmul în care se mișcau mîinile ei. Dee întoarse capul spre el cu o strălucire primejdioasă în ochi.

– N-am nevoie de nici un fel de ajutor.

– Asta am înțeles, rosti el furios de-a binelea. Dar te-ai gîndit vreodată să accepți un pic de ajutor, nu pentru că n-ai putea să le faci tu singură pe toate, ci pentru că în doi ai termina cu treaba mult mai repede?

Dee se gîndi un moment, apoi încuviință din cap.

– Mai e o găleată curată în camera cu harnașamente, acolo în spate și în dreapta. Însă nu mai am nici un scăunel, va trebui să stai pe vine.

Lucas aduse găleata din spate și mîngîie un pic văcuța grasă, ca să-i dea de știre că era acolo, înainte să strecoare găleata sub ugerul ei. Se lăsă pe vine lîngă ea și prinse între degetele puternice ugerul mare, apucîndu-se de muls cu mișcări ritmice care, o dată învățate, nimeni nu le mai uită o viață. Laptele cald țîșni în căldare, iar el zîmbi ironic, bucurîndu-se că niciunul dintre oamenii lui nu era acolo să-l vadă.

– Ai fost întotdeauna așa de retrasă? o întrebă el, pe ton de conversație.

– Bănuiesc că da, răspunse ea pe același ton, ceea ce-l făcu să zîmbească larg.

– Vreun motiv anume?

– Bărbații.

Lucas izbucni în râs.

– Da, uneori sîntem niște nemernici fără pereche.

Deși nu era tocmai sigur, i se păru că Dee chicotea încîntată.

– Aici nici prin cap nu-mi trece să te contrazic.

– Să înțeleg că o parte dintre amoretzii tăi au fost destul de insistenți? se hazardă el să ghicească.

– Unii dintre ei. Dar nu la dragoste se gîndeau ei. Se pare că bărbații consideră automat că orice femeie singură e bună doar de un singur lucru.

Nu exista nici o femeie în oraș care să-i fi spus așa ceva fără probleme, dar deja știa că Dee vorbea fără ocolișuri și n-avea nici o reținere să-și exprime părerea de-a dreptul sinceră.

Se simți deodată furios pe toți aceia care încercaseră s-o seducă sau chiar s-o prindă singură ca s-o violeze. Faptul că și el la rîndul său intenționa s-o seducă, n-avea nici o importanță. În primul rînd că n-avea de gînd să-i strice reputația, nu trebuia să mai știe nimeni altcineva ce relație aveau ei doi.

Nu mai era un puștan idiot care să se laude în fața altora cu femeile cu care se culcase, pentru a-și afirma bărbăția.

În al doilea rînd, al naibii să fie dacă nu o respecta pentru tot ceea ce reușise să realizeze acolo de una singură. Fusesse muncă multă și grea, dar ea nu se dăduse în lături, iar acum se putea lăuda liniștită cu ceea ce avea. Ferma curată și prosperă era adevărata măsură a spiritului ei puternic.

Glasul i se încordă de furie stăpînită, atunci cînd îi zise:

– Dacă te mai deranjează careva, te rog să-mi spui.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar este ceva ce trebuie să rezolv de una singură. Poate că n-o să poți să-mi sari în ajutor de fiecare dată, ori acești nemernici trebuie să știe că sînt în stare să mă apăr de una singură, că nu mă bazez pe protecția cuiva.

Logica ei era fără cusur, numai că lui nu-i prea plăcea.

– Pot să mă asigur că n-o să se mai întoarcă niciodată.

– Și pușca are această tendință, de a convinge mulți încăpățînați, rosti ea cu umor. Nimic nu se compară cu o alicie în fund ca să facă un bărbat să se gîndească mai bine la ceea ce-și dorește cu adevărat. În afară de asta, nu știu dacă-mi permit să te am ca protector.

Lucas nu se opri din muls, dar se încruntă și ridică deodată capul.

– Și de ce nu? o întrebă el aspru.

– Pentru că oamenii ar considera că te culci cu mine. Cînd el nu comentă, Dee continuă să-i explice: cei din jur m-au lăsat în pace pentru că s-au convins că nu mă interesează absolut nici un bărbat. Dar dacă ar afla că mă culc cu careva, atunci n-ar ezita să vină peste mine, mai ales după ce i-am refuzat de atîtea ori, pentru că asta ar însemna că sînt disponibilă. Treaba s-ar împuți și probabil aș fi nevoită să omor cîtiva dintre

ei.

Lucas terminase de muls, așa că prinse găleata de toartă și se ridică, exact în același moment în care încheiase și Dee. Avea obrajii aprinși de efort, atunci când împinse găleata într-o parte și se ridică să-și întindă spina amorțită. Lucas se aplecă și luă și găleata ei, după care o porni cu pași mari spre casă, lăsînd-o să vină în fugă după el.

Dee se încruntă un pic văzîndu-l cum pune stăpînire pe ferma ei. Era evident că era obișnuit să dea ordine. Apoi ridică din umeri învinsă, omul acela o ajuta și n-ar fi fost frumos din partea ei să se plîngă.

Lucas o aștepta răbdător în pragul casei ca să vină să-i deschidă ușa.

– Ce naiba faci cu atîta lapte?

– O parte din el se întoarce la animale, în hrană, recunosc eu ea. Dar mai fac și unt și brînză, beau din el și ce rămîne mai folosesc la gătit.

– Dar ți-ar ajunge și o singură vacă.

– Cu două vaci obțin doi viței pe an pe care apoi îi tai pentru carne. Ai și gustat din carnea lor în supă pe care ai mîncat-o aici. În felul ăsta, chiar dacă una din vaci moare, eu tot o să am lapte, rosti ea, în timp ce scotea putineiu din colțul lui și lega deasupra lui pînza pentru strecurat laptele. Dar bănuiesc că pentru tine o vacă mai mult sau mai puțin chiar nu contează.

– Nu prea, ținînd cont că am mai bine de două mii de capete de vite, răspunse el, turnînd cu grijă laptele prin pînza de strecurat, mai întîi din o găleată și apoi

și din cealaltă.

Dee ridică ibricul de cafea și se uită în el.

– Încă mai am cafea, nu te-ar tenta o ceașcă?

Lucas era prea deștept ca s-o împingă de la spate atît de devreme, numai că prezența ei îi punea rău la încercare răbdarea, așa că se decise să nu mai stea.

– Astăzi nu. Trebuie să ajung în oraș și apoi înapoi la fermă. Dar mulțumesc oricum.

– Cu mare plăcere, răspunse ea cu gravitate. Și mulțumesc pentru ajutor. Promit să nu spun nimănui că mi-ai muls vaca.

Lucas îi aruncă o privire tăioasă, dar, deși expresia de pe fața ei era foarte serioasă, în ochi îi lucea deja rîsul.

– Ai face bine să-ți ții gura închisă.

În acel moment ea îi zîmbi luminos, iar trupul său reacționează imediat. Doamne, era cu totul altceva atunci cînd zîmbea!

Dee îl conduse pe verandă, unde se sprijini de un stîlp atunci cînd el se duse în grajd să-și recupereze calul, ieșind imediat cu el de căpăstru. Îl privi cum încăleca, observînd aproape fără voie jocul mușchilor puternici de pe brațe și piept și felul în care pantalonii se strîngeau ademenitor pe coapsele puternice și pe fesele rotunde. Deși borul pălăriei îi umbrea chipul, Dee îi vedea foarte bine lucirea ochilor albaștri.

– La revedere, îi mai zise el, după care dădu pîteni calului și dispăru din vedere fără să se mai uite

măcar o dată în urmă.

Cît își văzu mai departe de treburi, nu izbuti să și-l mai scoată pe Lucas din cap. Știa foarte bine de ce venise la ea prima dată, pentru că fusese sincer și recunoscuse că voia să-i cumpere ferma, dar de ce se abătuse din cale în acea dimineață? La început crezuse că venise ca să-i facă avansuri, dar cînd el nu spusese absolut nimic, ba chiar fusese foarte civilizat, se simțise cumva dezamăgită.

Desigur, nu i-ar fi permis s-o sărute, în fond el intentiona să se însoare cu Olivia. Din păcate, Olivia nu-l voia. Dee știa foarte bine cît de mult își dorea prietena ei să se îndrăgostească și apoi să aibă o familie, dar și ce griji își făcea că nu va mai avea niciodată această șansă. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că nici măcar nu era sigură dacă Lucas intenționa s-o ceară în căsătorie. Acum, după cea de-a doua întâlnire cu el, Dee nu era deloc convinsă că ar fi fost un soț potrivit pentru blînda Olivia.

Cînd vorbise cu el fusese foarte sinceră atunci cînd spusese că nu-și permitea să lase pe cineva să creadă că era disponibilă, așa cum era la fel de adevărat că nu intenționa să se mărite cu cineva.

Dar nimic din toate astea nu putea alunga cel de-al treilea mare adevăr, că era femeie și avea nevoile și instinctele unei femei. Îi plăcuse foarte mult să stea de vorbă cu el și-i plăcuse compania lui. Iar el o tratase ca pe un egal, ceea ce-i permisesese să fie ea însăși în

preajma lui și să vorbească direct și fără ascunzișuri.

Marea majoritate a bărbaților ar fi dezaprobat-o dacă ar fi auzit-o vorbind așa, dar lui Lucas părea să-i fi plăcut naturalețea cu care discutaseră.

Din păcate, în pofida dorinței ei, trupul îi răspunsese la prezența lui, pentru că pielea i se încinsese, iar respirația i se accelerase. Oare dacă ar fi luat-o în brațe, chiar l-ar fi respins? Dee era sinceră cu ea însăși, așa că recunoscuse că tentația era foarte mare.

Se simțea oarecum rușinată pentru că fusese atât de duplicitară. Indiferent că îi spusese că nu era interesată de bărbați, sau că-și spusese singură că n-avea nevoie de admirația lui pentru ea ca femeie, fusese teribil de atrasă de el și o durea că el nu păruse interesat de persoana ei.

Dar de ce s-ar fi arătat interesat? El era Lucas Cochran și ar fi putut avea orice femeie din oraș, singură sau chiar măritată. Nu numai că era extrem de chipeș, era un mascul superb, sigur pe sine și dur, atât mental cât și fizic. Citise bine în privirea lui cât de neîndurător putea să fie, așa că oricine s-ar fi pus în calea lui trebuia să aibă mare grijă.

Ea, pe de altă parte, n-avea absolut nimic special. Vedea treaba asta în fiecare dimineață în oglindă, atunci când se spăla pe față.

Era o femeie care muncea din greu și care cheltuia puținii bani pe care și-i permitea pe cărți și nu pe haine sau cosmetice. N-avea nimic rafinat sau delicat, deși presupunea că era mai inteligentă și mai bine educată

decît multe altele și asta numai datorită mamei ei.

Toate bune și frumoase, numai că învățăturile mamei ei o ajutaseră să se descurce foarte bine de una singură, ori asta însemna că nu-i prea îngăduia nimănui să-i spună ce să facă.

Nu avea nimic care să-l facă pe Lucas Cochran s-o dorească și era o prostie din partea ei să se gîndească să-l ispitească.

Lucas în general n-o căuta în mod special pe Olivia decît în cadrul evenimentelor de tot felul, pentru că nu vedea nici un motiv pentru care să fi strîns legătura cu ea, ținînd cont că de abia peste un an va avea vreme s-o curteze așa cum se cuvenea. Și nici nu simțise vreodată nevoia de a se afla în compania ei, era foarte frumușică și extrem de plăcută, dar nu-i pusese niciodată simțurile pe jar.

Atunci cînd intră în oraș în acea dimineată, după ce plecase de la ferma lui Dee, nu numai că nu făcu nici cel mai mic efort de a o căuta pe Olivia, dar, mai mult, n-avea nici un chef să dea nas în nas cu ea din greșeală.

O plăcea pe Olivia, era dulce și bună, o adevărată doamnă, ba mai mult, își imagina că avea să-i facă mare plăcere să se vîre cu ea în pat. Nu reușea însă să-și imagineze deloc cum ar fi fost să înnebunească de ațîțare din cauza ei.

Cînd se gîndea la o partidă de amor încins, la transpirație și cearceafuri mototolite, la unghiile

înfipte în spinarea lui în focul pasiunii în timp ce el se delecta cu trupul unei femei, trupul acela îi aparținea lui Dee, fața era tot a ei, și părul ei lung și negru îl vedea răsfirat pe pernă.

Dee n-avea să-l accepte niciodată docilă, va lupta din greu împotriva dominației lui, se va mișca felină pe sub el, luptînd pentru propria plăcere. Iar după aceea, cînd ar fi zăcut amîndoi extenuați, l-ar fi privit cu ochii aceia exotici, provocîndu-l s-o posede din nou.

Era incapabil să se gîndească la Olivia cu asemenea imagini cu Dee care-i ardeau în minte. O dorea cu o ardoare care-l surprindea pînă și pe el.

Își mai dorise și înainte anumite femei, pe unele cu pasiune chiar, dar niciodată, nici una dintre ele nu-l pusese pe foc. Și deocamdată nici măcar mîna nu i-o atinsese!

Dar o s-o facă și pe asta, cît de curînd. Nu putea să stea să aștepte niște luni de zile ca s-o aibă, nici măcar prea multe săptămîni.

Strînse din dinți din cauză că era deja foarte ațîțat. La cum se simțea în acel moment, virtutea lui Dee mai număra doar cîteva zile de existență și chiar și așa i se părea prea mult.

El și-o dorea chiar atunci și se simțea ca un armăsar sălbatic în apropierea unei iepe în călduri.

Știa din instinct că Dee era încă virgină, chiar dacă trăise de una singură mai bine de cinci ani. Însă inocența ei ajuta și stînjenea în același timp.

Ea n-avea de unde să știe că o seducea și nici ce

răspuns ar fi putut să aibă la prezența lui masculină, ceea ce îi oferea un oarecare avantaj. Din păcate însă, inocența ei însemna că el trebuia să aibă răbdare și să se rețină, să aibă grijă ca ea să fi gustat din plăcere înainte chiar s-o pătrundă, iar controlul său asupra propriului trup era deja în mare pericol de a fi pierdut.

O dată ce o va avea goală în brațe o să înnebunească de dorința de a se scufunda mai repede în adîncul ei ca să-și afle ușurarea. Și dacă-și pierdea controlul și tot ce-i oferea era numai durere, atunci ea se va lupta ca o pisică sălbatică a doua oară cînd va dori s-o atingă.

Nu, nimeni întreg la mine n-ar fi caracterizat-o pe Dee ca fiind docilă. Era precum un foc dezlănțuit, pe cînd Olivia se asemena mai degrabă cu un lac de munte, așa era de rece și reținută.

Se opri la bar deși era mult prea devreme ca să bea ceva, dar poate o bere avea să-i mai amortească durerea din pîntec. La ora aceea barul era aproape gol, cu un singur alt client care sorbea dintr-un pahar de whiskey, cu spatele spre ușile rabatante ca și cum lumina i-ar fi rănit ochii. Lucas recunoscuse semnele mahmurelii și lăsă omul în pace.

Barmanul continua să șteargă pahare, fără să-i mai acorde nici o atenție după ce-l servise cu o bere. Fetele de acolo jucau împreună cărți, mai mult vorbind decît fiind atente la joc.

După un timp Tillie, cea brunetă, se ridică și o porni legănat spre el. Deși nu se gîndea decît la un păr lung și negru și o pereche de ochi verzi, admiră

aproape fără voie frumusețea fetei care se apropia. Din punctul lui de vedere nu mergea, ci se ondula mai degrabă. Era o mișcare atît de feminină, încît pînă și cel mahmur își întoarse ochii injectați ca s-o urmărească.

– Bună dimineața, rosti ea în graiul tărăgănat al celor din sud. Arată cu capul spre celălalt bărbat. El are un motiv bun ca să bea, dar dumneata nu pari să fi avut o dimineață prea dură.

Într-un fel dimineața aceea era chiar foarte dură, de la mijloc în jos.

– Îmi pierdeam și eu vremea.

– Sau poate că ai venit aici pentru un alt motiv? rosti ea ademenitor.

– N-am chef de o femeie, îi zise el cu duritate.

Tillie rîse cu poftă și se așeză alături de el pe scaun.

– Eu cred că da, scumpul meu, dar nu sînt eu aceea, de aici și problema ta. Ai expresia aceea frustrată a bărbatului care vrea o femeie care nu se pune imediat în pat atunci cînd i se năzare lui.

– Dar nici un bărbat nu s-a simțit vreodată frustrat pe lîngă tine, nu? o repezi el.

– Nu prea des, scumpule, nu prea des. Atunci, dacă n-ai venit să bei și nici la etaj nu vrei să mergi, de ce nu joci poker cu mine și cu Verna? Ne-am plictisit să jucăm numai noi două.

Din păcate, nici jocul de cărți nu-l prea atrăgea,

așa că scutură din cap. Tillie oftă plină de înțelegere.

– Îmi pare rău, domnule Cochran, se pare că nu am cu ce să te ajut. Pot doar să-ți urez mult noroc.

– N-am nevoie de noroc, murmură el. Eu am nevoie numai de răbdare.

Rîsul cristalin al lui Tillie îl urmări pînă la ieșirea din bar.

Olivia rămase în magazinul de confecții pînă cînd îl văzu pe Lucas plecînd din bar și îndreptîndu-se în direcția fermei sale. Era o lașitate din partea ei să se ascundă de el, cînd bietul Lucas fusese mereu foarte corect și politicos cu ea, dar posibilitatea de a se întîlni pe stradă sub privirile tuturor curioșilor îi făcea aproape rău.

Decît să se bîlbîie ca o idioată în timp ce se știa urmărită de toată lumea, mai bine se lăsa păgubașă. În plus nu păruse deloc bine dispus. Chiar și de la depărtare îl văzuse cît era de întunecat la față și de încruntat.

Dacă Lucas era copleșitor atunci cînd era bine dispus, cam cît de intimidant ar fi fost atunci cînd era cu adevărat supărat? Nu, nu era deloc dispusă să afle.

CAPITOLUL 5

Dacă Dee n-ar fi fost așa de obosită, probabil că nu s-ar fi întîmplat nimic, dar își petrecuse toată dimineața săpînd din nou toată grădina și mărunțind bolovanii de pămînt, ca să poată pregăti terenul de plantat.

Primele cîteva zile de muncă în grădină erau întotdeauna cele mai grele pentru ea, din cauza mușchilor care pe timp de iarnă se mai atrofiau un pic.

Așa că atunci cînd se urcă în podul grajdului ca să mai arunce de acolo nutrețuri pentru animale, n-a mai fost la fel de atentă cum era de obicei și nici reflexele nu au mai fost chiar așa cum ar fi trebuit.

Indiferent de motiv, n-a observat pisica așa că a călcat-o fără voie pe o lăbuță.

Pisica a început să urle, iar Dee speriată și luată prin surprindere, călcă într-o parte și fără a-și calcula mișcarea, alunecă deodată și căzu pe spate din podul grajdului pînă jos pe podea, capul lovindu-i-se cu un sunet înfundat de scînduri.

Un moment lung cît o eternitate nu reuși să tragă aer în piept și rămase locului ca paralizată de durere

și aproape orbită. Apoi trupul se decise s-o asculte din nou, așa că inhală lacomă cîteva guri bune de aer, în pofida durerii arzătoare din coaste.

Îi mai trebuiră cîteva momente înainte să înceapă să se verifice. Mîinile și picioarele i se mișcau fără probleme. Coastele o înjunghiau, dar mai mult ca sigur că era doar vînată și n-avea nimic rupt. Și capul o durea surd. Dacă scîndurile n-ar fi fost acoperite de un strat bunicel de paie, sigur n-ar fi scăpat așa de ieftin.

Pisica se apropie de ea, o mieună în semn de reproș după care se făcu nevăzută. Dee se ridică în picioare, izbuti cu greu să hrănească animalele, dar cînd ajunse în pragul casei, de abia urcă cele trei trepte de la verandă.

I se părea prea multă energie irosită ca să stea să mai facă ceva de mîncare, așa că renunță. Se spală cum putu mai bine cu un burete de baie și își perie părul lung. O durea capul prea tare ca să mai suporte coada împletită strîns pe care și-o făcea de obicei înainte să meargă la culcare. Reuși cu mare greutate să-și tragă peste cap cămașa de noapte și să se vîre în pat.

Nu dormi deloc bine pentru că de cîte ori se mișca în somn, mușchii protestau imediat și din cauza durerii se tot trezea.

Cînd mijiră zorii și se trezi de-a binelea, constată ușurată că măcar durerea de cap dispăruse. Ar fi dat de bucluc dacă pe lîngă toate celelalte ar mai fi avut și vreo contuzie, dar din fericire nu era cazul.

Cu toate astea, cînd dădu să se ridice din pat, se prăbuși la loc cu un țipăt de durere. Zona coastelor era extrem de sensibilă, iar durerea venea ca o săgeată, pe neașteptate. Rămase nemișcată cîteva momente, gîfîind, după care încercă din nou. Din păcate, nici cea de-a doua încercare nu se soldă cu un altfel de rezultat.

Îi era groază să mai încerce din nou, însă nu putea să stea să zacă în pat toată ziua. În primul rînd existau cîteva nevoi naturale de care trebuia musai să se îngrijească.

A treia oară cînd încercă să se ridice, reuși să se rostogolească și să aterizeze în genunchi pe podea, mai adăugînd astfel cîteva vînatăi la colecție. Se sprijini de marginea patului ca să se ridice, adunîndu-și tot curajul și toată puterea.

Din fericire ridicatul în picioare era mult mai puțin dureros decît fusese ridicatul din pat, deși efortul o făcu să pălească la față.

Reuși cu greu să aibă grijă de necesitățile cele mai urgente, după care bău cîteva înghițituri bune de apă, pentru că era însetată, iar apoi încercă să-și scoată cămașa de noapte de pe ea, dar acest simplu gest se dovedi a fi prea mult. Era incapabilă să-și ridice brațele deasupra capului. Și chiar dacă ar fi reușit, tot nu era sigură că ar fi fost în stare să se îmbrace după aceea cu hainele de lucru.

Numai că animalele aveau nevoie de hrană și nu era deloc vina lor că ea nu fusese atentă și căzuse.

De șase ani avusese tot timpul noroc pentru că nu fusese niciodată bolnavă sau rănită.

Știind că nu avea pe altcineva pe care să se bazeze, fusese întotdeauna extrem de grijulie, pînă într-acolo încît ținuse cuiul cu niște clești ca să nu-și rănească mîna atunci cînd îl bătea în perete. Făcuse tot ce fusese omeneste posibil ca totul în jurul ei, afară și în casă să fie cît mai sigur cu putință, dar nici o măsură nu o ajutase să nu calce pe laba pisicii.

În acel moment se gîndea și că dacă ar fi izbutit să meargă în cămașa de noapte pînă la grajd, cum avea să procedeze ca să hrănească animalele? Ea nu-și putea ridica brațele, cum să care atunci găleți grele cu grăunțe?

Era așa de furioasă pe sine pentru neglijența de care dăduse dovadă, încît nici măcar nu putea să gîndească limpede. Nu o ajuta nici faptul că fiecare mișcare îi provoca dureri infernale.

Picioarele îi erau țepene și îndurerate, dar mai mult ca sigur avea doar febră musculară. Problema era spatele, care bănuia că era vînat de la umeri și pînă la șolduri și coastele care o dureau de fiecare dată cînd respira.

Încercă să se așeze, dar descoperi că nu putea. Se gîndi să se trîntească pur și simplu în pat, dar numai gîndul că după aceea ar fi trebuit să se ridice iar o opri la timp. Se părea că statul în picioare era singura soluție posibilă.

Nu exista decît un singur impediment, diminețile de primăvară erau de-a dreptul friguroase și se zgribulise deja toată așa cum stătea cu picioarele goale și doar cu cămașa de noapte pe ea.

Cărbunii ce încă mai mocneau s-ar fi aprins imediat dacă ar fi pus un lemn proaspăt pe foc, dar cum să pună lemnul? Se părea că n-avea de ales, trebuia să se urce la loc în pat ca să nu moară de frig, indiferent cît de mult s-ar fi chinuit pe urmă ca să se ridice iar.

Cînd auzi tropot de copite, primul ei gînd a fost să-și ia pușca, iar mișcarea prea rapidă o lăsă aproape fără suflare de durere, făcînd-o să încremenească locului.

– Dee!

Strigătul acela o făcu să ofteze de ușurare. Era Lucas. O să-și înghită mîndria și o să-l roage pe el să aibă grijă de animale, pentru că de mîine mai mult ca sigur se va putea descurca iar de una singură.

Chinuit, ajunsese pînă la fereastră, la timp ca să-l vadă îndreptîndu-se către grajd în căutarea ei.

– Lucas! strigă ea, însă el n-o auzi.

Se duse la ușă, fiecare pas fiind un chin din cauza durerilor înfiorătoare, apoi rămase privind cu frustrare la bara de lemn care zăvora ușa și pe care cu o seară înainte, din obișnuință, o lăsase să cadă peste ea. Încercă să-și ridice brațele, strîngînd din dinți din cauza durerii, dar chiar și așa, mușchii înțepenți nu voiau s-o asculte. Izbuti să ridice puțin bara de lemn, dar nu suficient cît s-o scoată din lăcașul ei.

– Dee? Unde ești?

Lucas ieși din grajd și o porni spre spatele casei. De abia mai respirînd, Dee îndoii genunchii și sprijini bara de un umăr, încercînd apoi să se ridice așa. Lemnul îi tăia carnea ca un cuțit, însă n-avea ce să facă, strînse din dinți și continuă, pentru că trebuia să descuie ușa. În cele din urmă lemnul alunecă din locul lui și căzu pe podea cu o pocnitură seacă.

Lucas auzi sunetul acela ciudat și se opri în același moment, sigur că venise dinăuntrul casei. Precaut, puse mîna pe mînerul pistolului.

Dee izbuti cu greu să deschidă ușa și ieși în pragul ei, cu o mîină ținîndu-se de coaste și cu cealaltă sprijinită de canat.

– Lucas! strigă cît putu de tare. Sînt în față!

Lucas veni imediat, urcînd scările verandei cîte două deodată și renunțînd la pistol în clipa în care dădu cu ochii de ea.

– De ce nu mi-ai răspuns? se rățoi el, apoi se opri atunci cînd o văzu mai bine.

Se clătina ușor pe picioare, iar mîna cu care se ținea de canatul ușii se albise din cauza încordării.

Era desculță și avea pe ea doar o cămașa de noapte lungă și albă, încheiată pînă în gît, ca un veșmînt de călugăriță, numai că prin materialul subțire i se întrezăreau sfîrcurile maronii. Părul lung era răvășit și-i atîrna pe spate ca un vâl negru.

La prima vedere părea să fie în regulă, iar trupul lui răspunse imediat în fața acelei ținute nepotrivite, dar

apoi îi privi chipul și-și dădu seama că era albă la față ca varul, că se ținea cu cealaltă mână de coaste și că era perfect nemișcată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, întinzînd automat mîna spre ea pentru că avea impresia că urma să se prăbușească la picioarele lui.

– Nu! Nu mă atinge! strigă ea speriată, încercînd să se retragă puțin.

Numai că mișcarea aceea stîrni o durere infernală în coaste, ceea ce o făcu să geamă înăbușit. Cînd își recăpătă puțin controlul, continuă:

– Am căzut de sus în grajd și sînt prea înțepenită ca să pot face ceva.

– Haide mai bine în casă și lasă-mă să închid ușa, o luă el cu binișorul. Nu făcu greșeala de a încerca s-o ajute, deși Dee de abia reușea să meargă. Își alungă dorința de a țipa la ea, pentru că dacă n-ar fi trăit singură și n-ar fi făcut muncă de bărbat, atunci nu s-ar mai fi întâmplat așa ceva.

Intră în casă în urma ei, apoi se duse direct la vatră unde stîrni jarul și mai puse cîțiva bușteni pe foc.

– Cînd ai căzut? o întrebă calm, cu spatele întors la ea.

– Ieri spre seară.

Măcar nu zăcuse neajutorată nu știu cîte zile. Trecuse mai bine de o săptămînă de cînd nu mai trecuse pe acolo, ca atare ar fi fost posibil să fi zăcut rănită în tot acest răstimp.

Lucas își aruncă pălăria pe un scaun și îngenunche într-o parte a ei.

– O să te doară, dar trebuie să văd dacă nu ți-ai rupt ceva. Stai locului potolită ca să terminăm cît mai repede.

– Nu cred că mi-am rupt vreun os, protestă ea. Dar ți-aș rămîne recunoscătoare dacă te-ai ocupa tu de animale azi. Sînt numai învinețită, dar o să-mi treacă pînă mîine.

– Nu-ți face griji pentru animale. Și vreau eu să mă conving că nu ți-ai rupt ceva.

Glasul îi era dur și chipul întunecat. Lucas deja hotărîse ce era de făcut, iar Dee n-avea nici cea mai mică șansă să-l oprească.

Strînse pumnii atunci cînd el începu să-i pipăie picioarele pe sub cămașa de noapte, așa cum ar fi procedat și cu un cal.

Degetele sale nu erau tocmai blînde, așa că se văzu nevoită să-și muște buzele atunci cînd el își trecu palmele peste mușchii îndurerați. El ridică deodată fața spre ea, privind-o cu ochii ușor îngustați.

– Am febră musculară de la muncă, îi explică ea repede.

Mîinile lui urcară apoi spre coapse, în timp ce cămașa ei de noapte se revărsa peste umerii lui. Avea palmele fierbinți, iar degetele asprite de muncă îi zgîriau pielea delicată. Dee era foarte conștientă de

faptul că era goală pușcă pe sub materialul de bumbac al cămășii de noapte. Iar faptul că îi simțea căldura trupului alături de ea, că șoldul ei se afla la încheietura umărului său și fața lui aproape i se lipise de pîntec, o seca la inimă.

– Oprește-te, izbuti în cele din urmă să șoptească.

Cînd Lucas ridică privirea, Dee observă cît era de furios.

– Las-o naibii! izbucni el. Poți să uiți de rușine pentru că afurisita asta de cămașa de noapte trebuie scoasă.

– Nu!

Lucas se ridică deodată în picioare cu o grație felină.

– Lasă fițele, știi că n-avem de ales!

Dee își ridică bărbia cu încăpățînire.

– Nu pot s-o scot. Am încercat, dar nu-mi pot ridica brațele.

Lucas se încruntă spre ea și scoase un cuțit de la cingătoare. Din păcate, Dee n-avea cum să se miște suficient de repede ca să scape de el. El prinse bine cămașa de noapte, o îndepărtă de trupul ei și vîrî cuțitul în material, despicîndu-l de sus pînă jos.

Dee încercă să prindă marginile ca să se acopere, însă în starea în care se afla, era incapabilă să se pună cu el. El îi dădu deoparte mîinile, apoi îi trase cămașa în jos de pe umeri. Materialul subțire se agăță o clipă de curba delicată a unui șold, după care alunecă pe podea la picioarele ei.

Panica și umilința aproape că o copleșeau. O ceață stranie, de un gri întunecat amenința s-o orbească, iar în urechi avea un țîrîit continuu.

– La naiba! Încearcă să nu leșini, îl auzi parcă de foarte departe pe Lucas cum țipa la ea, prinzînd-o de talie. Respiră adînc! Respiră, fir-ar a naibii de treabă!

Dee făcu așa cum i se ceruse, doar nu putea să leșine în fața lui ca o sclifosită. Ceața aceea gri începu să se ducă, așa că încercă să își concentreze privirea pe chipul lui pe care se citea o mînie fără seamăn. Se simțea ușurată, pentru că furia lui o ajuta.

– Nu mai vorbi așa de urît la mine în casă, nemernic ce ești! Mi-ai tăiat bunătate de cămașă de noapte!

Degetele lui aspre se încleștară mai bine pe talia ei, în timp ce Lucas făcea eforturi serioase să nu se apuce s-o scuture. Se potoli pe dată, pentru că știa că dacă ar fi scuturat-o mai serios, chiar ar fi leșinat de durere.

S-o ia naiba, chiar nu știa cînd să nu se mai îndărătnicească atît? Era serios rănită și cineva trebuia să aibă grijă de ea, pentru că nu putea s-o facă de una singură.

Din fericire, prinsese iar culoare în obraji și expresia aceea pierdută dispăruse, iar ochii ei ca de smarald se întunecaseră de furie.

În pofida propriei mîinii, Lucas aproape că zîmbi. Dacă izbutise să se înfurie așa de bine, însemna că nu era rănită prea tare.

În afară de asta, furia ei era superbă, pentru că-i aducea culoare în obraji și scoatea la iveală forța care o anima.

Dacă ar fi tăiat cămașa de noapte a oricărei alte femei, atunci s-ar fi confruntat cu urlate isterice. Dar Dee îl certase că înjura la ea acasă și temperamentul ei vulcanic ieșise pe dată la iveală, deși era mai slăbită decît un pisoai nou-născut.

– Taci din gură și lasă-mă să văd ce altceva ți-ai mai făcut, rosti el, apropiindu-și fața de a ei.

Dee se clătină un pic pe picioare, conștientă de faptul că stătea goală pușcă în fața lui, așa că încercă să se acopere cu mâinile. Simți cum roșea fără voie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am mai văzut femei goale pînă acum, izbucni el, pipăind cu degetele fiecare coastă în parte, cercetînd cu atenție după fisuri.

– Nu-mi pasă ce ai văzut și ce nu, izbucni ea, avînd grijă să nu se uite spre el.

Dacă nu-l privea cum o examina, poate că avea să reușească să păstreze un pic de distanță, măcar la nivel mental. N-am mai stat niciodată goală în fața vreunui bărbat.

– Dacă te simți mai bine, mă dezbrac și eu la fundul gol!

– Lucas!

– Dee! rosti el pe același ton, în timp ce-i dădea părul lung și des pe spate, descoperindu-i sînii, albi, fermi, rotunzi, cu sfîrcuri mici maronii. Lucas simți cum i se strîngeau mușchii de pe abdomen și cum valul acela de căldură îl întărea dureros.

Doamne, era superbă, subțirică, cu mușchi puternici și rotunjită exact acolo unde trebuia. Se strădui să-și păstreze controlul, mai ales atunci când îi surprinse aroma caldă și plăcută. Doamne ce i-ar mai fi plăcut să-și strecoare degetele în crăpătura delicată dintre picioarele ei. Dacă n-ar fi fost rănită...

Lucas inspiră adânc, încercînd să-și revină. Dacă n-ar fi fost rănită, n-ar mai fi stat în acel moment goală în fața lui, ci ar fi fost pe afară cu treabă, îmbrăcată cu hainele severe de muncă și cu părul strîns bine în cocul acela auster. Numai că era rănită, iar el trebuia să-și amintească de acest lucru.

Sternul și claviculele păreau să fie în regulă, nu simțea nici o umflătură care să semnalizeze vreo fisură, iar ea nici nu clipise atunci cînd o verificase cu degete dure.

Îi verifică apoi gîtul, punînd-o să miște capul dintr-o parte în alta. Dee se conformă cu o oarecare dificultate, dar nu părea să fie ceva grav.

După aceea se duse în spatele ei, îi adună părul care-i ajungea pînă la umeri și i-l puse peste un umăr. Dee îl auzi cum blestema printre dinți.

– Bănuiesc că sînt destul de vînată, rosti ea privind spre foc. Am aterizat pe spate.

Se părea că umerii fuseseră cei care absorbiseră mare parte din impact, pentru că era vînată toată dintr-o parte în alta. Si șalele erau la fel de învinețite pînă aproape de fese.

Îi verifică iar coastele pe partea dinspre spate și descoperi că o dureau foarte tare, dar din fericire nu era niciuna ruptă, tot așa cum nici brațele nu păreau să fie fracturate. Una peste alta, fusese norocoasă că scăpase doar cu vînătăi.

Lucas începu să se gîndească la toate cîte erau de făcut.

– O să-ți pregătesc micul dejun, îi zise el. Vrei să mergi înapoi în pat sau mai bine te așezi aici, lîngă foc?

Dee întoarse capul ca să-l privească cu reproș.

– Nu pot să mă învîrt prin casă despuiată toată.

– N-am nimic de obiectat, deși din punctul meu de vedere oferi o priveliște splendidă, exceptînd culorile, rosti el, lovind-o în joacă peste fund, atent să nu atingă vreo vînătaie.

Dee se îndepărtă imediat de el, iar Lucas se simți rușinat pentru ceea ce făcuse.

Nu fusese corect să profite de un moment în care ea n-avea cum să riposteze. Așa că se duse în dormitor și luă pătura de pe pat, un pat dublu observă el în fugă, după care se întoarse și o înfășură cu grijă în jurul ei.

Dee păru recunoscătoare, iar Lucas își dădu seama cît de greu îi fusese să stea goală înaintea lui. Ce mult i-ar fi plăcut s-o sărute și să-i spună că va fi totul bine și că se va obișnui cu el, dar nu era o tactică tocmai bună să-ți lași adversarul să-ți știe planurile de viitor.

O ajută să ajungă la fotoliul mare de lîngă foc, însă o lăsă pe ea singură să se așeze într-o poziție cît mai

comodă. În secunda în care o știu în siguranță, își întoarse atenția spre plită.

Învățase de nevoie să gătească și se descurca binișor cu chestiile mai simple. Puse un ibric de cafea la făcut, izbuti să prepare repede niște clătite și tăie slăninuța, pregătind-o pentru prăjit. După ce verifică iar plita, să nu fie prea încinsă, ieși ca să adune ouă pentru micul dejun. Mîncase înainte să vină acolo niște pastramă cu pîine, dar acum stomacul său își cerea iar drepturile.

Cînd reveni în casă, Dee era exact la fel cum o lăsase, doar pătura îi alunecase de pe picioarele goale. Se lăsă în jos ca să le înfășoare iar bine în faldurile ei.

– Mulțumesc, îi zise Dee, frustrată din cauza neputinței, lucru care i se citea limpede în ochi.

El o bătu ușor pe genunchi. Știa cît de rău putea să o calce pe nervi faptul că era rănită.

De cele cîteva ori în viață în care și el fusese obligat să rămîină la pat, chiar și în copilărie, făcuse atîta tărăboi, încît toți cei din jur răsuflaseră ușurați atunci cînd în fine se vindecase.

Lucas termină de pregătit micul dejun, puse totul pe masă și se întoarse spre ea.

– O să te ridic în brațe, îi zise el. O să te susțin cu o mîină de mijloc unde știu că nu te doare așa de tare.

– Trebuie să mă îmbrac, îi răspunse ea iritată. Nu pot să mănînc înfășurată în pătură.

El însă n-o mai asculta. O prinse cu un braț de mijloc și pe celălalt îl strecură pe sub coapsele ei, după

care o ridică ușor, fără ca mușchii de la brațe sau de pe piept să i se încordeze prea mult.

– Mă ocup eu de pătură, să nu-ți faci griji.

Cînd o puse încet pe scaun, Dee era toată roșie la față, pentru că atunci cînd el îi aranjase pătura, rămăsese iar cu sînii dezgoliți. Lucas înfășurase pătura ca pe o togă de această dată, lăsînd-i umărul și brațul drept dezgolate. Dee descoperi că dacă avea grijă putea să mănînce, mișcînd brațul doar de la cot în jos. Mișcărilor din umăr o lăsau fără suflu de durere.

– Ai cumva vreo cadă? o întrebă el punîndu-i o porție generoasă de mîncare.

– Am doar o copaie mai mare.

Atunci erau obligați să se descurce cu acea copaie, cugetă Lucas. Nu avea să fie la fel de confortabilă ca o cadă, dar trebuiau să se descurce și așa.

După ce terminară de mîncat, o puse pe Dee la loc lîngă foc, iar el se apucă să strîngă masa și să spele vasele, după care ieși să aducă niște găleți cu apă pe care să le pună la încălzit.

– Mă duc să hrănesc animalele cît se încălzește apa, îi zise el, apoi plecă.

Dee încercă să-și găsească o poziție ceva mai confortabilă. Lacrimi amare de frustrare se adunară pe la colțul ochilor, însă ea clipi furioasă, alungîndu-le. N-avea de gînd să înceapă să plîngă ca un copil din cauza a ceea ce pățise.

Plîngea în parte pentru că era așa de neajutorată și îndurerată și în parte pentru că fusese nevoită să

stea goală în fața lui Lucas, situația aceea sporîndu-i senzația de vulnerabilitate.

Ar fi fost la fel de rău cu orice bărbat, dar cînd Lucas o privise, avusese senzația că o mîngîiase peste tot, pînă și în cele mai secrete locuri ale ființei sale.

Trecu mai bine de un ceas înainte să se întoarcă. Ațîță mai bine focul apoi aduse copaia în casă și o așeză chiar lîngă vatră.

Dee îl privi aducînd și mai multă apă ca să umple copaia pînă la jumătate.

Imediat după aceea o turnă peste apa rece pe cea clocotită din care ieșeau aburi.

– Gata, ia hai înăuntru, îi zise el în timp ce-și sufleca mînele.

Dee se strînse mai bine în pătură, în timp ce privea cu jind la aburul ce se ridica din copaie. O baie fierbinte ar fi fost un adevărat balsam pentru mușchii ei îndurerăți, exact ceea ce ar fi avut nevoie, dar nervii și așa i se întinseseră la maxim cît stătuse goală în fața lui, nu cu multă vreme în urmă.

– Cred că mă descurc și de una singură, rosti ea. Avea s-o doară cumplit, dar merita efortul de dragul apei fierbinți.

În loc de răspuns, Lucas trase pătura de pe ea.

– Să te ia naiba! rosti ea printre dinții încleștați atunci cînd el o ridică în brațe.

– Vrei să taci o dată și să mă lași să te ajut?

Independența ei încăpățînată îl înfuria la culme, dar se purtă cu blîndețe, așezînd-o ușor de tot în apa

fierbinte. Dee trase deodată aer în piept din cauza fierbințelii, dar nu protestă.

Bunul simț îi spunea că era o pierdere de vreme să mai stea să se certe cu el.

O lăsă să stea cufundată în apă în timp ce el se apucă să caute niște prosoape. Se întoarse cu două, pe care le împături cu grijă. Unul îl puse pe marginea copăii, chiar sub capul ei.

– Lasă-te pe spate și sprijină-te cu capul de prosop, îi porunci el. Lasă-ți umerii sub apă.

Dee îl ascultă fără crîcnire. Celălalt prosop îl puse pe cealaltă margine, ajutînd-o să-și sprijine picioarele de el, afară din apă. Apoi aduse căldarea cu apă fierbinte și începu să toarne pînă cînd umplu copaia aproape de buză.

Dee închise ochii ca să scape de imaginea ei, goală sub apa limpede, de parcă ar fi fost o tîrfă.

Nici lui Lucas nu-i era mai ușor, pentru că văzînd-o așa, începuse să-i fie tare greu să se mai miște, ținînd cont că se întărise tot și pantalonii deveniseră deodată cam prea strîmți. Doar cînd îi vedea sîinii frumoși cum se mișcau ușor o dată cu apa, îi venea s-o ridice și să-i guste pe loc.

Deși Dee stătea cu ochii închiși, iar el nu-i putea citi deloc expresia de pe chip, știa că roșeața din obraji nu se datora doar apei fierbinți. Își petrecu degetele prin părul negru ce atîrna pe podea.

– Nu trebuie să te simți jenată, murmură el. Ești prea frumoasă ca să te jenezi că ești goală.

Dee înghiți cu greu nodul din gât și roști fără să deschidă ochii:

– N-ar fi trebuit să mă vezi așa.

– Chiar dacă ești rănită? Încetează cu tâmpeniile. Dacă eu aș fi fost împușcat în picior, nu mi-ai fi dat pantalonii jos ca să poți să te îngrijești de rană? se supără el, continuînd să-i mîngîie mai departe părul. Ai avut un noroc fantastic că am trecut azi pe aici. Ce te-ai fi făcut de una singură? Ce făceai cu animalele?

– Nu știi, recunosc eu sinceră. Îți sînt profund recunoscătoare, crede-mă, dar ce facem noi acum e de-a dreptul scandalos.

– Da, dacă ar avea cineva habar de treaba asta, admise el. Dar totul rămîne între noi, nu trebuie să mai afle și altcineva.

Desigur, puteam să merg în oraș și să angajez o femeie care să vină să aibă grijă de tine, dar eu sînt mult mai puternic și te pot duce de colo-colo fără să te rănesc și mai mult. În afară de asta, îmi place să mă uit la tine, recunosc eu. Dacă nu ți-ar fi fost așa de rău, aș fi încercat să mă vîr între picioarele tale, mai zise el, făcînd o mică pauză în timp ce o examina. Nu ți-e teamă că aș putea să te forțez în timp ce ești neajutorată?

Atunci Dee deschise ochii cu o expresie serioasă pe chip.

– Nu. Nu m-ai forța niciodată. Nu ești genul ăla de bărbat.

Gura lui se strîmbă într-un zîmbet amar.

– Scumpa mea, nu mă pune la încercare după ce te faci bine. În clipa asta m-am întărit așa de tare că mă doare.

Nici un alt bărbat nu-i mai vorbise așa pînă în acel moment, dar văzuse animalele cum se împerecheau așa că știa precis la ce anume făcuse referire. În ultimă instanță, îi plăcea felul direct în care spunea lucrurilor pe nume și faptul că nu încerca să se prefacă, doar pentru a-i cîștiga încrederea.

Lucas o obligă să stea în apa fierbinte mai bine de un ceas, scoțînd din apa răcită și adăugînd mereu alta clocotită. Pielea i se zbîrcise și se înroșise toată atunci cînd o scoase cu grijă din copaie și o așeză pe covor în fața focului ca s-o șteargă. Dee constată că o parte din înțepeneală dispăruse și că putea să-și miște brațele ceva mai bine. El începuse s-o usuce cu atenție cu un prosop mai gros, ceea ce o făcea să se simtă destul de prost. După ce termină cu ștersul, Lucas o luă iar în brațe și o puse pe pat cu fața în jos.

Dee își mușcă buzele ca să nu urle atunci cînd el se apucă să-i maseze mușchii cu o cremă ce mirosea ciudat și care i se încingea pe piele groaznic, însă nu zise nimic.

Cînd termină cu masatul, Lucas era asudat tot și într-o dispoziție nu tocmai grozavă.

– Mai ai vreuna dintre cămășile tatălui tău? o întreabă el, la capătul puterilor. Dacă nu o acoperea repede avea să ajungă alături de ea în pat, în pofida celor mai bune intenții ale sale. Fundul bombat și alb

ar fi încăput de minune în palmele lui, sau și-ar fi găsit locul perfect în curbura coapselor sale.

– Nu, am aruncat cam tot ce avea.

La naiba! Lucas se ridică și-și smulse cămașa din pantaloni, după care se apucă s-o descheie. Ca majoritatea cămășilor, avea nasturi doar pînă la jumătate, așa că și-o trase peste cap.

– Nu cred că o să ai probleme s-o pui pe asta pe tine, îi zise el, aruncînd cămașa pe pat și ajutînd-o să se ridice. Se lăsă apoi în genunchi și o ajută să pășească în deschizătura de la gît, în timp ce el i-o ridica în sus pe coapse. În poziția în care se afla, era foarte aproape de trupul ei, ceea ce-l făcea să respire cu greu.

O ajută să-și bage brațele în mîneci, apoi i-o așează bine și pe umeri. Cămașa părea uriașă pe ea, ajunghîndu-i pînă la genunchi, dar nu conta. Îi încheie nasturii și apoi îi rulă mînecile mult prea lungi, pînă cînd îi dădu mîinile cu încheieturi fine la iveală.

– Poftim, ești din nou decentă, îi zise Lucas pe un ton încordat.

Aproximativ, cugetă Dee, ținînd cont că jumătate din picioare se vedeau, dar oricum îi era recunosătoare că în fine o acoperise. Cămașa era caldă încă și purta aroma trupului lui. Se simțea cu totul înconjurată de el, iar senzația era, în mod uluitor, una foarte plăcută.

Descoperi deodată că îi privea cu atenție pieptul. Era lat, musculos, păros și foarte bronzat, ceea ce-i spunea că lucra deseori pe afară fără cămașă pe el.

- Cum o să le explici celor de acasă că te-ai întors fără cămașă pe tine? șopti ea, incapabilă să-și desprindă privirea de pe pieptul lui.

- Nu cred că trebuie să-i dau cuiva vreun fel de explicație, mormăi el.

Era șeful, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Putea să plece cu cămașa pe el și să se întoarcă fără ea de câte ori avea chef.

Dee continua să-l privească fascinată.

- Uită-te la mine, rosti el, prinzînd-o de bărbie și ridicîndu-i capul.

Ochii ei verzi se ațintiră în ochii lui ceea ce-l făcu să-și piardă controlul și să se aplece spre ea ca s-o sărute, forțîndu-i buzele să se desfacă, folosindu-și limba pentru a le mîngîia. Cum nu mai avea încredere în el, știindu-i trupul ferm gol pe sub cămașă, o eliberă la fel de repede. Ochii ei verzi se întunecaseră din cauza șocului.

- Deocamdată ești în siguranță o liniști el. Dar după ce te vindeci, lucrurile or să se schimbe drastic. O să vin după tine și n-o să dureze prea mult pînă cînd o să mă accepți.

CAPITOLUL 6

A doua zi Dee se simțea deja mult mai bine, deși tot nu putea să-și ridice brațele mai mult de câțiva centimetri. Lucas își făcu apariția imediat după răsărit și urmară exact aceeași rutină ca și cu o zi înainte, cu ea așezată comod pe fotoliu și cu el gătind și îngrijindu-se de animale.

După aceea insistă să facă iar o baie fierbinte, numai că de data aceasta se dovedi a fi mult mai stînjitor. Dee nu mai avea dureri la fel de mari, ca atare era acut conștientă de goliciunea ei. La fel și Lucas.

Dee își dădea seama după felul în care strîngea din dinți și după cum îi șiroia transpirația pe frunte.

O bună parte din noapte zăcuse trează, trecînd în revistă de nenumărate ori tot ceea ce-i spusese.

Se obișnuise să-și apere virtutea cu pușca și o uluise că Lucas nu făcea excepție de la regulă, voia ce-și doriseră și ceilalți, însă ceea ce o deranja și-l făcea pe el și mai periculos era faptul că acest lucru n-o înfură, ci doar îi accelera pulsul.

Îi era groază să recunoască faptul, vroia foarte mult ca Lucas s-o dorească, acesta era adevărul.

Deci, ce avea să facă mai departe? Să lase un bărbat în viața ei, după ce se luptase cu atîta rîvnă să rămîină independentă? Să aibă o aventură cu el care mai apoi să-i distrugă respectabilitatea? S-o trădeze pe Olivia?

Nu putea ignora posibilitatea ca el să-și dorească de fapt doar Angel Creek. Fără îndoială că plănuia să exploateze ceea ce simțea pentru el ca s-o convingă să vîndă. În fond pentru asta venise prima dată la ea.

Ceea ce știa ea despre sex era doar ceea ce văzuse prin curte, atunci cînd taurul se urca pe vreuna dintre vaci. Știa ce se întîmpla, dar nu avusese idee cît de puternică putea fi atracția dintre un bărbat și o femeie decît după ce apăruse Lucas în viața ei. Acel sărut rapid îi arătase că împerecherea putea însemna cu mult mai mult decît ce bănuise ea.

Crezuse prosteste că-l va putea ține la distanță, iar atunci cînd o sărutase nu numai că nu-l refuzase, ba își dorise încă și mai mult. Simțise atunci pentru prima dată arsura dorinței fizice, ceea ce o deranja, pentru că-și pierduse controlul asupra propriului trup.

Dar dacă Lucas își dorea ferma, era limpede că și pe ea o dorea la fel de mult. Nu era așa de naivă încît să nu priceapă ce era cu umflătura aceea din pantalonii lui, chiar dacă el recunoscuse sincer care-i erau intențiile. I se înmuiau genunchii știind că acel chin dulce era măcar reciproc.

După ce o uscă bine și o îmbracă cu o altă cămașă de-a lui adusă în mod special acolo, o puse cu grijă în

pat și ieși din casă. Când reveni un ceas mai târziu, își recăpătase deja controlul, doar în ochii albaștri se vedea că era încă supărat.

– Nu cred că mai e nevoie să vii și mâine, îi zise Dee, trăgînd pătura pînă sub bărbie. Mă simt mult mai bine azi și febra musculară trece mai repede dacă nu stau degeaba.

– Încerci să scapi de mine? o întrebă el supărat. N-o să meargă.

Dee lăsă capul în jos, incapabilă să-l privească.

– Și cum rămîne cu Olivia? întrebă ea încet. E prietena mea.

Nu-l putea vedea dar îi simțea privirea ațintită asupra ei.

– Ce-i cu ea? rosti el fără umbră de surprindere.

– Se zvonește că ai de gînd să te însori cu ea.

– Da, m-am gîndit la asta, recunosc el, simțind cum se aprindea de mînie. Oare ea chiar credea că s-ar mai fi aflat acolo dacă ar fi fost angajat într-o relație cu o altă femeie? Dar nu și în ultima vreme.

– Și în mod sigur nu există nici un fel de înțelegere între noi, nici măcar una tacită, sînt un om liber.

Dee începu să tragă de o scamă imaginară.

– Cu toate astea cred că ar fi mai bine dacă n-ai mai veni și mâine.

– Dacă n-ai fi fost așa de al naibii de idioată, n-ar fi fost nevoie să vin deloc, izbucni el, bucuros că putea da frîu liber mîniei.

Fiind așa de aproape de ea care era fie goală, fie aproape goală, își testase limitele pînă aproape de insuportabil. Era pe jumătate nebun din nevoia de a o face a lui.

– Știu, răspunse ea, ceea ce-l înfurie încă și mai tare. Tot timpul am încercat să fiu foarte atentă, dar de data asta mi-a scăpat.

– N-ar fi trebuit să arunci tu fînul de acolo de sus! strigă el. N-ar trebui să muncești la fermă de una singură! De ce nu te muți în oraș ca să trăiești ca orice femeie normală, nu singură aici încercînd să dovedești că poți face o muncă de bărbat?

Dee se uită spre el cu ochii îngustați, ca o pisica sălbatică gata de atac. Nu era în firea ei să accepte asemenea critici fără să riposteze, așa că atacă la rîndu-i.

– Ceea ce vreau eu să știu este de ce-ți imaginezi tu că asta ar fi treaba ta? rosti ea pe un ton voit calm. Îți apreciez sincer ajutorul, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi spui cum ar trebui să-mi trăiesc viața!

– Știi foarte bine ce-mi dă dreptul, rosti el, apropiindu-se de pat. Știi că treaba asta se va termina doar într-un singur fel.

– Cred că este decizia mea, nu?

– Cînd o să vină momentul potrivit, o să-ți desfaci picioarele pentru mine, rosti el cu sălbăticie. Și nu încerca să te amăgești că n-o s-o faci!

Dee încercă să se ridice într-un cot, dar cum mușchii și mai ales umerii încă nu puteau s-o susțină,

căzu la loc pe pernă cu un geamăt. Era încă la fel de neajutorată, dar asta nu însemna că el avea dreptate.

– Atunci nu există decît o singură soluție: nu mai veni niciodată aici pentru că nu mai ești binevenit.

– Și ce-ai să faci, o să ieși cu pușca la mine? o necăji el, aplecîndu-se spre ea și aproape lipindu-și capul de capul ei. N-ai decît să încerci, scumpa mea, pentru că o să revin!

Dee se enervă și ea.

– Îți supraestimezi farmecul. Știi, m-am tot întregat, ce anume vrei, pe mine sau Angel Creek?

– Pe amîndouă, scumpa mea! răspunse el, strivindu-i buzele cu gura sa. Era un sărut dur, așa că Dee încercă să-l muște, însă el se retrase și reveni încă și mai focos.

Îi prinse bărbia cu degetele și o forță să deschidă gura ca s-o poată explora în voie. Dee încercă să-l lovească peste brațe, dar cum mișcările ei erau limitate, se zbătea fără putere.

El continua s-o țină strîns și Dee simți gustul sărat al sîngelui în gură. Probabil că-l simțise și el, pentru că presiunea dură de dinainte cedă deodată. Îi prinse buza de jos între dinți, foarte ușor, și-o mîngie delicat cu limba, ca să cedeze durerea.

Apoi îi desfăcu încet cămașa și-i dezgoli pieptul. Dee gemu aproape fără voie atunci cînd palma sa caldă se așeză deodată pe unul din sîni.

– Uite așa o să fie între noi, murmură el. Fierbinte și sălbatic. Gîndește-te și tu, la naiba! Degetele sale îi

frecau ușor sfîrcul care se întări în mod plăcut și dureros în același timp. Îi prinse ambii sîni în mîini și-i ridică laolaltă ca apoi să-și îngroape fața între ei, respirația lui fierbinte făcînd-o pe Dee să-și piardă controlul.

Cînd îi prinse unul dintre sfîrcuri în gură, Dee simți cum o lua amețea la însoțită de o fierbințeală cumplită, așa că gemu ușor și șoldurile i se înălțară spre el, în căutarea a ceva ce încă nu știa bine ce era.

Ca la un semnal, el se ridică deodată, cu chipul încordat din cauza ațîțării.

– Pot să te fac să te zvîrcolești, îi zise el. Adu-ți aminte de momentul ăsta atunci cînd o să vrei să mă împuști.

Lucas plecă, lăsînd-o așa cum era, cu cămașa deschiată și pieptul dezgolit, care se mișca în ritmul respirației rapide. Răspunsul propriului ei trup o uluise, nu-și imaginase niciodată o dorință atît de violentă.

– Să te ia naiba, murmură ea. Tremura toată de mînie, sau poate din cauza acelei dorințe nesatisfăcute, nici ea nu mai știa care. În orice caz, chiar nu conta.

Niciodată înainte nu mai fusese așa de vulnerabilă în fața vreunui bărbat așa cum era cu el.

Ăsta era cel mai cumplit lucru pe care-l experimentase în viață, mult mai rău decît momentul în care constatase că era singură și trebuia să se descurce.

Nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a supraviețui, dar acum era îngrozită de ceea ce era Lucas în stare să-i facă.

Pierderea părinților ei o zguduise pînă-n străfundul ființei. Fusese foarte speriată, dar se văzuse nevoită să continue să trăiască. Fusese obligată să înțeleagă cît de fragilă era viața și cît de ușor se putea pierde.

Se închisese în ea din cauza faptului că-i era teamă să se apropie de cineva care mai apoi să-i fie luat, pentru că n-ar mai fi putut să suporte durerea aceea sfișietoare.

Devotîndu-se grădinii își salvase mintea de la nebunie, avusese din nou un scop în viață, pentru că pămîntul era așa de darnic. Măcar el era etern.

Și va fi mai departe acolo și mult timp după moartea ei. Putea să se încreadă în pămîntul acela fertil, în ciclurile vieții, în reînnoirea din fiecare primăvară. Și mai era și Olivia, singura căreia îi permisesse să se apropie de ea.

Iar acum Lucas îi zguduia tot rostul. Putea să-i distrugă nu numai stilul de viață pe care și-l construisese cu greu, dar și respectul de sine.

Dacă-l lăsa să se apropie prea mult, să însemne ceva în viața ei, se va transforma în ceea ce disprețuia cel mai mult, o femeie fără voință sau rațiune, gata să-i facă doar lui pe voie ca să-l știe fericit. Chiar dacă-l dorea nu însemna că nu-l vedea așa cum era de fapt, arogant și fără milă, mai ales atunci cînd își puneă ceva în minte.

Din păcate, ea era obiectul dorinței lui, ceea ce însemna că n-avea s-o mai lase în pace și nu asculta de

refuzurile ei. Nu îi era teamă că avea s-o forțeze în vreun fel, propriul egoism nu avea să-i permită așa ceva, îi era groază doar de faptul că ea nu va fi în stare să-i țină piept.

Îi demonstrase foarte clar cât de slabă era în momentul în care el își dorea să facă dragoste cu ea. Și nici măcar nu făcuse mare lucru, o sărutase și-i sărutase și un sân, iar ea deja fusese pe punctul de a-l implora să nu se oprească. Era umilitor să realizeze că el o putea struni după voie.

De furie îi spusese să nu mai vină acolo, dar în acel moment realiza că bunul simț îi dictase acest lucru și că era cea mai bună soluție, cel puțin pentru ea. Problema era Lucas, dacă avea să asculte sau nu.

Avu răspunsul a doua zi dimineața devreme, când auzi tropotul de cal în fața casei. Se uită la pușca mare, dar își dădu seama că era o idioțenie, n-ar fi fost în stare să-l împuște, în cazul în care ar fi izbutit s-o ridice. De bine, de rău, reușise să se îmbrace cumva, ceea ce în acel moment era o mare realizare.

Fără să mai bată la ușă, Lucas intră de-a dreptul în casă, iar ea se întoarse să-l admonesteze, dar era o prostie, doar asta era motivul pentru care ușa rămăsese nezăvorâtă de câteva zile, ca el să poate intra fără a mai cere voie.

Se simți satisfăcută văzându-l cum se încrunta pentru că era lângă plită și prăjea slăninuța.

– N-ar trebui să faci atîta efort.

– Ți-am spus că mă simt mai bine. Pot să mă descurc.

– Dar n-ai reușit să te încălți, rosti el, privindu-i picioarele goale.

Dee încercase, dar nu izbutise să se aplece suficient de mult ca să-și pună ciorapii sau ghetetele. Era de asemenea adevărat că purta cămașa lui, dar era destul de bună ca bluză.

Izbutise însă să-și pună lenjeria intimă, un jupon și fusta, apoi își băgase cămașa în fustă și aceasta devenise bluză. După două zile în care stătuse mai degrabă goală, hainele acelea greoaie îi ofereau un sentiment de siguranță și confort.

El îi puse un pachetel mic pe masă. Dee se uită mai întâi la pachet și apoi la el, ridicînd sprîncenele a întrebare.

– E o cămașă de noapte, îi explică Lucas. Ca s-o înlocuim pe cea pe care am tăiat-o.

Dee se bucura sincer că se gîndise la așa ceva, pentru că n-avusese decît două cămăși de noapte.

– O să-ți spăl cămășile ca să le poți lua înapoi.

– Nu-i nici o grabă. O privea cu atîta insistență încît Dee se întrebă dacă nu rămăsese vreun nasture desfăcut, însă el o scuti de alte întrebări atunci cînd îi lua furculița din mînă și-i zise:

– Stai jos. Termin eu de făcut micul dejun.

Lucas rămase nemișcat pînă cînd ea cedă și se așează în siguranță pe scaun. Venise pînă acolo cu nervii încordați, iar cînd descălecasse așteptase să audă în orice clipă împușcătura.

O împinsese prea tare și mult prea departe cu o zi înainte și știa foarte bine treaba asta. Cu marea majoritate a femeilor, ba nu la naiba, cu orice altă femeie, nu s-ar fi așteptat decît la o criză de nervi, în cel mai rău caz și evident, lacrimi.

Însă Dee era în stare să facă ceea ce spusese, să-l aștepte cu pușca pregătită. Și ar fi meritat, cugetă el mai departe, pentru că dăduse dovadă de o mare prostie. Gîndise cu ce avea între picioare, nu cu creierul. Doar pentru că fusese așa de înfierbîntat, lăsase temperamentul să izbucnească liber.

După micul dejun se lăsă în genunchi în fața ei și o ajută să-și pună ciorapii, întinzîndu-i bine pe picioare și prinzînd jartierele chiar deasupra genunchilor. După aceea îi legă șireturile de la ghetetele butucănoase de lucru, oftînd la gîndul că ar fi trebuit să poarte pantofiori delicați dacă n-ar fi muncit ca un cal de povară. Însă de această dată reuși să-și țină gura și să nu mai comenteze.

O conduse apoi afară, era prima dată cînd ieșea după ce căzuse. Dee insistă să vadă terenul arat pentru grădină, după care începu să-i spună ce planuri avea.

– O să plantez porumb, desigur și mazăre. Anul trecut am vîndut foarte bine dovleceii, așa că acum o să mai adaug un rînd. Uite acolo o să pun ceapa și morcovii și poate și niște ardei gras. În plus, cred că anul ăsta o să adaug și cartofi. Domnul Winches are mereu la vînzare, dar cred că dă bani mulți pentru transport.

Ochii îi străluceau în timp ce privea la pământul proaspăt săpat, pentru că ea deja vedea în minte plantele crescute și legumele care aveau s-o hrănească peste iarnă. Lucas privea la pământ și se gîndea la cît va avea de muncit acolo.

Mai întîi trebuia să planteze, apoi venea bătălia cu buruienile și insectele, apoi venea perioada recoltei, cînd urma să aibă și mai mult de muncă, pentru că atunci peste sarcinile obișnuite venea și treaba de la bucătărie, unde trebuia să pregătească toate conservele pentru iarnă.

O femeie de la fermă oricum avea o viață tare grea, dar o femeie care muncea de una singură la fermă, mai mult ca sigur avea să moară de atîta chin. Asta dacă n-avea bunul simț să vîndă totul.

Dee era puternică, iar trupul ei svelt era plin de mușchi frumos reliefați, dar în cele din urmă atîta munca avea s-o doboare.

Lucas o privi cum zîmbea cu fața spre soare, în timp ce părul lung îi flutura pe umeri și-și jură că avea s-o ia de acolo, înainte ca ferma s-o omoare sau s-o îmbătrînească înainte de vreme. Va trebui să se lupte cu ea pentru fiecare lucru cît de mărunț, dar nici lui nu-i strica așa o provocare.

Înainte chiar să se gîndească, își plecă ușor capul și începu s-o sărute, cu mîinile lipite de talia ei ca s-o tragă mai aproape. Ochii ei verzi la început se măriră de uluire, apoi se închiseră încet, cu o fluturare

discretă din gene, în timp ce deschidea gura ca să-l întâmpine mai bine.

Buzele ei erau moi și pline, cea de jos încă puțin umflată după ziua de ieri. De această dată Lucas avu grijă să fie mai tandru, iar apăsarea lui să fie cât mai ușoară. Dee lăsă capul într-o parte ca să-l simtă mai bine și, ezitant la început, începu să-l mîngîie cu limba, așa cum observase la el, ceea ce îl făcu pe Lucas să-și piardă aproape cu totul controlul. Mîinile i se încleștară pe talia ei, apoi ridică una dintre ele ca să-i cuprindă un sîn în palmă.

Dee încercă să se retragă, un geamăt de protest ridicîndu-i-se în gît. Lucas însă o strînse mai bine, în timp ce-i frămînta carnea fermă și cu două degete îi masa sfîrcul sensibil.

– N-o să fac mai mult de atît, promise el, în timp ce o săruta pe gît. Relaxează-te și lasă-mă să te fac să te simți bine.

Problema era că o făcea să se simtă mult prea bine, își zise Dee în sinea ei, iar totul se petrecea mult prea repede. Un sărut, o mîngîiere și ar fi vrut ca el să-i facă absolut orice. Ba chiar ajungea să-și dorească să-și desfacă picioarele pentru lungimea aceea tare pe care o simțea lipită de pîntecul ei, ori exact asta nu trebuia să facă, pentru că atunci Lucas ar fi avut cu ce s-o aibă la mînă.

Nu putea să-l împingă, dar găsi în ea suficientă putere cît să întoarcă un pic capul și să-i spună:

– Lucas, nu! Nu! Vreau să te oprești!

– Mincinoaso, o muștră el, dar se opri, cu buzele umede și cu un zîmbet ciudat.

În acel moment Dee se afla la mila lui și o știa, dar nu era sigură că omul acela era capabil de milă. Dacă alegea să facă dragoste cu ea, nu numai că ar fi acceptat, dar ar fi participat plină de voie bună și la nevoie l-ar fi implorat să continue.

– Nu mint, insistă ea, înainte ca el s-o sărute din nou. Sinceritatea o obligă apoi să adauge: n-am spus că nu te vreau. Am spus că nu vreau să mă tratezi așa.

– Și asta-i tot o minciună, rosti el, dar o lăsă în pace, adică exact ceea ce intenționase ea.

Dee avea senzația că hainele stăteau strîmb pe ea și era tulburător să privească în jos și să constate că totul era în bună regulă, că toată acea zbatere era în interior.

– N-ai fi făcut așa ceva dacă eram altcineva, rosti cu glas scăzut. Pe Olivia n-ai tratat-o așa. Își aminti de prima dată cînd îl văzuse la magazin și la cît de civilizat se purtase cu Olivia și cu celelalte femei de acolo. Pe nici una dintre ele n-ar fi îndrăznit s-o atingă așa cum făcuse cu ea.

Lucas o privi o clipă cu atenție.

– Ca pe o femeie, vrei să spui? Poate că ai dreptate. Dar nu mă acuza că te tratez ca pe o tîrfă, naiba să te ia, pentru că știm amîndoi care e adevărul.

– Așa o să mă considere toți oamenii.

– De unde să știe ei? Ce se petrece între noi nu interesează pe nimeni.

Nu mai era nimic de spus, așa că Dee îi întoarse spatele și o porni încet spre casă, cu Lucas după ea, mâinile lui puternice sprijinind-o la urcatul treptelor. După ce o mai sărută o dată, se duse să vadă mai departe de treburi.

Cînd rămăsese în fine singură în noaptea aceea, desfăcu din curiozitate pachetul cu cămașa de noapte pe care i-o adusese el, deși pe moment trebuia să se mulțumească cu cămașa lui.

Ceea ce scoase din pachet n-avea nici o legătură cu o cămașă de noapte, era mai degrabă un soi de rochie de seară elegantă, ceva de purtat înainte să se vîre în pat, locul în care mai mult ca sigur că mâinile iubitului aveau s-o descotorosească de ea.

Își trecu degetele peste materialul mătăsos, observînd cu ochi lacomi cusăturile minunate și croiala superbă.

Acea parte din ea care aprecia luxul în viață se minuna de broderia fină și de culoarea pală care i-ar fi complimentat așa de bine tenul, dar acea zonă practică din creierul ei era furioasă pentru că el o lăsase fără un articol de îmbrăcăminte de care chiar avea nevoie, înlocuindu-l cu ceva așa de scandalos.

Desigur, intenția sa era foarte limpede, își dorea ca ea să poarte acea cămașă de noapte vaporosă pentru el.

Ar fi putut să împace și capra și varza, se gîndi ea, dacă i-ar fi adus două cămăși de noapte, una groasă, de bumbac, pe care s-o poată purta în mod obișnuit și

în plus și cămașa cea vaporeasă pentru plăcerea lui. El n-avea decît să creadă ce voia, dar ea chiar avea nevoie de o cămașă de noapte adevărată.

A doua zi dimineată chiar îi spuse acest lucru, explicîndu-i că deocamdată trebuia să poarte cămășile lui, care măcar aveau mîneci lungi. El însă rîse de ea.

– Te plac indiferent de ce ai avea pe tine, îi zise el.

Trebuiră să mai treacă două zile pînă ce Dee să fie în stare să se îmbrace singură și să fie capabilă să se apuce de muncă, deși cu mai puțină dexteritate și viteză.

În dimineata aceea, după ce se trezise o dată cu zorii, deja mulgea vacile atunci cînd apăru Lucas.

El nu comentă, doar o ajută să termine de muls și apoi duse gălețile grele în casă. Ambele lui cămăși fuseseră spălate și călcate și-l așteptau pe masă frumos împăturate.

El dispăru o clipă afară și cînd se întoarse, ținea în mînă un alt pachetel.

– Asta ca să-ți țină de cald atunci cînd nu sînt eu prin preajmă, îi zise el zîbind.

Dee desfăcu pachetelul, speriată că avea să găsească ceva încă și mai scandalos decît data trecută. Dar cămașa de noapte albă, din bumbac, cu mîneci lungi și guler înalt era tot ce ar fi putut cere de la viață. Partea din față era frumos brodată, iar năstureii se deschideau pînă aproape de talie, ceea ce însemna că putea păși în ea ca s-o îmbrace, nu trebuia s-o tragă pe cap, pentru că pe moment, umerii și spatele încă mai

protestau la cel mai mic efort. Dee se întoarce și-i oferi lui Lucas un zîmbet larg de mulțumire.

– Mă întreb ce-o fi zis doamna Worley, că te-ai apucat deodată să cumperi cămăși de noapte, cugetă ea cu voce tare, încercînd să-și imagineze chipul doamnei în chestiune atunci cînd Lucas luase celalaltă cămașă de noapte, cea de mătase.

De fapt, dacă stătea să se gîndească mai bine, niciun magazin din orașelul lor, nici chiar doamna Worley, nu avea în stoc așa ceva. Probabil că o comandase din Est, sau chiar de la San Francisco, numai că nu ar fi avut timp.

– Doamna Worley nu crede absolut nimic, răspunse el foarte calm. Cămașa de bumbac a fost a mamei mele.

Dee observă că nu-i oferise nici o explicație legată de cea de mătase.

Lucas își ignorase propriile treburi ca să vină zi de zi să aibă grijă de ea și de ferma ei, iar acum că se pusese pe picioare, era obligat să petreacă următoarele cîteva zile ocupîndu-se de afacerile lui.

– N-o să pot să trec pe aici o vreme, o preveni el. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, ai mare grijă ce faci!

– O să fiu atentă. În fond, ăsta a fost primul accident pe care l-am avut.

– Și ar fi putut să fie și ultimul dacă îți rupeai gîtul.

– Ei și tu acum! Și pe urmă să nu mai ai nici un motiv să te plîngi? rosti ea dulce. N-aș face niciodată una ca asta!

- Săptămîna viitoare e picnicul și balul de primăvară, rosti el, gîndindu-se deja la altceva. Primăvara erau atît de ocupați la fermă, încît nu putea să spere decît s-o vadă direct la bal. Dacă nu mai apuc să trec pe aici pînă atunci, ne vedem direct acolo.

- Mă îndoiesc, răspunse Dee. Eu nu merg la distracții de genul ăsta.

Lucas se opri și se întoarse s-o privească încruntat.

- De ce nu?

- De ce aș merge?

- Ca să socializezi cu vecinii tăi.

- Dacă aș face aș ceva, atunci cineva, adică bărbații mai precis, ar presupune că vreau să fiu mai prietenoasă decît în trecut? E mai simplu să nu încurajez pe nimeni.

- Atunci stai și tu cu femeile.

Dee începu să rîdă.

- Ce amărîță crezi tu că și-ar dori să-i monopolizez timpul? Oamenii merg la bal sau la picnic ca să se distreze cu prietenii, să flirteze, iar eu n-am aceste calități. În afară de asta la fermă e multă treabă de făcut acum, așa că nu-mi permit să-mi pierd o zi întreagă degeaba, mai ales după o săptămîină în care am zăcut.

Lucas se încruntă și mai tare, supărat că Dee nu-și permitea mai nimic din ceea ce era plăcut în viață. El unul de abia așteptase să o prindă în brațe și să danseze cu ea, să-i simtă trupul zvelt și picioarele lungi

lipite de el. În toată agitația și nebunia de acolo, nimeni nu i-ar fi băgat în seamă.

– Vreau să vii la picnic și la bal, îi zise el. Pune-ți cea mai frumoasă rochie pe care o ai și pentru o dată în viață, uită și tu puțin de ferma asta blestemată!

– Nu, răspunse ea simplu. Fără nici o justificare, fără nimic, doar „nu” și atât.

Lucas însă nu prea accepta refuzurile.

– Dacă nu vii la picnic, o amenință el, atunci vin eu aici după tine!

CAPITOLUL 7

Ziua picnicului sosi plină de glorie, cu o vreme perfectă și un soare frumos ce strălucea peste vîrfurile înzăpezite ale munților.

Olivia se trezise la revărsatul zorilor, așa că se bucurase pe moment de priveliște, dar ca de obicei, mai erau de pus la punct o mie de detalii mărunte.

Așa era de fiecare dată, numai că atunci chiar se bucurase de febra pregătirilor, acum însă, nu putea face altceva decît să se afișeze cu o expresie senină în fața părinților săi și a prietenilor.

Îi era groază de ziua aceea, deși real, n-avea nici un motiv. Poate, cugetă ea, pentru că renunțase să mai spere.

Întotdeauna înainte viitorul i se înfățișase plin de promisiuni, însă în ultimele luni își cam pierduse încrederea în acele vise.

Nu din cauză că o cerere în căsătorie din partea lui Lucas părea iminentă, de fapt, în ultimele cîteva săptămîni avusese senzația că doar își imaginase acest lucru.

Într-un mod subtil simțea că nu mai reprezenta centrul atenției lui.

Era o prostie, pentru că atunci cînd se întîlniseră din întîmplare, fusese la fel de curtenitor, chiar flirtase un pic cu ea, cu grijă să n-o copleșească.

Deși nu se putea abține să nu se simtă cumva ușurată, era în același timp întristată din cauza posibilității reale de a nu avea niciodată propria ei familie.

Se putea imagina cu ușurință peste zece, dacă nu chiar peste douăzeci de ani în viitor, așezată ca de obicei lîngă Honora, cu broderia în mîini, cu părul albit, riduri pe față și trupul fleșcăit. Părinții ei ar fi la fel de triști pentru că bătrînețile le-ar fi fost lipsite de bucuria nepoților.

Avea senzația că viața se furișase pe lîngă ea atunci cînd nu fusese atentă, iar acum rămăsese cu buzele umflate. Și cu brațele goale, se gîndi ea, jelind copilașii pe care și-i dorea așa de mult, dar pe care era destinată să nu-i aibă.

Se apucă de treabă cu un zîmbet lipit de față, iar undeva pe la jumătatea dimineții, trăsura familiei Millican se alătură paradei de șarete, trăsuri, căruțe, călăreți și oameni care mergeau pe jos înspre ieșirea din oraș unde se afla luminișul în care se țineau picnicurile de obicei.

Era locul perfect, cu copaci de jur împrejur care dădeau o umbră generoasă și luminișul însoțit la mijloc unde puteau să stea la soare bătrînii și copiii.

Zona se aglomerase deja, iar pînă la ora prînzului toți oamenii de pe o rază de cincizeci de mile aveau să

ne acelu, fără altceva în minte decît să se vadă cu prietenii și să se simtă bine, avînd la dispoziție o zi întreagă în care să nu-și facă griji pentru nimic.

Excepție o făceau femeile, care aveau mai departe destulă treabă, cugetă Olivia. Ele trebuiau să se îngrijească de mîncare, de copii, de organizarea de jocuri.

Bărbații se strînseseră în grupuri în care fumau, rîdeau, și poate își organizau propriile concursuri de îndemînare sau forță. Ba de multe ori puneau și de cîte o cursă de cai.

Femeile erau cele care trebuiau să se îngrijească de rănile copiilor sau ale bărbaților, iar Olivia se întrebă dacă era foarte mare diferența dintre cele două grupuri.

În secunda în care ajunseră acolo și trăsura se opri, primul om pe care-l văzu Olivia a fost Lucas.

Fiind atît de înalt, era ușor de depistat într-o mulțime. Îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maro, cu o cămașă albă de mătase și cu pălăria pe cap care-i ferea ochii de soarele dimineții, ieșea în evidență imediat printre bărbații îmbrăcați în cele mai bune costume ale lor.

Atunci cînd se apropie, Olivia observă cum i se cîrlionța părul negru peste gulerul cămășii. Veni la ei murmurînd saluturi potrivite, după care se apucă să-i ajute să descarce micul munte de mîncare pe care-l aduseseră cu trăsura.

Olivia se întrebă într-o doară dacă nu cumva se înșelase iar cu privire la intențiile lui, simțind cum înnebunea din cauza incertitudinii.

Dar, desigur, era numai vina ei, pentru că stătea și analiza atîta. Oare era interesat de ea sau nu? Și dacă era, atunci ea personal își dorea acest lucru sau nu? Dacă o cerea de nevastă, ce era mai rău, să accepte sau să refuze?

După ce toată mîncarea fusese deja așezată cu grijă pe o pătură mare întinsă la umbra unui copac, Lucas o prinse de mînă și o obligă să-l ia de braț, spunîndu-i:

– N-ai vrea să facem o plimbare ca să ne vedem cu toată lumea?

Olivia știa că nu prea avea cum să-l refuze, cînd mama ei o pîndea cu o privire de vultur, așa că încercă să se relaxeze atunci cînd o porniră agale la plimbare.

Cînd reveniră în același loc o oră mai tîrziu, nu schimbaseră nici un fel de informații cu caracter personal. Și spre mare ei ușurare, o tratase exact ca pe o prietenă.

Lui Lucas chiar îi plăcea de Olivia, dar în timpul plimbării atenția lui fusese îndreptată mai degrabă asupra grupurilor de oameni pe lîngă care trecuseră, căutînd în neștire un cap cu păr negru bogat sau o femeie cu mers athletic, atît de diferit de mersul legănat al doamnelor.

Fusese sigur că toate motivele pe care le inventase Dee ca să nu vină, nu fuseseră altceva decît niște scuze

jalnice, așa că se aștepta încrezător să dea peste ea acolo. Ce femeie ar fi rezistat ocaziei să flirteze, să se distreze și să danseze?

– Ai văzut-o pe Dee Swann? o întrebă în cele din urmă pe Olivia, continuând să privească spre mulțimea de oameni.

Olivia ridică mirată din sprâncene pentru că el adusesese vorba deodată despre Dee, iar în ochi îi apărură imediat o scînteie de interes.

– Nu, n-am văzut-o, dar mă îndoiesc sincer c-o să apară. Nu vine niciodată la asemenea evenimente.

– Dar i-am spus să vină! Adică, am considerat că ar fi avut nevoie să se îndepărteze un pic de afurisita aia de fermă... am auzit că a căzut și s-a rănit destul de rău acum vreo două săptămîni.

– Vai de mine! suflă Olivia îngrozită. Cît de rău s-a vătămat?

Lucas nu stătu să analizeze că Olivia era sincer îngrijorată, ceea ce arăta că Dee era pentru ea mai mult decît o simplă cunoștință.

– Am auzit că a avut niște vînatăi strașnice, dar acum e iar în formă.

Olivia simți cum interesul ei creștea tot mai mult. Chiar dacă își făcea griji pentru Dee, își dădu seama deodată cît de stîmjenit era el, poate și din cauză că știa mai multe decît ar fi fost cazul. Păi de unde să fi aflat că Dee se rănise? Olivia știa foarte bine cît de izolată trăia prietena ei. Ori asta însemna că Lucas fusese acolo, poate chiar avusese grijă de ea, altfel n-ar

fi avut de unde să știe. Se gândi iar la cât de potrivii erau Dee și Lucas. Poate că...

– Ar fi trebuit să fie deja aici, insistă Lucas.

Nu putea accepta că Dee n-avea să vină. Continua să aștepte să dea cu ochii de ea într-un grup de oameni, pînă cînd își dădu seama că, și dacă ar fi venit, n-ar fi descoperit-o în nici un grup. Poate că doar ar fi stat pe margine, privind la ceilalți cu ochii verzi ca de pisică, la fel de enigmatici. Nu și-o putea imagina bîrfind cu un grup de fete sau chicotind cu ele.

Pe de altă parte, nu excludea posibilitatea ca ea să apară în ultima clipă, provocîndu-l să spună ceva.

În cele din urmă oftă și își spuse singur că în mod sigur și categoric nu avea să mai vină, așa că se enervă și mai tare. Încercă să-și țină mînia în frîu și să se comporte ca și cum s-ar fi distrat de minune, mîncînd cu poftă, cînd el de fapt habar nu avea ce băga în gură. La naiba cu ea, de ce nu venise? De acum era foarte limpede că nu avea să participe nici la bal.

Ceea ce știa el sigur era că n-avea de gînd să-i permită să-l ignore mai mult de atît.

Dee era prin apropiere. Venise în oraș ca să-și cumpere o sapă nouă, pentru că la cea veche i se rupsese coada, numai că magazinul universal era închis.

Se simți deodată ca o idioată. Desigur că familia domnului Winches, la fel ca toți ceilalți din oraș, era la picnic.

Ar fi trebuit să știe lucrul ăsta. Străzile erau părăsite. Toți locuitorii orașului voiau să profite de ocazie ca să lase totul deoparte și să se distreze.

Asta însemna că va trebui să mai facă un drum pînă în oraș, dar în acel moment firea ei practică îi spunea că n-avea rost să mai stea să piardă timpul. Buruienile puteau fi smulse și cu mîna, nu doar ciopîrțite cu sapa.

Ca atare, întoarse șareta, gata s-o pornească înapoi spre casă. Atunci observă că singurele persoane rămase în oraș erau cele două fete de la bar care, evident, nu ar fi fost binevenite la o astfel de sărbătoare. Ambele ieșiseră din bar și se însoreau pe trotuar, lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă orașul n-ar fi fost gol.

Una dintre ele, bruneta pe nume Tillie, îi făcu semn cu mîna iar Dee îi răspunse, salutînd-o în gura mare.

Oare cum erau viețile lor? se întrebă Dee într-o doară. Probabil că erau dureros de singure, deși aveau întotdeauna pe cineva în preajmă. Situația ei era complet opusă, pentru că ea era mereu singură și se bucura de această solitudine.

– Îmi permiteți să vă însoțesc?

Atmosfera din jur se liniștise și cam toată lumea își făcea siesta la umbră sau la soare, după ce cantitățile uriașe de mâncare aproape că dispăruseră.

Foarte mulți deja moțăiau pe păturile aduse de acasă.

Olivia se plimba fără țintă, zîmbind spre prieteni, dar fără să se oprească să discute cu cineva. Lucas plecase imediat ce mîncase și de atunci pe unde se întorcea dădea numai peste Kyle Bellamy.

Fusesse foarte amabil și politicos, dar Olivia nu putea să-l sufere, deși nu și-ar fi putut explica de ce anume. Avea o privire prea îndrăzneată și era cam prea insistent.

Ca atare soluția fusese simplă, începuse să se plimbe fără să se oprească pentru a nu mai veni după ea.

Fusesse însă luată prin surprindere de vocea adîncă din spate și cînd se întoarse, dădu nas în nas cu mexicanul, parcă Fronteras îl chema, care-i zîmbea cald.

Olivia ezită o clipă, amintindu-și că lucra pentru Bellamy și că de fapt nu-l cunoștea deloc.

– Desigur, dacă nu vrei o să înțeleg, nu-i nici o supărare, continuă el.

Olivia simți cum i se strîngea inima. Se aștepta să fie refuzat pentru că era mexican. Ca atare se trezi spunînd aproape fără voie:

– Desigur, hai să ne plimbăm împreună.

O porniră mai departe, iar Olivia simți cum bunele maniere o părăseau, pentru că era incapabilă să găsească un subiect de conversație cu el. Mergeau de mai bine de un minut în tăcere, atunci când el îi zise serios:

– Numele meu este Luis Fronteras.

– Eu sînt Olivia Millican, răspunse ea, apoi se așternu iar tăcerea. În cele din urmă rosti deodată: ești mexican? Se înroși toată la față, pentru că i se părea că fusese o mare mojie din partea ei.

– Am fost născut în Mexic, răspunse el cu un zîmbet, nederanjat de întrebare. Bănuiesc că asta înseamnă că sînt mexican, doar că n-am mai fost acolo de cînd eram un prunc.

Așa era, vorbea exact ca toată lumea din oraș, nu i se simțea pic de accent.

– Ești de mult în zona asta? întrebă ea, socotind că era foarte posibil, însă el fiind ajutor la fermă nu se învîrtise în aceleași cercuri sociale ca și ea.

– Te referi în general la Colorado sau la Prosper?

– La amîndouă, răspunse ea, cu interesul trezit. Se părea că omul acela călătorise mult, iar ea se întrebase mereu cum ar fi fost o viață de nomad.

– Am străbătut ținutul Colorado de cîteva ori în ultimii ani. Am stat mult și în teritoriul New Mexico, am petrecut ceva vreme în Montana și mai încolo spre vest, înspre Snake River. Tăcu o clipă, părăind să se gîndească la ceva. Am trecut de cîteva ori și prin Ca-

lifornia, așa că tot mergînd dintr-o parte în alta, am fost cam peste tot la vest de Missouri.

– Asta înseamnă că n-ai stat prea multă vreme într-un singur loc.

Omul acela era înalt, aproape la fel de înalt ca Lucas, observă ea. I se părea că era tare mică alături de el și totodată protejată. Riscă o privire spre revolverul pe care-l purta la șold, legat bine de pulpa piciorului. Purta arma aceea cu naturalețe, ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată de ea. Oare era mai degrabă pistolar decît fermier?

– Da, m-am plimbat destul de mult. O vreme crezuse sincer că New Mexico avea să fie căminul lui, dar visul acela murise strivit sub copitele unui armăsar sălbatic.

Se simțise așa de pustiit după ce o înmormîntase pe Celia, încît crezuse că o parte din el se odihnea în pămînt alături de ea.

După multă vreme realizase că el încă trăia, dar nu mai era la fel. Viața avea un fel al ei de a trece, așa că într-o zi descoperise că încheiase cu jelitul. Și-o amin-tea pe Celia acum după zîmbetul ei larg și dulce, dar nu-și mai amintea foarte limpede trăsăturile ei.

De atunci trecuseră zece ani, în care călătorise mult și se bucurase de alte femei.

– Întotdeauna m-au atras călătoriile, mărturisi Olivia, privind la soarele acoperit de frunzele ce se mișcau alene în briza slabă. Să nu vezi soarele răsărind peste același peisaj două zile la rînd.

Nici că se putea să fi spus ceva mai neașteptat. Luis privi cu atenție la ovalul delicat al chipului ei și încercă să și-o imagineze mergînd săptămîni în șir prin praf și mizerie, fără a mânca pe săturate, fără apă decît de băut, fără puțința de a face o baie, în timp ce stratul gros de praf s-ar fi depus tot mai mult peste pielea ei delicată. Nu, era ridicol. Și cine s-ar fi așteptat s-o vadă dormind pe pămîntul tare înfășurată într-o pătură?

– Nu cred că ți-ar plăcea, rosti el convins. Insecte, mizerie, mîncare proastă, apă pe sponci, fără a putea să dormi cît de cît bine. Asta înseamnă să călătorești.

Buzele ei se deschiseră într-un zîmbet larg.

– Dar mai există și alte mijloace de a călători. Imaginează-ți că ai merge cu trenul din oraș în oraș, lăsînd legănatul lui să te adoarmă noaptea. Nu cred că mi-aș dori ca acesta să fie un mod de viață, dar mi-ar face plăcere să încerc.

Ești o mică aventurieră, nu doar o fată cuminte, se gîndi Louis încîntat. Da, i-ar fi plăcut să călătorească alături de ea cu trenul. Ar fi luat un compartiment din acela de dormit, iar seara ar pătrunde-o deodată și ar lăsa mișcarea trenului să-i ducă la extaz.

Niște puștani alergau de zor după o minge, țipînd și rîzînd, în timp ce dădeau cu piciorul în ea și se fugăreau de-a lungul luminișului. Luis se opri, cu mîna pe brațul ei, pînă cînd cei mici trecură în siguranță mai departe, după care-și reluară încet plimbarea.

Olivia se simțea ciudat de relaxată alături de el și n-ar fi putut spune de ce, în fond de abia se cunoscuseră, dar simțea că putea fi ea însăși.

Poate din cauza lucrurilor mărunte, cum ar fi fost felul în care își adaptase pasul după al ei, sau grija de a nu se ciocni de copii, cert era că se simțea în deplină siguranță alături de el.

Desigur, și ceilalți bărbați erau teribil de curtenitori și grijulii, dar el părea să se fi născut anume ca s-o protejeze.

– Ai familie pe aici pe aproape? îl întrebă ea.

– Nu am nici un fel de familie, cel puțin niciuna de care să știu. Bănuiesc că din acest motiv am și colindat atît.

– Și n-ai fost niciodată căsătorit? Olivia realizează ce gafă făcuse și încercă să se scuze: iartă-mă, n-ar trebui să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Nu mă deranjează să-ți răspund. Plănuiam să mă însor mai demult, numai că ea a murit. Asta s-a petrecut cu mai bine de zece ani în urmă.

– Și încă o mai iubești? De ce naiba nu se putea stăpîni? Nu avea nici o treabă să-l întrebe așa ceva, dar se părea că era incapabilă să se oprească. Deși ea se înroșise toată, el nu părea deranjat, ci răspunse ca și cum ar fi vorbit despre vreme:

– Într-un fel, zise el îngîndurat. Celia a fost o persoană minunată, cineva care merita să fie iubită și încă mai iubesc ceea ce a fost. Dar nu mai sînt îndrăgostit de ea, dacă înțelegi diferența.

– Da, pot să înțeleg, răspunse Olivia, uluită de ușurarea pe care o simțea.

Ajunseră la un pîrîu și merseă de-alungul lui pînă cînd dădură peste un buștean pus de-a curmezișul. Olivia privi înapoi spre luminiș, clipind nedumerită atunci cînd văzu cît de tare se îndepărtaseră. Mai putea vedea doar cîțiva oameni, restul erau ascunși pe după curbura luminișului.

– Poate că n-ar strica să ne întoarcem, rosti ea un pic nervoasă.

Luis se urcă pe buștean, întinzînd mîna spre ea.

– Sau poate că nu. Exploratorii n-ar mai fi descoperit niciodată nimic dacă s-ar fi temut să iasă din raza vizuală a celorlalți.

Olivia își mușcă buzele și-i prinse mîna, lăsîndu-l s-o ajute să se urce pe buștean. Nu-i venea a crede că făcea așa ceva. Olivia Millican nu mai făcuse niciodată ceva atît de scandalos. Iar acum dispărea din vederea tuturor în compania unui bărbat străin.

Desigur, cugetă ea rebelă, adevărata Olivia își dorește dintotdeauna să călătorească. Poate că venise momentul să-i acorde mai multă atenție acelei Olivia ascunse.

În fond, se simțea perfect în siguranță alături de Luis.

Bușteanul se sucea periculos atunci cînd se apucară să treacă peste el, dar nu aveau de făcut decît cîțiva pași, iar apoi Luis o prinse de talie și o puse în siguranță pe celălalt mal. Olivia simțea ca și cum ar fi trecut de un obstacol uriaș, nu doar de un pîrîu lat de patru pași.

În acel moment își spusese că nu mai fusese nicio dată în partea aceea de pădure.

O porniră la plimbare pe sub copaci în timp ce Luis îi arăta diverse păsări. Olivia era copleșită de încântare, ea care toată viața trăise numai la oraș și putea face diferența numai între o cioară și o vrabie. În spatele lor, sunetele de la picnic dispăruseră cu totul, iar de acum nu mai auzeau decât vântul, păsările și propriile lor voci.

El continua s-o țină de mână, iar degetele lui puternice și calde îi induceau o stare de bine. N-ar fi trebuit să-l lase s-o țină de mână, cugetă ea, însă nu făcu nimic ca să rezolve situația.

Tot așa cum ar fi trebuit să se întoarcă la ceilalți, dar n-avea chef de așa ceva.

Erau singuri, de parcă s-ar fi găsit la câteva sute de mile de oraș, afundându-se tot mai mult în pădure. Olivia se întrebă într-o doară dacă părinții ei erau îngrijorați, însă își dădu seama că probabil credeau că era alături de prieteni.

Mirosul bogat al pădurii îi satisfăcea o dorință de multă vreme ascunsă. Bucuria strălucea pe chipul ei, așa că Luis, fără să se gândească, se aplecă și-o strînse în brațe, strivindu-i buzele cu gura lui.

Instinctiv slăbi presiunea, mulțumindu-se să-i simtă moliciunea buzelor și lăsînd-o să-i răspundă în propriul ei ritm.

Olivia începu să-i răspundă la sărut, obișnuindu-se treptat cu atingerea lui delicată și cu căldura trupului său.

Brațele ei, care pînă în acel moment se odihniseră pe pieptul lui, subconștientul ei neștiind prea bine dacă să-l accepte sau să-l respingă, se ridicară de la sine și-i înconjurară gîtul, trupul ei preluînd în acel moment controlul.

Era așa de bine, încît se cuibări și mai aproape de el. Luis n-avea nevoie de alte încurajări. Îi prinse capul cu o mînă și-și adînci sărutul, la început doar mîngîindu-i buzele cu limba, apoi strecurînd-o înăuntru atunci cînd ea nu protestă. Îi simți șocul de moment, dar apoi se bucură cînd ea îl acceptă din nou.

Olivia deja amețise de plăcere. Mai fusese sărutată și înainte de cîteva ori, în fond avea deja douăzeci și cinci de ani, dar pînă în acel moment nimeni n-o sărutase cu gura deschisă. Se cutremură de plăcere atunci cînd limba lui o atinse ușor pe a ei și apoi începu să-i exploreze gura. Se temuse că avea să fie o experiență neplăcută, însă acum nu simțea decît plăcere și fierbințeală, așa că se lipi cu totul de el.

– Ești așa de dulce, îi șopti el, înainte să o sărute iarăși.

Olivia nu mai simțise pasiunea înainte, nici nu crezuse că un bărbat putea să îi ofere atîta plăcere și bucurie. Și niciodată nimeni n-o mai ținuse în brațe așa de strîns, încît să-și strivească sîinii de pieptul său.

Dar senzația era una grozavă, își spuse singură. Cum sîinii începuseră s-o doară, presiunea aceea parcă o mai ușura. Un alt fel de durere, însă plăcută, începuse să crească undeva în pîntec, numai că Olivia nu o înțelegea și nici nu știa cum s-o ușureze.

Luis ridică un pic capul și-i cercetă ochii aproape sticloși. Propria sa față era încinsă de dorință și respira greu, dar la fel respira și ea. Luis recunoscuse toate semnele unei femei ațîțate, dar putea vedea limpede și inocența ascunsă în spatele pasiunii.

Numai că n-o adusese pînă acolo pentru treaba asta, își zise singur. O urmărise multă vreme, observase cum încercase să scape de avansurile lui Bellamy și așa o invitasese chiar el la plimbare.

Numai că atunci cînd rămăseseră singuri nu rezistase impulsului de a o săruta.

Ar fi putut s-o aibă chiar în acel moment. Ar fi putut s-o întindă pe covorul gros de mușchi și să-i pună fustele în cap înainte chiar ca ea să realizeze ce anume făcea.

Așa de neexperimentată cum era, nu știa cum să-și controleze pornirile. Dar dacă o seducea atît de repede, asta însemna că n-ar fi avut-o decît o singură dată și atît, doar cunoștea bine femeile și știa că după aceea avea să refuze să-l mai vadă vreodată.

Ori el nu-și dorea în ruptul capului așa ceva. Era așa de dulce încît își dorea să se afunde în adîncul ei de nenumărate ori, dar ca să izbutească așa ceva trebuia să aibă multă răbdare și s-o cîștige cu adevărat.

Gîndise toate aceste lucruri, dar parcă nu se îndura s-o lase să plece fără să mai apuce să guste ceva din ea. Începu s-o sărute din nou, strîngînd-o tare la piept și lăsînd-o să simtă cît era de înfierbîntat, lipind dovada dorinței sale de pîntecul ei. O simți gemînd, dar

...să s-o sărute ca să-i alunge teama. Apoi se lăasă pe genunchi, trăgînd-o și pe ea după el.

Între timp, iutezător, își așează mîna peste sînul ei, frămîntînd-l ușor. Dar parcă tot nu era de ajuns. Voia să-i simtă pielea goală și caldă. Olivia însă căuta să se scuturase de sub mîngîierea lui, privindu-l speriată.

Nu-ți fie teamă, o liniște el, continuînd s-o sărute și mîngîie mai departe sînul și coastele.

- N-ar... n-ar trebui să mă...

- Asta-i doar o mică parte din ceea ce înseamnă dragoste. Îți place? Unele femei considerau că sînilor dureros, de aceea era întotdeauna să le întreb.

- D-da, murmură ea. Dar nu contează.

- Dar ce contează, atunci? o întrebă el, dezmierdîndu-i sînul și descoperind în cele din urmă sfîrcul și tare de care trase un pic în joacă, ceea ce o făcuse să se simtă iute iar, în timp ce chipul i se înroșea tot mai mult.

- Nu... nu ar trebui să facem așa ceva, rosti pierdută Olivia, închizînd ochii ca să se poată concentra bine asupra acelor senzații minunate.

- Vrei să mă opresc?

- Nu, gemu ea iarăși. După aceea își înfipse unghiile în umărul lui. Da! Trebuie să ne potolim.

- Nu încă, îi șopti el, strecurîndu-și mîna în decolteul ei. Olivia țipă de încîntare atunci cînd îi simți căldura caldă peste sînul gol, ceea ce-l determină să-i desfacă iute rochia și să-i scoată la iveală pieptul umos. Imediat după aceea o sprijini mai bine pe un

braț și se aplecă deasupra ei, gustînd pe rînd întîi un sfîrc și apoi și pe celălalt.

Olivia se cutremură și apoi începu să tremure de-a binelea, în timp ce gemea ritmic. Durerea din josul pîntecului ieșise de sub control, așa că începu să-și miște instinctiv șoldurile, cerînd ceva ce încă nu putea identifica. Luis îi simțea mișcările și știa exact ce avea nevoie, dar încă nu era momentul potrivit. Trebuia să se mulțumească doar să-i arate o mică parte din ceea ce îi putea oferi.

Sînii îi erau mici și de un alb ca laptele, cu sfîrcuri obraznice rozalii. Se ridicau tot mai bătoși de fiecare dată cînd îi mîngîia, ispitindu-l să termine ceea ce începuse. Lui Luis îi trebui toată stăpînirea de sine pentru a-i trage rochia la loc, acoperind-o încet, strîngînd-o mai departe în brațe și murmurîndu-i la ureche cît de mult o dorea, cît îl durea și că era la fel de afectat ca și ea.

Cu toate astea, Olivia roși puternic de jenă atunci cînd își reveni. Îi dădu mîinile deoparte și începu să-și aranjeze rochia, încercînd să pară din nou stăpînă pe sine.

– Nu trebuie să te rușinezi, încercă el s-o liniștească. Ești foarte frumoasă.

– Cum să nu mă rușinez? îl întrebă ea cu glasul stins. Nu ești decît un străin și te-am lăsat să... se opri neputînd să spună în cuvinte ceea ce simțea.

– De acum nu mai sîntem străini unul cu celălalt, îi răspunse el. Olivia, scumpa mea, uită-te la mine!

Ea scutură din cap, dar el o prinse de bărbie și îi ridică fața spre el.

– Ai senzația că din lipsă de respect te-am atins așa?

Disperarea din privirile ei era suficientă ca răspuns. Luis se aplecă și o sărută din nou.

– Te-am mîngîiat așa, scumpa mea, pentru că ești atît de frumoasă încît nu m-am putut abține. M-am oprit tocmai pentru că te respect și pentru că vreau să ne mai vedem.

Olivia sări deodată în picioare, roșie sfeclă.

– În nici un caz! strigă ea.

El o prinse de mîini înainte să fi avut timp să fugă de acolo.

– Pentru că știi că se va întîmpla tot așa?

Olivia parcă nu putea sta locului, ochii i se umpluseră deja de lacrimi.

– Nu trebuie să mai...

– Să nu te aștepți să stai departe de tine, pentru că nu pot. Și o să te sărut de fiecare dată cînd o să am ocazia. În cele din urmă o să facem, dragoste, Olivia, da, nu te uita așa la mine, o să se întîmple, rosti el cu duritate cînd o văzu cum scutura din cap. Uită că eu sînt doar un rătăcitor și că tu ești fiica bancherului și amintește-ți ce ai simțit atunci cînd te-am atins, pentru că asta a fost doar o nimica toată, o să fie mult mai bine de atît, scumpa mea. Mult mai bine.

CAPITOLUL 8

Dee tocmai scotea o găleată cu apă din fîntînă cînd apăru și Lucas, în aceeași după-amiază. Inima îi sări din piept atunci cînd îl zări, trecuse mai bine de o săptămînă de cînd se despărțiseră și nu-i venea a crede cît de mult îi lipsise. Discuțiile lor aprinse o făcuseră să se simtă mai plină de viață ca niciodată, pentru că putea fi ea însăși și nimic din ceea ce i-ar fi spus nu îl deranja.

Lucas sări de pe cal și înfășură frîul pe după balustrada verandei.

– Ți-am spus că o să vin după tine, rosti el cu furie reținută, în timp ce se apropia de ea.

Dee ridică găleata cu apă, cu un licăr de avertizare în priviri.

– Iar eu ți-am explicat că nu merg la picnic. Am motivele mele și nu am de gînd să stric tot ce-am clădit doar pentru un moft de-al tău.

Ochii lui albaștri scăpărară deodată, în timp ce continua să se apropie.

– Nu mă deranjează dacă mă ud, rosti el, privind la găleata cu apă.

Poate că apa n-avea să-i facă nimic rău, însă găleata era solidă și grea. Dee o roti deodată spre capul lui, iar apa îi stropi pe amândoi deopotrivă. El se feri, iar Dee își schimbă imediat poziția, gata să încerce iar să-l nimerească.

– Mai bine m-ai lăsa în pace, îl preveni ea.

– Nici vorbă, și-n iad aş veni după tine, răspunse el, după care dădu s-o înhațe.

Dee se feri cu îndemînare și găleata îl nimeri direct în umăr. Lucas se opri ca să-și frece locul lovit în timp ce blestema de zor. Ochii albaștri se îngustaseră amenințător.

– De data asta ar fi bine să mă scoți din circulație, rosti și se repezi iar spre ea.

Dee îi luă vorbele drept bune și încercă să-l nimerească în cap, numai că de această dată Lucas nu lăsa găleata să-l mai oprească. Aceasta i se lovi de spinare, în timp ce se ferea, și, înainte ca să se poată mișca din loc, el o împuse în burtă cu umărul și în același timp o luă pe sus. Se îndreptă de-a binelea de spate cu ea pe umăr și o porni cu pași apăsați spre casă.

Dee descoperi furioasă că era aproape neajutorată în acea poziție. Picioarele îi erau bine strînse de brațul lui stîng, iar singura țintă pentru pumni erau pulpele și fesele lui. Cum nu prea avea de ales, îl mușcă.

Lucas urlă de durere și, furios, o pocni și el peste fund cu toată puterea. Dee zbieră la rîndu-i și încercă să-l muște din nou. El însă anticipase acest lucru și o

lăsă să alunece repede de pe umăr și întorcînd-o cu spatele la el, o prinse de guler și astfel o tîrî în casă.

Cum o eliberă, ea sări iar spre el.

– Scîrbă mică ce ești, rosti Lucas cu admirație, ferindu-se de pumnii ei și înșfăcînd-o iar și apoi lipind-o cu brutalitate de perete.

Dee lupta ca să cîștige, iar asta însemna că avea să se folosească de orice fel de mijloace.

Cum nu avea cum să se folosească de brațe, începu să dea cu piciorul, iar rîsul lui se întrerupse brusc atunci cînd îl nimeri în coapsă, mult prea aproape de ținta vizată, așa că Lucas rezolvă problema lipind-o de perete cu propriul trup.

– Hai să te mai vedem acum, o provocă el.

Dee încercă să se zbată, dar cu peretele în spate și cu el care o presa din față, nu mai prea avea ce face.

Dădu din picioare, iar el se folosi de acel moment pentru a le îndepărta și a se băga cu șoldurile între ele, ridicînd-o, astfel că acum aproape că stătea călare pe coapsele lui.

Dee încetă să se mai împotrivească, pentru că era inutil și doar creștea presiunea erecției lui între picioarele ei.

Își spijini capul de perete și șopti printre gîfîituri:

– Să te ia naiba! Dă-mi drumul!

În loc s-o elibereze, o ridică și mai mult și începu să-i sărute sîinii peste bluză. Căldura aceea umedă îi ajunse imediat la piele, iar Dee simți cum i se întăreau sfîrcurile.

Dorința se amestecă cu furia, făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva reprezentau de fapt unul și același lucru.

El îi eliberă brațele ca să-i poată scoate bluza, iar ea se lăsă greoaie asupra coapselor lui.

Un nou val de dorință o cuprinse cu duritate, făcînd-o să geamă tare, așa că se prinse bine cu mîinele de părul lui, nedorind să-l mai îndepărteze. Bluza i se rupse fișii sub mîinile lui nerăbdătoare și la fel și furoul de dedesubt. Lucas îi prinse sîinii dezgoliți și-i apropie, ca să se poată bucura de ei deodată, zgîriind pielea sensibilă cu barba.

Dee se suci un pic și țipă, iar el savură sunetul acela, după care se apucă s-o sărute, în timp ce continua să-i maseze sîinii.

De această dată nu mai exista cale de întoarcere, trebuia s-o aibă, trebuia să potolească acea dorință sălbatică ce-i ardea pe amîndoi. Își vîrî o mîină pe sub fusta ei, defăcîndu-i șiretul de la pantalonași, apoi trăgîndu-i în jos peste fese.

Dee rămase nemișcată cînd simți cum alunecau pantalonașii, întoarse capul și închise ochii. Stătuse goală pușca în fața lui și înainte, dar atunci parcă nu se simțise atît de despuiată și de vulnerabilă.

El se desprinse de ea și îi permise să-și apropie picioarele, iar pantalonașii delicați îi alunecară imediat în jurul gleznelor.

– Ieși din ei, îi șopti el, iar Dee se supuse îndată.

Greutatea trupului lui o lipi iar de perete. Mîinile lui erau pe sub fustă mîngîindu-i picioarele și pulpele, apoi ridicîndu-se pentru a-i alinta fundul mic și bombat, oprindu-se între picioare.

Dee își ținu respirația, pentru că nu îndrăznea să sufle în așteptarea a ceea ce avea să urmeze. Mîna lui se mișca foarte încet, iar un deget lung și cald o pătrunse ușor. Plăcerea descătușată în acel moment era aproape de nebunie și atît de puternică încît Dee se cățără deodată în îmbrățișarea lui.

El o ținu bine, degetul mișcîndu-se mai rapid, cu o mișcare de du-te vino. Îl împinse un pic mai mult înăuntru, iar Dee aproape că urlă din cauza șocului, însă picioarele i se desfăcură și mai larg, gata să primească ceea ce avea el de oferit.

Își înfipse unghiile în spatele lui, în timp ce el îi mîngîia cu mișcări apăsate boțul de carne de la intrarea în canalul feminin, răpindu-i și ultima fărîmă de control.

– Doamne, ești superbă, murmură el, observîndu-i chipul înroșit de plăcere. Era așa de sălbatică și minunată, cu capul lăsat pe spate, în timp ce sîinii îi săltau în ritmul respirației agitate. Era ca un foc sălbatic, așa cum bănuise de la bun început.

Între picioare era umedă și mătăsoasă, iar el simțea că avea să explodeze dacă mai continua s-o mîngîie așa.

O strînse bine în brațe și o pătrunse iar, de data aceasta ceva mai adînc, în timp ce cu degetul cel mare

continua s-o mîngîie ca ea să nu simtă atît de dureros penetrarea. Ea gemu deodată și mușchii din interior îi prinseră degetul înăuntru, făcîndu-l să geamă, imaginîndu-și cum avea să fie de strîmtă și de caldă în jurul erecției lui.

În cele din urmă dădu peste dovada fecioriei ei, care opunea o rezistență surprinzător de fermă, ceea ce însemna că dezvirginarea ei avea să fie foarte dificilă pentru amîndoi.

Mîna sa o adusese foarte aproape de orgasm, iar Dee se agita cumplit, căutînd ușurarea.

– Ușurel, murmură Lucas pe gîtul ei, în timp ce încerca să-și vîre coapsa între picioarele ei, cît să stea călare pe ea. Ceea ce-l înnebunea era fierbințeala ei, pe care o simțea acum direct prin stofa pantalonilor. Lasă-mă să-ți arăt cum, murmură el mai departe.

O prinse cu ambele mîini de talie și începu s-o miște înainte și înapoi pe piciorul său. Dee se cutremură toată și începu să geamă tot mai tare, pe măsura ce se întetea și ritmul mișcării, iar tensiunea din interiorul ei creștea tot mai mult.

Coapsa lui tare întetea și parcă alina în același timp tot ce simțea, ceea ce o deruta, pentru că nu mai știa ce să facă. Începu să suspine și să-l lovească cu palmele, însă el doar o ridică pe picior și mai sus, încît nu mai simțea deloc podeaua. Mainile sale continuau s-o miște în același ritm nebunesc, iar Dee simțea că nu mai putea suporta, pînă în momentul în care se încordă deodată toată și avu senzația că exploda într-o

adevărată furtună de senzații minunate. Valuri, valuri de plăcere o străbătură deodată, lăsînd-o la fel de slabă și neajutorată ca un pisoi nou născut, incapabilă să mai vorbească și fără pic de vlagă.

Lucas o lăsă ușor la podea, o întinse și-și desfăcu pantalonii. Dacă o ducea în dormitor, atunci ea ar fi avut destul timp ca să-și revină și să înceapă iar să se lupte cu el, ori nevoia de a o pătrunde aproape că-l scotea din minți. Cu Dee nimic nu era ușor, iar dezvirginarea se anunța a fi încă și mai dificilă. Știa cît de tare îi era himenul, ceea ce însemna că și durerea avea să fie pe măsură, iar lui Dee nu-i plăcea deloc să sufere.

Îi ridică fusta în talie, îi desfăcu picioarele și se instalează între ele. Ea gemu ușor și-l cuprinse bine între genunchi.

Începu s-o sărute, simțind cum îi răspundea languros, în timp ce brațele ei în înconjurau gîtul. Lucas savură pe îndelete reacția ei, după care își îndreaptă erecția către deschizătura ei mică și împinse. O dezvirgină dintr-o singură mișcare continuă, fără a se opri atunci cînd întîlni rezistența himenului, dar fără a fi dur. Simți cum trupul ei absorbea șocul penetrării, cum mușchii ei interiori se strîngeau în jurul lui, parcă pentru a-l împiedica să pătrundă și mai adînc. Ceea ce simțea Lucas în acele momente întrecea cu mult orice își imaginase. Era fierbinte și umedă și imposibil de strîmtă, iar nervii lui vibrau.

În clipa următoare Dee începu să urle. Era un sunet de furie și durere, adică exact la ceea ce se

așteptase el. Unele femei zăceau docile sub un bărbat dominant, dar nu și Dee. Începu să se miște, într-un efort frenetic de a-l scoate din ea. Totul la el o scotea din minți, faptul că-i provocase durere, că o strivea sub trupul lui, se împotriva chiar penetrării în sine. Pur și simplu nu putea accepta, așa că lupta împotriva acelei invazii asupra trupului ei.

Lucas o ținuta sub el, răbdător, așteptând să se obișnuiască cu el, cu lungimea lui în interiorul ei. Însă mișcările ei îl scoteau din minți, era ca și cum s-ar fi împins în ea, ca atare își mușcă buzele, încercând să rămână ca o stîncă. Asudase tot, în timp ce aștepta ca ei să-i treacă durerea și să guste din plăcerea de a fi umplută de un bărbat.

Dee era în mod natural voluptoasă, iar el deja îi demonstrase care erau plăcerile fizice, așa că în curînd le va căuta din nou, cel puțin așa spera.

Acel moment veni în fine, însă treptat. Dee era deja obosită de atîta zbatere și de orgasmul de dinainte, așa că Lucas îi simțea mușchii cum se relaxau, chiar împotriva dorinței ei, deși îi încorda din nou încercînd să-l respingă, dar îi venea din ce în ce mai greu, iar reprizele de împotrivire deveniră tot mai rare și mai scurte. În cele din urmă rămase nemișcată, suflînd din greu.

El o sărută pe frunte și-i dădu deoparte părul de pe față.

– Încă te mai doare? o întrebă el încet.

Dee prinse să se miște iar, în timp ce-l prinse de talie cu mâinile, însă nu știa încă dacă să-l respingă sau să-l tragă mai aproape.

– Da. Nu-mi place! rosti ea, după care adăugă cu sinceritate: dar parcă nu mai doare la fel de rău ca la început.

– Stai un pic nemișcată, scumpa mea. Dacă tot o să te doară, mă opresc.

Dee rămase tăcută, încercînd să-și mai domolească respirația. Lucas se mișcă puțin, încîntat de cum o simțea în jurul lui. Transpirația i se scurgea șiroaie pe spinare.

– Naiba să te ia, rosti ea încercînd să se supere din nou. Tu ai știut din capul locului că așa o să fie, nu? mai zise, încondîndu-și mușchii din interior ca să testeze dacă o mai durea sau nu și relaxîndu-se puțin cînd constată că era chiar bine.

Lucas se încordă tot deasupra ei și gemu.

– Iisuse! Scumpo, te rog, nu mai face așa!

– Da' mă strivești! se plînze ea. Nu puteai să mă duci măcar în pat?

– O să ajungem și în pat, promise el, sărutînd-o ușor. Pe moment, cugetă el, podeaua era foarte bună.

Dee deschise ochii privindu-l foarte serioasă.

– Ce m-ai făcut să simt înainte... ce facem acum, o să mă facă să simt la fel?

– Dacă o fac cum trebuie. Și dacă tu mă vrei suficient de mult.

Ea rîse și-și ridică genunchii pe lîngă el.

– Oho, da, te vreau!

– Suficient de mult?

Dee înțelese ce anume dorea el să știe, iar ochii ei verzi și serioși îi întâlneau pe cei albaștri ai lui.

– Da, suficient de mult.

El începu să se miște ușor, penetrând-o pînă la capăt și apoi retrăgîndu-se la fel de încet.

– Ești sigură că nu vrei să mă opresc? o întrebă ca să se asigure.

Ea îl strînse și mai bine în brațe.

– În nici un caz, oftă Dee.

– Nu știu dacă pot să mă mai țin suficient de mult ca să te satisfac de data asta, admise el cu amărăciune, începînd să se miște ritmic.

Drept răspuns, Dee își prinse picioarele de mijlocul lui, apoi începu să-și miște șoldurile spre el în același ritm, gata să-i dăruiască același gen de plăcere pe care i-o oferise și el înainte. Lucas însă în acel moment își pierdu controlul și înteeți ritmul, savurînd fiecare moment în parte. Apoi aproape că urlă și tot trupul i se încordă, în timp ce-și vărsa sămînța fierbinte în interiorul ei mătăsos.

Un ceas mai tîrziu zăceau amîndoi în pat, dezbrăcați și aproape adormiți. Nici nu-și reveniseră bine după primul lor act de dragoste, cînd el o poftise iar, așa că o dusesese în pat, unde se dezbrăcaseră pe îndelete, bucurîndu-se unul de celălalt. Dee descoperise că

putea să facă dragoste și încet, languros, ca să ajungă la același rezultat minunat.

Lucas avusese răbdare cu ea și o ridicase pe culmile ațîțării, iar cînd eliberarea ei venise, îl dusesese și pe el pe același val de plăcere. Avusese parte în viața lui de multe femei, însă niciuna nu reușise să-l facă să se simtă atît de bine cum izbutise Dee.

Era fascinat de toate schimbările pe care le suferea trupul ei atunci cînd ardea de pasiune, de la sfîrcurile care se întăreau, pînă la canalul dragostei care se umezea deodată și devenea extrem de mătăsos și fierbinte.

Era ca o pisică sălbatică și în pat și în afara lui, oferind și cerînd plăcerea cu o pasiune greu de întîlnit. Lucas știuse din capul locului că a face dragoste cu ea avea să fie o provocare, dar nu știuse că avea să fie ceva atît de minunat și obositor în același timp, ca și cum ar fi încercat să călărească un cal sălbatic.

În timp ce-și trăgea sufletul mulțumit, simți prima undă de panică. Acum, după ce făcuse dragoste cu Dee, dacă ar fi încercat același lucru cu altcineva ar fi fost ca și cum ar fi renunțat la asprimea unei guri de whiskey vechi pentru o înghițitură de lapte cald.

Nu putea să creadă că de acum celelalte femei nu aveau să mai aibă nici un efect asupra lui, așa că alungă acel gînd undeva în spatele minții, deși se tot întorcea.

Acum nu mai avea nici o șansă să se mai mulțumească cu Olivia.

Înainte s-o cunoască pe Dee fusese sigur că Olivia ar fi putut să devină soția perfectă pentru el, o femeie

bine crescută, care știa cum să fie gazda perfectă a unui dineu de afaceri. Plănuiise s-o achiziționeze, așa cum își dorea să mai cumpere teren, numai că într-o singură după-amiază toate planurile lui întocmite cu grijă se spulberaseră.

Bine măcar că fusese precaut și n-o ceruse pe Olivia de soție, pentru că merita mai mult decât un soț care nu-și putea scoate din minte o altă femeie.

Se gîndi la Denver și la labirintul politic pe care trebuia să-l străbată ca să ajungă să influențeze lucrurile așa cum dorea. Avea să fie obligat să participe la dineuri și la recepții, pentru că acolo se făceau manevrele politice. Era dispus să facă acest lucru pentru a-și transforma ferma într-un imperiu, poate chiar să paveze drumul unui fiu de-al său care să devină guvernator peste ani, dar și-o imaginase pe Olivia alături de el, manierele ei rafinate fiind perfecte pentru ceea ce-și dorea.

Acum însă, cînd încerca să-și imagineze aceste lucruri, femeia de lîngă el nu avea un chip. Indiferent cît de mult s-ar fi străduit, n-o vedea pe Dee acolo.

N-o vedea îngrijindu-se de nevoile vreunui politician îngîmfat, ci mai degraba i-ar fi retezat elanul cu limba ei ascuțită.

Nu, nu se potrivea deloc cu viața pe care și-o plănuiise el, chiar presupunînd că era dispusă să încerce, ceea ce ieșea clar din discuție. Îi spusese foarte limpede că era fericită cu viața pe care o avea și că n-ar fi acceptat să-i spună cineva ce să facă.

Uneori, la naiba mai tot timpul, îi venea s-o prindă de umeri și s-o scuture bine ca să-i bage mințile în cap, dar în același timp n-avea cum să nu-i acorde tot respectul pentru ceea ce realizase de una singură. În mod clar era o femeie cu o voință de fier și n-ar fi renunțat la independența ei pentru nici un bărbat de pe lume.

Și atunci el ce avea de făcut mai departe? Ajunsese acolo unde dorise, însă nu era deloc mulțumit.

Învățase că nu era cazul să facă nici un fel de presupuneri când venea vorba de Dee. Doar pentru că făcuse dragoste cu ea de două ori, asta nu însemna automat că devenise iubitul ei, că data viitoare nu avea să se opună.

Și chiar dacă nu s-ar fi opus să facă amor cu el, în rest ar fi refuzat categoric să-l implice în vreun alt aspect al vieții ei.

Însă în acea clipă dormea liniștită în brațele sale, iar el era extenuat de o satisfacție atât de profundă încât avea sentimentul că și oasele i se înmuiaseră. O strânse mai aproape, bucurându-se de căldura trupului ei și adormi la rîndu-i.

Soarele deja aproape că asfințise atunci când Dee se trezi. O clipă se simți complet dezorientată, neștiind nici cît era ceasul și nici ce zi era. Nu dormise niciodată în timpul zilei, dar după unghiul din care vedea soarele era limpede că nu se făcuse dimineață.

Era prea amețită ca să-și dea seama ce se petre-
cuse, pînă în momentul în care-și dădu seama că nu
era singură în pat. Numai acest lucru în sine era șocant,
pentru că nu împărțise patul cu nimeni, niciodată, dar
apoi realitatea dură o lovi cu forță.

Era în pat cu Lucas și erau amîndoi goi pentru că
făcuseră dragoste.

Nu se simțea rușinată, era un act absolut natural,
iar firea ei practică o ajuta să înțeleagă și să accepte
acest fapt. Însă simțea nevoia să se regroupeze cumva,
să se reevalueze după ce-și oferise trupul acelui
bărbat.

Era ca și cum Lucas ar fi preluat controlul asupra ei
atunci cînd o penetrase. Se luptase cît putuse îm-
potriva dominației lui, chiar dacă trupul o trădase în
cele din urmă.

Se mișcă precaută, încercînd să se adapteze
durerii dintre coapse, ceea ce o făcu conștientă de
faptul că zona respectivă era umedă și lipicioasă. Un
alt val de realitate o izbi cu putere. Lucas își vărsase
sămînța în ea de două ori, așa că nu era imposibil să fi
rămas gravidă.

Așa cum făcuseră nenumărate femei timp de sute
de ani, începu să numere zilele pînă la următorul ciclu.
Mai avea două săptămîni și un pic pînă atunci, timp în
care să se zbată în chinurile îndoielii, pentru că viața
ei ar deveni de-a dreptul imposibilă dacă ar avea un
copil.

Lucas o trase mai aproape și-i prinse un sîn într-o palmă, cu un gest posesiv. Dee nici măcar nu-și dăduse seama că se trezise, așa că întoarse capul și-i observă privirea triumfătoare.

– La ce te gîndești? o întrebă el, pe un ton gros și teribil de mulțumit.

– Că nu mai putem să facem treaba asta, răspunse ea, privindu-l neliniștită.

Expresia ei însă îi domoli pe loc mînia.

– De ce nu, scumpa mea? Doar ți-a plăcut, nu? rosti el, în timp ce-i dădea părul la o parte din ochi.

– Știi foarte bine că da, răspunse ea. Dar dacă acum o să am un copil?

Lucas rămase o clipă pe gînduri, destul de șocat. Un copil? În sălbăticia plăcerii de moment, nu se gîndise nici măcar o clipă la posibilele consecințe.

– Cînd o să știi sigur?

– Peste două săptămîni. Poate ceva mai mult.

Lucas îi mîngîie sînul ferm și mătăsos. Acum era a lui și n-avea de gînd să renunțe la ea.

– Există modalități prin care să ne ferim să rămîi gravidă.

– Știu, răspunse ea supărată. Nu trebuie decît să mă țin cît mai departe de tine.

El zîmbi larg și o sărută cu duritate.

– Altele decît asta. O să-ți fac rost de niște bureței.

Dee deveni deodată foarte atentă.

– Cum adică? Cum poate un burete să mă ferească de o sarcină?

– Nu știu prea bine cum funcționează, dar știu că e bun. E un burețel micuț pe care-l înmoi în oțet și-l îndeși acolo înăuntru.

Dee se înroși toată și încercă să fugă de mâinile lui, însă Lucas o prinse iar și o forță să se întindă la loc. Adevărul era că Dee nu se lupta cu el cu adevărat, era doar jenată de tot ce vorbeau.

– De unde știi tu de treburile astea? îl întrebă deodată, încruntându-se în direcția lui. Asta-i ce fac tîrfele, nu?

– Bănuiesc că și ele știu de treaba asta, dar bureții sînt folosiți de multe femei cinstite.

Sincer, el știa de bureți din timpul petrecut prin New Orleans, cînd fusese de-a dreptul sălbatic și avu-sese nenumărate femei la pat, dar nu era cazul ca Dee să afle despre toate astea.

Dee întoarse capul pentru că intuia cu claritate că el știa de bureți de la alte femei. O parte din ea se simțea ușurată că exista o soluție, dar cealaltă parte a ei, asemenea unui copil, ar fi vrut să se retragă și să dea timpul înapoi, înainte să fi știut ce putere avea Lucas asupra ei și cum răspunsese trupul ei la imboldurile lui sexuale.

Însă totul se schimbase, iar ea nu mai putea face absolut nimic.

Întrebarea era de fapt dacă era dispusă să meargă mai departe pe valul acelor schimbări. Avea senzația că se aruncase cu capul înainte de pe o stîncă, în plină

beznă. Era înspăimântător, pentru că ajunsese în locuri de care nici măcar nu știuse că existau.

Dacă dorea să se opună acelor schimbări, atunci era obligată să-l alunge cu totul pe Lucas din viața ei, ori nu credea că era în stare să facă așa ceva. Așa de enervant cum era și gata să facă totul numai după capul lui, alături de el simțise o plăcere cum nu și-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil.

Din păcate, recunosc ea în sinea ei, mai mult ca sigur se îndrăgostise de el.

CAPITOLUL 9

Olivia se forță din răputeri ca să participe la balul din seara aceea. Lucas era absent și ea știa că oamenii deja șușoteau din această cauză, însă lipsa lui reprezenta singura ușurare. Din cauza discuției aceleia stranii legate de Dee, Olivia bănuia că după picnic se dusesse direct la ea la fermă. Olivia le ținu degetele încrucișate, pentru că dacă Dee avea de gând să se mărite, Lucas era singurul potrivit pentru o femeie așa de puternică precum era ea.

Dee era în stare să umilească orice bărbat și n-ar fi fost fericită decît alături de cineva la fel de puternic. Olivia realiza că real renunța astfel poate la singura ei șansă de a se căsători, dar măcar nu trebuia să se mai chinuie să se decidă dacă să accepte sau nu cererea lui. Acum însă se părea că n-o va face, așa că se bucura sincer.

Dar nu Lucas era principala ei grijă. Nu se putea gândi decît la ceea ce se petrecuse în pădure. Nici măcar nu știa cum trecuse restul zilei. Avusese nervii așa de întinși încît era sigură că avea să izbucnească dacă ar mai fi fost nevoită să mai zîmbească fie și unei singure persoane.

Nici măcar nu se mai putuse uita la Honora. Maicăsa o crescuse ca pe o doamnă, ca pe o femeie decentă și cu toate astea, cu prima ocazie acceptase să meargă în pădure cu un străin căruia îi permisesese anumite libertăți.

Nu doar săruturi, pe care pe vremuri le considerase îndrăznețe, dar acum privind în urmă nu fuseseră altceva decît niște pupături ca de frate. Ori ea nu numai că acceptase invazia limbii lui Luis, se bucurase de ea și chiar participase. Ca atare nu era de mirare că el crezuse că putea să-i atingă sîinii! Probabil presupusese că era la fel de neinhibată ca și fetele de la salon, pentru că era limpede că nu se comportase deloc precum o doamnă.

Era incapabilă să participe la vreuna dintre conversațiile ce se desfășurau în jurul ei, așa că deveni încă și mai tăcută și palidă din cauza gîndurilor care o munceau într-una. Toată lumea se distra însă așa de bine, că nimeni nu o observa, cu excepția lui Luis, care stătea undeva pe margine și o privea cu atenție.

Era așa de distrasă încît atunci cînd Kyle Bellamy veni la ea și o invită la dans, acceptă înainte să-și fi dat seama ce făcuse.

Cu mîna pe talia ei, Kyle o trase mai aproape decît îi convenea, pentru că din acea după-amiază devenise acut conștientă de trupul unui bărbat. Se întrebă oripilată dacă Luis nu cumva se lăudase șefului cu isprava din acea după-amiază. Oare din cauza asta presupusese Kyle că o putea strînge așa de aproape?

Se încordă toată în brațele lui.

– Domnule Belamy, vă rog...

– Orice dorință a dumitale e poruncă pentru mine.

Olivia nu era în stare să se decidă dacă el voise să fie sugestiv, sau doar flirtase nevinovat cu ea, dar pe moment chiar nu-i păsa.

– Mă strîngeți prea tare în brațe și stăm mult prea aproape unul de celălalt.

El se supuse pe loc și-și slăbi strînsoarea, permițându-i să se îndepărteze de el.

– Îmi cer scuze, rosti el, dar zîmbetul lui spunea limpede că nu-i părea deloc rău.

Kyle dansa foarte bine, cu mișcări precise și grație. Poate că în alte circumstanțe Olivia s-ar fi bucurat de dans și de partenerul atît de priceput, lăsînd la o parte antipatia pe care i-o purta, dar în seara aceea i se părea de-a dreptul imposibil. Și nu avea de ales decît să se roage să se termine cît mai curînd.

– N-ați vrea să ieșim să ne plimbăm puțin pe afară? o îmbie el după dans. E o seară așa de plăcută, iar aici e aer închis. Mărtusisesc că mi-am dorit să am ocazia să stăm puțin de vorbă și să ne cunoaștem mai bine.

– Mulțumesc foarte mult, însă sînt obosită după picnic și aș prefera să stau aici jos.

– Atunci îmi permiteți să mă așez alături?

Olivia nu mai știa ce să spună și nu putea fi nepoliticoasă cu el fără motiv, dar nici nu-și dorea compania lui.

- Intenționez să plec cât de curînd acasă, rosti ea disperată, improvizînd ceva la nimereală.

- Atunci voi sta cu dumneata pînă cînd o să pleci.

Doamne, dar insistent mai era! Ce să facă, era nevoită să fie de acord.

După ce se așezară, el începu să-și frece un picior de piciorul ei, obligînd-o să se întoarcă puțin pentru a evita acel contact cu el.

- Aș vrea să vin mîine să vă vizitez, rosti el deodată.

Conștiința ei încărcată o făcu să se simtă sigură că Luis îi spusese, așa că omul se aștepta să se bucure de aceleași libertăți cu ea! Nu se putea gîndi decît la o singură scuză, așa că se folosi de ea fără rețineri.

- Nu cred că s-ar cuveni, domnule Bellamy. Am o... înțelegere tacită cu domnul Cochran. Sînt convinsă că înțelegeți.

- Dacă este tacită, atunci asta înseamnă că sînteți încă o femeie liberă, se supără Kyle. Și nu-l văd pe Cochran aici în seara asta.

- Nu, a avut niște afaceri de rezolvat în altă parte.

- Un bărbat care pleacă după afaceri și lasă în urmă o femeie așa de frumoasă ca dumneata, înseamnă că nu o merită.

Luis privea discuția dintre cei doi de departe și-și putea imagina foarte ușor conversația, chiar dacă nu o auzea. Nu-i plăcea deloc felul în care Bellamy se tot apleca spre Olivia și, dacă se lua după expresia înghețată de pe chipul ei, nici ei nu-i făcea nici o plăcere, dar era evident că nu putea scăpa de el.

Olivia privi în direcția lui și îngheță. În acel moment se simțea incapabilă să se mai uite în altă parte, iar de fiecare dată îl descoperea urmărind-o cu atenție. Starea ei de agitație crescuse și mai mult, pentru că i se părea că-i citea în priviri dispreț. Și era firesc, ce altceva să simtă după felul în care se comportase?

Luis însă se gîndea că ar fi trebuit să știe că Olivia avea să se simtă vinovată și nu-și dorea altceva decît s-o aline. Biata de ea, nu avea habar cum era cu latura fizică a vieții. Olivia fusese crescută convențional, iar ea însăși era prea doamnă ca să înțeleagă ce însemna plăcerea fizică. Nu era în stare nici măcar să scape de atențiile nedorite ale lui Bellamy.

Luis privi în jur și observă doi colegi de la fermă, oameni cu temperamente iuți. Mereu se luau la întrecere și se măsurau, iar în această seară nu făceau excepție. Obiectul disputei lor era o fată de la o fermă mică, roșie toată la față din cauza atenției pe care o primea.

Luis o porni atent prin mulțime. Ambii bărbați țineau în mâini pahare de punch, dar pe care îl îndoiseră cu whiskey, mai mult ca sigur. Planul lui era să-l ciocnească pe unul dintre ei ca acesta să-și verse paharul peste cea mai bună rochie a fetei. După ce-și atinse scopul, se strecură la loc în mulțime, în timp ce în spatele său răsunau deja țipetele și urletele celor doi. Cel care vărsase paharul îl acuza pe celălalt că special îl împinsese. Cearta degeneră într-o bătaie în toată regula, înainte ca Luis să fi ajuns înapoi la locul său.

Kyle se întunecă la față când observă că bătaia era între doi dintre oamenii săi. Îi spuse ceva Oliviei, apoi se ridică și dispăru în mulțime. Nu i-ar fi prins bine dacă oamenii săi declanșau vreun scandal, iar Bellamy ținea foarte mult la respectabilitatea sa și a fermei.

Luis privi la chipul întunecat al Oliviei și se beșteli singur. O împinsese mult prea departe în după-amiaza aceea, iar ea în acel moment își amintea rușinea, nu plăcerea săruturilor. Va trebui să facă apel la tot farmecul său pentru a repara răul făcut.

Se apropie încet de ea, însă Olivia îl observă și se ridică deodată de pe scaun, încercînd să fugă de el.

Doamne, se temea de el! Luis era uluit. Nici o femeie înainte nu se temuse de el, cum se făcea că tocmai aceea pe care și-o dorea cel mai mult, nu știa cum să fugă din calea lui?

Acea retragere grăbită îl înfurie. Era bărbat, ca atare era posesiv și intenționa s-o facă pe Olivia a lui, fără să-și pună prea multe întrebări. O ajunsese din urmă chiar înainte ca ea să apuce să se adăpostească alături de mama ei, oprind-o foarte simplu, își puse piciorul pe rochia ei. Olivia se opri pe loc și se uită peste umăr spre el, cîntărind opțiunile pe care le avea, fie stătea pe loc, fie mergea mai departe și atunci renunța la fustă.

– Dansează cu mine, îi sopti el la ureche. Te rog.

– Nu! șuieră ea. Era așa de agitată încît nu putea să accepte să fie iar în brațele lui, pentru că era sigură că avea să cedeze ispitei.

– Atunci hai să ieșim un pic.

– Nu! De această dată refuzul fusese încărcat de groază. Altă invitație pentru a face ceva nepotrivit. Cum putea să-i ceară să iasă iar cu el la plimbare după tot ce se petrecuse în acea după-amiază? Dar poate că tocmai acesta era motivul pentru care îi ceruse să vină iar cu el. Se aștepta să se comporte și mai departe ca o ușuratică.

Luis o prinse cu o mână de fier de braț și-i porunci pe un ton ce nu admitea replică:

– Afară, Olivia! Acum!

Cum nu-l mai auzise niciodată vorbind așa, se supuse pe loc. Amorțită, îi permise s-o scoată din sala de bal și în jos pe trepte.

Aerul rece îi mai răcori un pic fața încinsă, în timp ce traversau strada și se ascundeau în umbra unui copac imens. Încă mai auzea muzica și o întreagă cacofonie de glasuri, dar totul era înăbușit și amestecat cu sunetele nopții.

– Ce vrei de la mine? șopti ea speriată, încercînd să-și elibereze brațul din strînsoarea lui.

– Vreau să încetezi să te mai porți de parcă ar urma să fii bătută cu pietre, îi răspunse el furios.

Olivia își îndreptă deodată spinarea. Nu avea un temperament vulcanic, dar asta nu însemna că avea să îngăduie cuiva s-o acuze pe nedrept fără să se apere.

– O să mă port așa cum vreau eu, e limpede? rosti ea, jenată că nu fusese ceva mai iscusită la vorbe. Din păcate era în dezavantaj, pentru că nu se prea certase cu nimeni niciodată.

Se pare că și el intuise acest lucru, pentru că își slăbi strînsoarea și pe buze îi apărură un zîmbet tandru.

– Adu-mi aminte într-o zi să te învăț cum să te cerți cu cineva, rosti el. Trebuia să-mi fi spus ceva care să mă facă și pe mine să mă simt vinovat.

Olivia își mușcă buzele, gîndindu-se că nici măcar să se certe nu era în stare.

– De ce aș face așa ceva? rosti ea. Ceea ce s-a întîmplat a fost numai din vina mea. N-ar fi trebuit să accept din capul locului să merg undeva cu tine.

– Scumpa mea, începu Luis să rîdă, luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o delicat. Nu trebuie să iei vina asupra ta, eu am umerii mai lați și aș putea să port povara asta. Eu măcar știam ce fac!

– Nu mai sînt un copil, domnule Fronteras. Olivia era iritată crezînd că o considera probabil retardată, dacă nu realizase cît de nepotrivit fusese din partea ei să accepte plimbarea aceea singură cu el. Sigur că am știut ce fac.

Luis părea să se amuze foarte bine.

– Chiar așa? Eu nu prea cred. Dacă ai fi avut cît de cît puțină experiență, acum n-ai mai fi fost așa de supărată. Te-a mai sărutat cineva vreodată?

Olivia strînse pumnii.

– Sigur că da, se indignă ea de-a binelea.

– Serios? Cum? rosti el sceptic. Pupicuri cu buzele strînse din care n-ai înțeles nimic?

Olivia își dădu deodată seama cît de absurd era tot ce făcea, încercînd să-l convingă că era experimen-

tată în timp ce se temuse că el exact treaba asta avea s-o creadă. Izbucni fără voie în rîs, acompaniată imediat de Luis.

– Așa e mai bine, rosti el, mîngîindu-i ușor obrazul. Ceea ce s-a petrecut astăzi este ceva normal care se întîmplă între doi oameni care se simt atrași unul de celălalt. Nu este ceva rușinos, doar că este o chestiune intimă. Crezi că prietenele tale nu s-au bucurat de mîngîieri pe sîni? Te asigur că marea majoritate au experimentat deja plăcerea.

– Marea majoritate a prietenelor mele sînt deja căsătorite, sublinie ea. Și bănuiesc că oamenii căsătoriți își permit anumite libertăți unul cu altul, încheie ea roșie toată la față.

– Unii mai mult decît alții, mormăi Luis gîndindu-se la bielele perechi care de multe ori își ridicau doar poalele cămășilor de noapte și terminau în cinci minute, foarte rușinate de ceea ce făcuseră. Și asta din vina bărbaților prea pudici. Bielele doamne! Ca să nu mai discutăm că marea majoritate dintre ei au făcut dragoste chiar înainte să se fi căsătorit.

– Nu pot să cred așa ceva! rosti ea, total deconcertată.

Un grup de cîțiva fermieri tocmai ieșeau din sala de bal, vocile lor spărgînd liniștea nopții, așa că Luis o prinse pe Olivia de talie și o duse în cealaltă parte a copacului, ascunzînd-o de orice priviri curioase. Ea simți scoarța tare a copacului pe spate și se sprijini recunoașcătoare de ea.

- De ce nu? Este atît de plăcut.

Olivia constată că pierdea cumva șirul discuției.

- Plăcut sau nu, domnule Fronteras...

- Luis.

- ... tot nu ar fi trebuit să-ți permit să-ți iei asemenea libertăți cu mine, așa că mi-e rușine pentru un asemenea comportament.

- Scumpa mea moralistă, șopti el tandru.

- Nu sînt scumpa dumitale! Te rog, nu-mi mai spune așa!

- Dar ești, doar că deocamdată nu vrei să recunoști.

Olivia inspiră adînc, încercînd să-și revină și să-și ordoneze puțin gîndurile.

- Relația noastră e mult prea recentă ca să permit asemenea fapte să se petreacă între noi, așa că n-o să mai îngădui să...

El o cuprinse cu tot cu trunchiul copacului, făcînd-o prizoniera lui.

- Nu, o întrerupse el, nu spune așa ceva, pentru că după aceea vei vrea să-ți respecti decizia.

- Dar trebuie... începu ea și se opri.

Luis trase o gură de aer în adîncul plămînilor, expirînd-o șuierător. Nu putea s-o lase să-l alunge din viața ei. Olivia nu-i stîrnise doar spiritul protector, sau dorința, ci și nevoia de a o face a lui. Nu putea doar s-o seducă și gata, pentru că Olivia s-ar fi considerat „ruinată” și nu s-ar mai fi măritat niciodată doar ca să păstreze în siguranță micul ei secret sordid, ori ea era o femeie prea dulce și onorabilă ca să merite așa ceva.

Simțea că de abia acum înțelegea ceea ce mintea sa în ascuns știuse tot timpul, o voia pe Olivia și avea de gînd să facă orice ca s-o aibă.

Se aplecă și mai mult asupra ei.

– Nu, nu trebuie. Am intenții onorabile în ceea ce te privește. N-ai de ce să mi te împotrivești, decît dacă nu mă placi absolut deloc și ai vrea să dispar, ori eu nu cred că este cazul. Și chiar de ar fi, tot n-aș pleca, încheie el foarte hotărît.

Olivia aproape că nu mai respira. Lăsă capul pe spate ca să-i poată studia chipul care se întrezărea în razele de lună ce apăreau și dispăreau după cum se mișca frunzișul în vînt. Era așa de uluită, încît nu reușea să-și adune gîndurile.

Îi venea tare greu să-i priceapă spusele. Vroia să se însoare cu ea? Pentru că sigur la asta se referise cînd amintise de „intenții onorabile”. Dar cum ar fi putut? Era un nomad, singur recunoscuse. Nu avea nici măcar o casă.

Deși întotdeauna visase să călătorească, în subconștient existase întotdeauna un cămin la care să se întoarcă. Iar acel cămin nu era casa părinților ei, ci propria ei casă, clădită și aranjată laolaltă cu omul pe care-l iubea. Mai ales că își dorea copii, deci trebuiau să aibă și o casă. Cum să se gîndească să se mărite cu un om care nu-i putea oferi așa ceva?

– N-ai nimic de spus? o îmboldi el. Poate că încă nu mă iubești, Olivia Millican, dar o s-o faci în cele din urmă. Pentru că eu n-am de gînd să mă dau bătut.

Luis se aplecă și începu s-o sărute, iar Olivia gemu ușor, pentru că dacă în acea după-amiază sărutul lui fusese amețitor, acum era și mai minunat, pentru că știa precis la ce să se aștepte.

Se gândi deodată că ar fi trebuit să-i reziste, dar ignoră toate semnalele de avertizare din mintea ei. Nu intenționa să-i reziste și nici să se mai gândească la ce era cuviincios sau nu, voia să savureze acel moment de bucurie intensă.

De altfel descoperi că o dată ce o luase pe calea aceea, era greu să refuze să revină din nou la ea. Mîinile sale cercetătoare și fierbinți îi regăsiseră sînii și-i frămîntau ușor, fără ca ea să viseze să îl oprească. Propriile ei mîini se ridicară și îi înconjurară gîtul, cercetîndu-i mușchii de pe spate și afundîndu-se în părul des și mătăsos de pe ceafă. Îl simți cum se cutremura, ceea ce o făcu pe Olivia să tresară de încîntare că-i putea oferi la rîndul ei plăcere.

Luis gemu profund și se îndepărtă de ea, respirînd greu.

– Gata, fugi înapoi la bal, îi zise el, pentru că altfel o să ajungem să facem mai mult de atît și chiar nu-i momentul și nici locul potrivit. Mîine e duminică, ceea ce înseamnă că nu lucrez, ai vrea să mergem la plimbare călare?

Olivia se simțea incapabilă să gândească. Ce naiba să le spună părinților? N-ar fi fost de acord s-o lase la plimbare cu un bărbat pe care nu-l cunoșteau, cu atît mai puțin cu un mexican rătăcitor.

Luis păru să înțeleagă situația, fără ca ea să-i fi spus ceva, așa că zîmbi cu amărăciune.

– Sigur că nu, murmură el. Înțeleg. A fost o prostie din partea mea să-ți cer așa ceva.

– Luis, rosti ea încet, nu e... Dar din păcate era mai mult decît evident, așa că renunță.

– Este. Dar atunci cînd o să mă iubești, n-o să mai conteze. O sărută iar, foarte încet, apoi o prinse de umăr și o întoarse cu fața spre sala de bal. Gata, acum fugi înapoi înainte să boțim rochia asta frumoasă. Dar dacă mîine te decizi că vrei să ne plimbăm, vino pe drumul dinspre nord pe la două și o să dai peste mine.

O împinse ușor, iar Olivia se îndepărtă de el cu pași ezitanți înapoi spre sala de bal. Ajunsă la intrare, oftă și se amestecă printre petrecăreți.

Era încă amețită și nu se putea concentra deloc, dar nu mai simțea povara rușinii. Nu mai știa ce să creadă.

Avea senzația că în numai cîteva ceasuri, întreaga ei viață fusese cumva redirecționată pe o altă cale și încă nu știa încotro avea s-o ducă.

Ce ciudat, se simțise disperată la gîndul căsătoriei cu Lucas, care-i putea oferi siguranța materială, iar la gîndul unei eventuale uniuni cu Luis, care n-avea ce să-i dăruiască în afară de o viață aventuroasă se simțea fericită și surescitată.

Luis avea dreptate, deocamdată nu-l iubea, dar nici n-ar fi avut cum, de abia se cunoscuseră și ea era oricum mult prea precaută ca să se arunce cu capul înainte într-o aventură. Cu toate astea, acceptase

săruturile lui fără probleme și-i plăcuse că o pipăise și nu-l refuzase, deși așa ar fi trebuit. În plus, nu-și putea scoate din minte ceea ce-i spusese.

Desigur, nu o ceruse în căsătorie așa cum trebuia, îi spusese numai că intențiile sale erau onorabile, o exprimare curios de formală pentru un om ca el.

Cînd îl văzu pe Kyle Bellamy venind spre ea, se refugie în grabă lângă Honora, care pocnea de încîntare că totul decursese bine în „anul” ei de pregătire.

– Mamă, vreau să merg acasă, rosti ea repede.

Honora se încruntă speriată. Olivia putea simți cum toată grija Honorei se revărsa în acel moment asupra ei.

– Nu te simți bine, scumpa mea?

– Am o durere de cap cumplită, iar zgomotul ăsta nu-mi prieste deloc. Era cea mai veche scuză din lume, iar Olivia nu se simțea bine știind că-și mințea mama și nu reușise să găsească ceva mai original.

– Hai că-l chem pe tatăl tău să te ducă acasă. Înainte să plece în căutarea soțului, Honora îi oferi o privire plină de simpatie, ceea ce o făcu pe Olivia să ofteze, știind că mama ei se gîndea la ceea ce se gîndeau și ceilalți. Probabil că de dimineată tot orașul va vui că ea și cu Lucas probabil se certaseră, motiv pentru care el nu venise la bal, iar ea plecase de acolo mai repede din cauza unei dureri de cap.

Știa că trebuia să le explice părinților că interpretase greșit intențiile lui Lucas, care nu era altceva decît un prieten. Mai mult ca sigur că vor fi teribil de

dezamăgiți, însă nu trebuiau să-l mai privească pe bietul om ca pe un pretendent la mîna ei. Dar nu avea chef de explicații în seara aceea. Deodamdată avea prea multe în minte.

Wilson își conduse fiica acasă, asigurîndu-se că se putea descurca și singură. Olivia urcă direct în camera sa, unde se întinse pe pat în întineric, recapitulînd tot ceea ce se petrecuse de dimineață și pînă în acel moment. Își aminti cum buzele lui Lucas se strînseseră în jurul sfîrcului ei și roși toată de plăcere, punîndu-și palmele peste sîinii care deja se întăriseră. N-ar fi trebuit să-l lase...

Dar îl lăsase.

Nici a doua zi n-ar trebui să plece la plimbare cu calul pe drumul spre nord, își zise singură, însă știa precis că exact asta va face.

CAPITOLUL 10

Orașul era încă adormit și foarte liniștit după picnicul și balul de cu o seară înainte atunci când apărură și Lucas a doua zi după-amiază. Slujba de la biserică se terminase, iar oamenii erau cu toții acasă, odihnindu-se și tratându-și mahmureala. Fiind duminică, barul era aproape gol, avînd drept clienți doar cîteva ajutoare de la ferme, care își încheiaseră treburile.

Ambele fete de la bar stăteau de vorbă cu clienții, încurajîndu-i să bea și mai mult. Tillie ridică privirea atunci când apărură Lucas în prag și-i oferî zîmbetul ei larg, care dispărură atunci cînd acesta îi făcu un semn discret din cap. Mirată, se scuză și se ridică de la masă.

Cînd se apropie destul de mult de el, Lucas îi zise încet:

– Haide sus la tine.

Tillie părea sincer amuzată.

– Mai ai probleme cu acea femeie?

– Haide sus! repetă el, nedorind să spună nimic într-un loc în care oricine putea trage cu urechea.

Ea urcă pe scările înguste înaintea lui, conducîndu-l, în timp ce Lucas simțea cum privirile celor din

bar aproape că-i găureau spatele, ceea ce-l făcu să zîmbească cu amărăciune. Dacă ar fi știut ei ce vînt îl adusese acolo...

Camera lui Tillie era foarte mică, fiind în mare parte ocupată de patul dublu, deși în colțuri avea o măsuță de toaletă cu un lighean mare în care se putea spăla și un mic șifonier în celălalt. Oricum cămăruța era suprinzător de curată și mirosea a proaspăt.

Tillie se așează pe pat și puse picior peste picior.

– Îți dorești ceva anume în mod special? îl întrebă cu glasul ei cald și vibrant, iar Lucas, aproape fără voie, se întrebă dacă nu cumva „specialul” ei nu era în stare să omoare un bărbat.

– Vreau o favoare, răspunse el.

Tillie izbucni în rîs.

– Nu știu de ce, dar am știut că azi n-o să am parte de noroc. Mă rog, poate altă dată. Deci, ce anume pot să fac pentru tine?

– Ai bureței din aceia mici care opresc o femeie să rămîină grea?

Ochii ei mari prinseră a străluci deodată, iar el îi zîmbi șmecherește drept răspuns, fără a fi deranjat deloc de ceea ce-i ceruse. Tillie nu avea să pună întrebări și nici nu obișnuia să bîrfească, iar amuzamentul ei nu era deloc malițios.

Fata se ridică și se duse spre unul dintre sertarele șifonierului micuț.

– Să înțeleg că necazurile tale s-au încheiat? Bine, nu mă surprinde, nu îmi pari a fi genul de bărbat care

să lungească treaba dacă nu e nevoie. Dădu deodată la iveală o cutie ceramică frumos colorată. De câte ai nevoie?

Acum venise rîndul lui Lucas să rîdă.

- De câte am nevoie? Habar nu am. Unul nu e suficient?

Tillie chicoti cu un sunet de clopoțel.

- Uite, ia mai bine trei. Știi tu, pentru orice eventualitate.

Lucas mîrîi nedumerit atunci cînd ea îi puse în palmă trei bureței mici și rotunzi, după care zîmbi din nou.

- Înmoaie unul în oțet, îl instrui ea. Bănuiesc că tu ai habar ce să faci cu el, pentru că pun pariu pe ce vrei tu, că doamna ta cea norocoasă n-are nici cea mai vagă idee.

Lucas scutură din cap, imaginîndu-și deja ce ceruri o să aibă cu Dee ca s-o convingă să folosească burețelii, deși nu putea să fie sigur, era un pic ciudat modul în care funcționa mintea ei practică, erau anumite lucruri de bun simț la care nu discuta și altele pentru care era gata să și moară luptînd, așa că era foarte posibil să nu se împotrivească absolut deloc.

Ochii lui Tillie se întunecară deodată.

- Să ai mare grijă de femeia asta, Lucas Cochran, îi zise deodată foarte serioasă. N-ar fi deloc indicat ca nimeni din zonă să afle de voi doi, mai ales după ce a avut atîtea necazuri cu bărbații de aici.

Lucas ridică deodată capul, îngustându-și ochii în mod periculos. Tillie ridică mîna ca să-l oprească să spună ceva.

– De la mine n-o să afle nimeni nimic, îl liniști ea.

– Dar tu de unde ai știut? Întrebă el pe un ton calm, dar periculos. Ne-a văzut careva?

– Stai potolit, în afară de mine nu mai știe nimeni nimic. Dar știu cine a lipsit ieri de la picnic și s-a vorbit în tot orașul cum nu te-ai mai dus seara la bal. Dee a venit ieri în oraș, avea treabă la magazin, numai că era totul închis. Eu eram afară, așa am văzut-o. Mi-a făcut semn cu mîna. Am mai văzut-o și înainte și nu e deloc o snoabă. E o femeie dintr-o bucată cu mai mult curaj decît doi bărbați la un loc.

– Da, asta așa e, încuviință Lucas.

– S-a vorbit mult despre tine și fata bancherului, continuă Tillie. Îl măsură din cap și pînă-n picioare. N-am putut să înțeleg combinația asta. Tu ai nevoie de o femeie dură, una care să poată să te înfrunte fără să clipească.

Lucas zîmbi din nou.

– Tillie, știi al naibii de multe lucruri despre cei din jur.

– Am destul timp la dispoziție ca să-i studiez.

Lucas băgă în buzunar cei trei bureți.

– Cît îți datorez?

– Sînt din partea casei. Data viitoare cînd fac comandă la New Orleans, te anunț ca să poți să-ți comanzi și tu o provizie bună.

Lucas se aplecă să-i sărută buzele moi și cărnoase, să se grăbească, savurându-i frumusețea. Când se aplecă, Tillie clipi încântată.

– Doamne, nimeni nu m-a mai sărutat așa, de la les Dupre... în fine, nu contează. Ești sigur că nu decît bureței?

El o prinse de bărbie și o sărută din nou.

– Sînt foarte sigur, răspunse el. Trebuie să-mi rez vigoarea.

Tillie rîse foarte încântată.

– Sînt convinsă că da. O să-mi distrugi reputația, nîtit sus cu mine, am rîs ca nebunii și cobori după cinci minute.

El îi zîmbi larg atunci cînd deschise ușa.

– Mai degrabă reputația mea o să se ducă naibii, o să spună ca n-am izbutit să rezist nici cinci minute.

Ea flutură delicat din gene, în timp ce trecea pe lângă el.

– Sinceră să fiu, ar fi posibil, dacă izbutesc să pun mîna pe tine!

Lucas era foarte bine dispus atunci cînd o porni din nou spre Double C. Avînd bureței în buzunar se gândea tare tentat s-o ia spre est și să-i facă o vizită lui, dar rezistă ispitei. Mai mult ca sigur că încă era cîntărită după ziua de ieri și el nu era convins că s-ar putea să putut stăpîni.

De departe se auzi tunetul, întărindu-i decizia de a merge direct acasă. Se uită spre cer, dar acesta era

încă senin. Norii de furtună erau sigur încă ascunși de cealaltă parte a muntelui. Da, aveau mare nevoie de ploaie, pentru că zăpada de pe vîrfuri nu era atît de multă pe cît ar fi avut nevoie. Însă în acel moment spera să ajungă acasă înainte să înceapă ploaia.

Luis ridică și el privirea spre cer, după ce auzi tunetul. Olivia se uita atentă înainte, pentru că drumul era plin de hîrtoape și iapa ei pășea cu grijă.

– Sper să plouă și să se așeze puțin praful, rosti ea.

El spera să plouă din motive mult mai practice. Trecuse multă vreme de cînd nu mai avuseseră parte de o ploaie bună de primăvară, iar iazurile și adăpătoarele naturale începuseră să scadă, și nu era decît luna mai. Dar oricît de mult aveau nevoie de ploaie, spera sincer să mai aștepte vreo două ceasuri, pentru că nu-și dorea ca timpul petrecut cu Olivia să se scurteze.

La început fusese foarte nervoasă atunci cînd apăruse călare alături de ea, așa că Luis își impusese să se limiteze la conversație numai și să se bucure de la distanță de prezența ei. Acum părea relaxată și încordarea dispăruse cu totul. Și oricît de mult și-ar fi dorit s-o strîngă în brațe, se bucura sincer că se simțea în fine în largul ei alături de el. Venise momentul ca ea să înceapă să-l cunoască mai bine. În afară de asta,

erau multe lucruri pe care și el își dorea să le știe despre ea.

– Există vreo înțelegere între tine și Lucas Cochran? o întreabă încercînd să pară indiferent, studiindu-i cu atenție chipul.

– Nu, răspunse ea. Nu mi-a spus niciodată nimic despre o eventuală căsătorie și nici eu n-am deschis discuția, deși toată lumea a presupus acest lucru.

– Și n-ai vrea să te ceară? E un om puternic, și din ce am auzit, are de gînd să-și facă un imperiu din ferma aia.

– Îmi place de Lucas, dar este numai un prieten. Ce bine se simțea spunînd acest lucru cu voce tare. Iar după cum se purtase cu o zi în urmă, Olivia era convinsă că era înnebunit după Dee. Dar dacă m-ar fi cerut, sinceră să fiu nu știu ce răspuns i-aș fi dat.

– Pentru că e bogat?

– Nu. Știu că am fost crescută în lux, dar n-am considerat că acest lucru mi se cuvine. Numai că am deja douăzeci și cinci de ani și simt că dacă nu o să mă căsătoresc în curînd, atunci o să rămîn singură toată viața, ceea ce înseamnă că n-o să pot să am și eu familia mea.

– Eu am treizeci și doi de ani, îi mărturisi el, și da, și eu am început să-mi doresc să am propria mea familie.

Ea riscă o privire în direcția lui și apoi roși.

– Dar de ce nu te-ai măritat pînă la vîrsta asta? o întreabă el mai departe, liniștind calul care se speriasse de o pasăre. Nu se poate să nu fi avut pretendenți.

– Nu. Nimeni nu m-a cerut. Nu știu cum s-a făcut dar nu m-am îndrăgostit de nimeni și se pare că nici un bărbat din preajma mea nu s-a îndrăgostit de mine.

– Să știi că eu chiar am vorbit serios, legat de intențiile mele cu tine.

– Știi, oftă ea. De ce naiba ai stat mai mult pe drumuri?

– Nu știu de ce, dar dorința de a rătăci pe drumuri apare ca ceva natural, ceva ce trebuie să faci, răspunse el, privind iar spre cerul încă senin. Se întrebă dacă era în stare să-i explice totul în așa fel încât să înțeleagă. Întotdeauna am fost foarte îndemânatic cu arma. Nu m-am angajat niciodată ca pistolar, dar atunci când unul ca mine e iscusit în mînuirea unui instrument de omorît, cei din jur au tendința să nu-l mai accepte în mijlocul lor. Iar mai devreme sau mai târziu se trezește careva care crede că e mai rapid și vrea s-o dovedească. Nici un oraș nu-și dorește să aibă vreun pistolar, pentru că automat îi va atrage și pe alții și s-a dus liniștea și pacea. O vreme am lucrat pentru frații Sarratt în New Mexico și mai mult ca sigur că aș fi putut să rămîn acolo, dar apoi a murit Celia și o dată cu ea s-au dus și motivele mele ca să mai stau într-un singur loc. După un timp mersul de colo-colo a devenit ceva natural pentru mine. Și are magia lui, pentru că mereu vrei să vezi ce poți să găsești după un munte și pe urmă și ce se afla și după celălalt și tot așa. Mereu locuri noi și chipuri noi, iar alteori doar o întindere pustie, cu mine fix în mijlocul ei, eu singur cu calul și

cerul. Am petrecut săptămîni în șir doar eu singur, fără să dau peste suflare de om. Iar alteori, cînd sînt în vreun oraș mai aglomerat, mi-e dor de acea pustietate.

– Dar te-ai angajat la domnul Bellamy. Intenționezi să rămîi la el?

– M-am angajat ca să am timp să mă odihnesc puțin și să-mi strîng niște bani. Mă aflu aici de mai bine de două luni și deocamdată sînt foarte mulțumit. Îmi place zona și-mi place și orașul, e mic, e liniștit și construit pe baze solide.

Olivia observă că nu-i răspunsese la întrebare, dar simțea că n-avea nici un drept să-l mai preseze. Oare ce ar fi trebuit să facă pentru a-l determina să se stabilească locului? se întrebă ea disperată. O căsătorie? El nu spusese nimic de genul ăsta și n-avea sens să se amăgească atunci cînd știa că nu asta era intenția lui. De aceea ar fi fost o prostie să se gîndească să se mărite cu el.

Numai că o fascina, așa cum nimeni pînă atunci n-o mai captivase. Îi privi chipul întunecat și-i admiră trăsăturile frumoase. Avea un fel de aură de pericol, deși ea nu se simțise nici o clipă amenințată alături de el. Ba mai mult, atunci cînd o privea, ei bine, se simțea admirată și protejată, ca și cum el ar fi fost bariera între ea și orice ar fi putut s-o amenințe.

Din adîncul zării se auzi iar tunetul, de această dată mult mai aproape. Luis părea să regrete cumplit ploaia ce amenința.

– Ar fi mai bine dacă ne-am întoarce.

Bunul ei simț era de acord cu decizia lui, dar Oliviei îi venea să-și scuture pumnul spre cer. Nu putea să mai aștepte și ploaia încă un ceas sau două? De altfel era foarte posibil ca furtuna să nu se abată deloc asupra ținutului lor, dar nu se puteau baza pe noroc.

Zîmbi văzîndu-i dezamăgirea înscrisă limpede pe chip. Luis își aduse calul mai aproape apoi se aplecă s-o sărute. Buzele ei se deschiseră primitoare pentru el, ceea ce aproape că-l sufocă. Însă din păcate calul său nu se simțea tocmai bine alături de iapa ei, așa că se îndepărtă fără încuviințare.

Un sărut trebuia să le ajungă deocamdată, altfel dacă mai stăteau aveau să fie prinși în plină furtună. Opriră caii pe loc și apoi îi întoarseră.

- Nu știu cînd o să mai ajung în oraș, îi zise el după cîteva momente, dar o să vin să te caut.

Olivia dădu să-l descoasă cum avea de gînd să procedeze, însă tăcu pentru că era o întrebare extrem de jignitoare, pentru că ar fi insinuat că nu era suficient de bun ca să vină la ea acasă și să o invite la plimbare. Dar nu de asta făceau eforturi să nu fie văzuți de nimeni? Doar știau că părinții ei ar fi obiectat imediat.

Era mai bine să le spună, cugetă Olivia, ca să afle că ea... Ce? Se gîndea să se mărite cu Luis? Fără să știe unde și cum aveau să trăiască? Honora s-ar fi îmbolnăvit de grijă. Părinții ei erau mai degrabă îngăduitori din fire, așa că probabil nu i-ar fi interzis să se vadă cu Luis, în fond avea douăzeci și cinci de ani, nu mai era o școlăriță fără minte, pe care s-o încui în

camera ei. Numai că acest lucru i-ar fi supărat, ori ea nu-și dorea deloc așa ceva.

Ca atare, ori îi supăra și asta era, ori se strecura afară ca să-l vadă pe Luis în secret de parcă ar fi făcut ceva rău, însă nu era de acord cu niciuna dintre aceste variante. Singura soluție ar fi fost să înceteze să se mai vadă, însă așa ceva era inacceptabil. În numai o zi el reușise să spulbere vâlul gri al dezolării în care se înfășurase de atîta timp, făcînd-o să se simtă vie și caldă și fericită atunci cînd era alături de ea.

Întotdeauna procedase ca o doamnă, mulțumindu-se să trăiască în limitele impuse de convenții. Acum era prima dată cînd încălcase aceste limite și i se părea minunat. Dacă urma să fie condamnată pentru asta, ei bine, atunci asta era, pentru că nevoia ei de a fi în apropierea lui era la fel de copleșitoare ca și dorința lui de a rătăci din loc în loc.

Dee ridică privirea atunci cînd ropotul ploii se făcu auzit pe acoperiș, sunetul crescînd ca intensitate, ajungînd să acopere toate celelalte zgomote. O dată cu ploaia se făcu frig, cum însă n-avea chef să aprindă focul, se mulțumi să ia pătura de pe pat și să se înfășoare în ea în timp ce stătea comod în balansoarul ei.

Pîna în acel moment citise, dar cartea își cam pierduse farmecul. Lăsă capul pe spătar și închise ochii, lăsînd ca ropotul ploii s-o îndemne la somnolență.

Lucas nu apăruse deloc. Fusesse agitată toată ziua, pentru că se tot așteptase să-l audă venind, cu privirea aceea intensă, care acum știa că reprezenta de fapt dorința. Era destul de arogant ca să se aștepte ca ea să-l satisfacă de câte ori i se năzărea lui, numai că încă nu se hotărîse ce să facă.

Îl iubea. Acum recunoscuse acest lucru în sinea ei, întorsese situația lor pe toată părțile și ajunsese la concluzia că nu exista nici o soluție mai ușoară. Pentru că îl iubea, devenise vulnerabilă, ceea ce însemna că în cele din urmă avea să fie rănită. El n-o iubea, acesta fiind singurul lucru care l-ar fi făcut și pe el vulnerabil și ar fi păstrat echilibrul în relația lor.

Doar pentru că îl iubea nu însemna că devenise oarbă, Lucas era un om tare dur, unul care nu se dădea în lături de la nimic ca să obțină ceea ce-și dorea. Era limpede că îl atrăgea din punct de vedere fizic, poate chiar și ținea un pic la ea, numai că nu era același lucru cu iubirea.

Pentru ea ar fi fost mult mai bine dacă ar fi pus punct relației, însă nu știa dacă era în stare de așa ceva.

Lucas oricum nu avea să renunțe fără o luptă zdravănă, iar ea se îndoia sincer de capacitatea ei de a-i ține piept. Îl dorea cu o forță atît de profundă încît o înspăimînta pînă și pe ea, știind că ieșise cu totul de sub controlul său.

Exista o șansă destul de firavă ca sentimentele sale pentru el să se mai diminueze în timp, pe măsură ce avea să-l cunoască mai bine, însă se îndoia sincer de treaba asta.

Persoana lui avea s-o înfurie
același timp, dar niciodată nu avea
alături de el. Fusese neatinsă de dragu
pînă atunci nu mai cunoscuse vreun bărb
la fel de mare ca a ei. Pînă la Lucas.

Omul acela avea s-o facă să-l iubească din ce în ce
mai mult, pentru că-i plăcea la nebunie să se certe cu
el și să rîdă împreună, ca apoi să facă dragoste ca
nebunii.

În pofida asigurărilor lui că existau metode de
protecție, Dee știa că era în pericol să rămînă gravidă
de fiecare dată cînd făceau dragoste.

Dacă aducea pe lume un copil nelegitim, indiferent
cît de mult l-ar fi iubit, i-ar fi distrus toată reputația
față de oamenii din oraș. Iubea respectul celorlalți
pentru că numai ea știa cît de mult muncise ca să-l
obțină.

Poate că unii n-o plăceau și mai mult ca sigur că
majoritatea o considerau ciudată, dar toată lumea o
respecta.

Ca atare, era bine să ia în considerare o eventuală
sarcină, ceea ce o îndurera profund, așa cum nu
crezuse vreodată că ar fi fost posibil.

Era femeie în toată puterea cuvîntului, plină de
energie, legată de pămînt, iar gîndul la copiii pe care i-
ar putea avea cu el, îi arunca în aer toată bucuria pe
care o simțise cît fusese singură, devenind astfel
conștientă că în viață mai erau și alte satisfacții la care
nici măcar nu se gîndise vreodată.

Vroia neapărat copii, își dorea să-i simtă cum se dezvoltau în adîncul ființei ei, să simtă gurițele lacome lipite de sînul ei, era disperată să-i vadă crescînd și apoi venind la ea cu nepoței. Își dorea foarte tare să aibă copiii lui Lucas.

Poate că dacă rămînea însărcinată, atunci el va fi dispus să se însoare cu ea.

Alungă imediat gîndul acela. Nu ținea deloc să se mărite, nici măcar cu Lucas. O femeie devenea proprietatea unui bărbat din secunda în care se căsătorea cu el. Dee nu se temea că Lucas n-o va trata cu respect, dar nici nu suporta gîndul că avea să-și piardă independența cu greu cîștigată, chiar identitatea pe care se străduise s-o facă recunoscută.

Gîndindu-se mai bine, realizează că dacă rămînea însărcinată, atunci Lucas cu siguranță că s-ar fi însurat cu ea, pentru că n-ar fi acceptat ca propriul său copil să nu-i poarte numele. În plus ar fi fost în stare s-o ia de soție ca să pună mîna pe Angel Creek. Oricum ar fi fost, pentru ea nu era acceptabil, pentru că-și dorea să fie iubită și dorită pentru ea însăși, nu de dragul unui copil sau al pămîntului din proprietatea sa.

Rămase înfășurată în pătură multă vreme după ce ploaia încetă și soarele apuse, cu capul sprijinit de spătar și ochii mari larg deschiși, în timp ce examina cu grijă ce opțiuni i se deschideau înainte. Oricare dintre ele avea să-i aducă durere, dar era dispusă să accepte orice suferință, numai ca să petreacă cît mai mult timp posibil alături de el.

CAPITOLUL 11

Ploaia din ziua precedentă nu fusese suficient de abundentă ca să mărească volumul râurilor sau să umple adăpătoarele, dar iarba era verde și deasă și aerul se limpezise de praf.

Lucas era obosit și înțepenit după ce întreaga zi își însemnase vițeii, dar de câte ori ridica privirea și se uita în jur, se simțea cuprins de un sentiment plăcut de pace și liniște. Tot terenul cât zăreai cu ochii de jur împrejur îi aparținea și era cât se poate de fericit că se afla a colo.

Iubea pământul acela cu fiecare particulă din ființa lui și n-ar fi ezitat la nevoie să și ucidă ca să-și apere căminul, așa cum o mai făcuse și înainte, în plus era dispus să moară pentru a-l apăra. Era gata oricând să verse sânge sau sudoare pentru ca ferma lui să fie tot mai prosperă.

Cînd termină de înfierat și ultimul vițel, care fugi îndărăt la mama sa, Lucas se ridică și se întinse, mișcîndu-se dintr-o parte în alta pentru a alunga durerea din mușchi.

Se uită pieziș la soare, mai era cel mult un ceas pînă la apus, n-avea destul timp ca să meargă în casă să se spele și să-și schimbe hainele murdare și apoi s-o ia prin trecătoare înainte de lăsarea întinericului ca să ajungă la Angel Creek.

Desigur, putea să meargă pe drumul lung ce trecea prin Prosper, dar asta ar fi însemnat să piardă două ore și era foarte posibil să vadă cineva că se ducea la Dee. N-avea de gînd să dea prilej de bîrfe, așa că drumul acela nu reprezenta o opțiune.

Ce să facă? O dorea nespus de mult, vroia să se învăluie în trupul ei, să-i simtă picioarele lungi și zvelte cum îi înconjurau șoldurile. Privi din nou la soare, gîndindu-se că poate merita să riște să meargă prin trecătoare, dar în cele din urmă își dădu seama că era o prostie să încerce așa ceva. Va trebui să treacă încă o noapte fără ea.

Nu petrecuse decît o singură după-amiază cu Dee, dar cu toate astea simțea nevoia s-o vadă și s-o aibă aproape la fel ca un drogat care căuta saloanele de fumat opiu din San Francisco.

Îi fusese foarte greu cînd îl pierduse pe Matt, iar de atunci fusese destul de singur, fără un suflet cu adevărat apropiat, dar ajunsese să se descurce.

Acum însă avea sentimentul că parcă nu mai era complet, ca și cum o parte din el ar fi rămas agățată la Angel Creek. Desigur, era ridicol, așa că se muștră singur. Dee nu era ca orice altă femeie întîlnită, iar această deosebire clară de celelalte surate ale ei îl

intriga de fapt. O dorea, asta era tot. Fusesse o provocare să treacă de toți țepii ca să ajungă la miezul ei de lapte și miere.

Lucas rămase o clipă nemișcat și se întrebă deodată de când ajunsese să se mintă de unul singur.

Tunetul se făcu iar auzit, așa că ridică iar privirea spre cer, pentru a treia oară. Administratorul său, William Tobias, credea că mai căuta semne de ploaie, așa că îi zise:

– Nu cred că de data asta mai trece și pe la noi.. Mie mi se pare că se duce direct spre munți.

Omul acela ars de soare scuipă pe pământ cu furie.

– Tare mult aș vrea să plouă serios o zi. Nu avem încă secetă, dar tare mult mi-aș dori să avem un debit mai mare pe râuri și să se umple bine toate adăpatoarele înainte să vină vara peste noi.

Lucas se gândi la Angel Creek și la apa veșnică și răcoroasă de acolo și simți cum se supăra iar pe tatăl său.

Terenul acela ar fi trebuit să facă parte demult din Double C, dar din cauza încăpățînării tatălui său, locul acela minunat și fertil se afla în stăpînirea unei femei încăpățîinate, care mai degrabă murea muncind din greu decît să asculte de rațiune.

Dar dacă tatăl său ar fi cumpărat Angel Creek cu atîția ani în urmă, atunci tatăl lui Dee nu s-ar fi mutat acolo, iar el n-ar mai fi cunoscut-o niciodată pe fiica lui.

Lucas se încruntă încercînd să pună în balanță avantajul de a avea Angel Creek și plăcerea de a face dragoste cu Dee. Încruntarea dispăru și în locul ei apăru un zîmbet vesel.

Angel Creek nu pleca nicăieri, în cele din urmă avea să pună mîna pe tot terenul. Și se bucura sincer că nu fusese deja dat atunci cînd George Swann se mutase în vest laolaltă cu toată familia.

El și cu administratorul rămaseră să privească în zare la norii de furtună care se duceau agale spre munte.

Furtunile de după-amiaza tîrziu erau ceva obișnuit prin părțile acelea în lunile de primăvară și la începutul verii, așa că amîndoi bărbații se așteptau să aibă parte de tainul lor de ploaie.

Resemnat că nu avea cum să mai ajungă la Dee, Lucas încălecă și o porni încet spre casă. Dacă o cunoștea bine pe Dee, probabil că ajunsese la concluzia că el urma să o viziteze doar cînd i se făcea chef de amor, așa că mai mult ca sigur avea să-l aștepte cu pușca pregătită, își zise zîmbind larg. La naiba, dacă stătea și se gîndea bine, poate chiar merita cîteva alice bine înfipite în dos.

Dee ieși din casă a doua zi dimineată, exact la răsăritul soarelui, cînd lumina sa blîndă poleise totul în jur cu un roz translucid. Se întinsese automat după

tava mare cu care hrănea găinile, dar își retrase mîna vrăjită de natură și de răsărit.

Pacea acelei dimineți o cuprinse cu totul. Întoarse spatele treburilor care o așteptau și o porni încet spre pajiștea acoperită de rouă ce scînteia precum o mină de diamante. În fața ei se întindea verdele acela minunat smălțuit de culorile vesele ale florilor sălbătice, printre care deja zumzăiau albinele.

O porni printre ele, udîndu-și fusta pînă la genunchi, numai că nu-i păsa. Unele zile erau de-a dreptul magice și trebuiau savurate și prețuite. Treburile puteau aștepta, însă acel răsărit avea să se ducă destul de repede și nu avea să se mai repete aidoma niciodată.

Cerul de desupra ei își schimbă culoarea de la roz translucid la un roz ca de perlă, apoi în sidef și în cele din urmă în auriu deschis atunci cînd soarele apăru cu totul scaldînd pajiștea în lumina sa caldă. Păsările prinseră să ciripească vesele, iar șopotul rîului părea să poarte cu el mii de zurgălăi.

Se apropie încet de rîu ca să privească la undele ca de cristal care săltau peste stînci. Sîngele îi cînta în vene, iar inima i se umpluse de frumusețe. Acela era căminul ei și putea spune că trăia în paradis.

– Dee?

Își auzi numele deși de abia dacă fusese șoptit, așa că se întoarse să-l privească. Lucas era la cîțiva pași mai departe, iar în ochi îi licărea o emoție greu de numit. Stătea nemișcat, de parcă trupul său așa de

frumos încremenise locului. O privea fără să clipească, iar forța dorinței lui o lovi cu putere. Trupul ei răs-punse imediat la prezența lui. Pielea îi deveni deodată sensibilă, pulsul i se acceleră, sînii i se întăriră, iar pînțele se strînse în așteptare.

Arăta ca o zeiță din antichitate, iar Lucas aproape că nu mai reușea să respire. Era foarte aproape de rîu, înconjurată de flori sălbatice de trandafir, iar chipul ei exotic era la fel de senin și visător precum răsăritul acela spectaculos. N-o mai văzuse niciodată așa, relaxată și fericită.

Lucas avea sentimentul că trupul parcă îi creștea și că mai avea un pic și-și ieșea din învelișul pielii. Se simțea amețit și se întărise. Nu-și mai dorea nimic altceva decît să se scufunde în adîncul ei ca să-și găsească alinarea.

Nu-și amintea să fi traversat cei cîțiva pași care-i despărteau, știa numai că ea nici nu se mișcase, dar iată că o avea în brațe, cu trupul ei ferm relaxat și cu buzele strivite de sărutul lui sălbatic.

O puse cu grijă jos, printre florile sălbatice și parfumate ale trandafirilor, și-i ridică fusta în poală. Bariera formată din pantalonașii ei îl scotea din minți, dar încercă să se calmeze și să-i scoată frumos, fără să-i rupă, admirîndu-i apoi un moment coapsele frumoase în lumina soarelui.

Era așa de umflat din cauza dorinței, încît nu izbutea să-și desfacă pantalonii, însă în cele din urmă se eliberă.

Cu o mână îi desfăcu pliurile delicate, iar cu cealaltă se ghidă singur spre interiorul ei. Privi în jos spre capul mare al mădularului său și la deschiderea ei delicată, oftă și o penetră dintr-o singură mișcare, gemînd atunci cînd simți cum se închidea asupra lui, caldă și umedă.

Dee acceptă greutatea lui deasupra ei, cuprinzîndu-i umerii cu brațele, întîmpinînd cu plăcere invazia lui teribilă. Se simțea aproape insuportabil de întinsă de grosimea lui, dar exista și plăcerea care stătuse ascunsă pînă în acel moment. Începu să-și clatine ușor capul printre flori în timp ce se lăsa pradă pasiunii arzătoare.

Explozia de plăcere apăru pe neașteptate, pornind dintre picioare și cuprinzîndu-i întregul trup, lăsînd-o să tremure neajutorată în urma ei. Țipetele ei se ridicară în aerul limpede, în timp ce Lucas se cutremură deodată și-i prinse șoldurile, forțînd-o să rămînă nemișcată, pînă ce se terminară și ultimele spasme.

După aceea rămaseră tăcuți. Apoi el se ridică și se încheie la pantaloni, se aplecă și-i culese pantalonașii de pe jos și apoi o luă și pe ea în brațe, pornind agale spre casă. Dee își lăsă capul să i se odihnească pe umărul lui și închise ochii. Tot nu găseau absolut nimic de spus.

Lucas era cutremurat de valul acela de dorință care-l asaltase. Făcuse dragoste cu ea fără nici un fel de preludiu, fără s-o fi pregătit puțin înainte, însă nu se putuse abține. În momentul acela pe lume nu mai

existaseră decît ei doi și nevoia lui nebună. Iar în clipa aceea ea ar fi trebuit să pună mîna pe pușcă, nu să-i stea așa de cuminte în brațe.

Se așeză cu ea în poală pe un scaun de bucătărie, alintînd-o și mîngîind-o, așa cum ar fi trebuit să facă înainte să o penetreze. Dee oftă de plăcere, întorcîndu-și nasul spre el ca să-i poată savura aroma.

– Te-am rănit? o întrebă el răgușit.

Ea se foi ușor, ca să-și găsească locul mai bine.

– Nu. Într-adevăr, penetrarea lui fusese dură, dar n-o rănise, nu-i oferise altceva decît bucurie și plăcere.

Nu părea deloc supărată, ci arăta ca o femeie iubită. Dintre toate reacțiile la care se așteptase Lucas, ceea ce se petrecea în acel moment îl descumpănea. Iar de expresia de mulțumire de pe chipul ei, ei bine, de așa ceva nu se va sătura niciodată.

– Am adus bureții, rosti el vesel, zîmbind ironic. Nici măcar nu se gîndise la ei, dar oricum nu conta pentru că nu se putuse stăpîni.

Dee deschise ochii și zîmbi la rîndul ei.

– Și credeai c-o să ne ferească de acolo din buzunar? Se ridică curioasă. Ia să vedem cum arată.

El o puse pe un singur picior ca să-l poată întinde pe celălalt și să bage mîna în buzunar de unde scoase bureții în cauză. Ea se uită la ei cum stăteau în palma sa plină de bătăături, apoi alese unul, îl pipăi bine și-l puse la loc.

– Sînt niște bureți normali, rosti ea, vizibil dezamăgită.

Lucas zîmbi, știind că ea se așteptase la ceva mult mai exotic și obraznic.

– Da, știu, dar bănuiesc că oțetul este cel care face de fapt toată treaba.

– Ei bine, acum e deja prea târziu.

– Dar n-o să fie pentru data viitoare.

Ea îl privi cu ironie.

– Da, dacă nu vii după mine așa cum merge taurul după vacă.

– Cum data viitoare nu e așa de departe în viitor, cred că pot să-ți promit, rosti el.

– Dar am treburi de făcut și nu le pot amîna.

– Lasă că te ajut și eu.

În mai puțin de o oră erau în pat amîndoi, iar trupurile lor goale erau deja încordate din cauza tensiunii care se acumulase. Micul burete înmuiat în oțet stătea cuminte pe o farfurioară pe noptieră. Cînd niciunul dintre ei nu mai putea aștepta, Lucas îi arătă cum să bage burețelul, degetele sale lungi pătrunzînd-o și aproape ducînd-o la orgasm fără el. Rămaseră să facă dragoste pînă la epuizare, după care, cu ultimele puteri, Lucas trase un cearceaf peste ei, chiar înainte să adoarmă cu ea în brațe. Era fericit pînă în măduva oaselor.

După ce se treziră, Lucas dădu să facă iar dragoste cu ea, însă Dee se luptă să se elibereze din brațele lui.

– Nu mai vreau! protestă ea.

– Naiba să te ia, ești cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o pînă acum, murmură el. Acum de ce nu vrei?

Dee ridică din umeri, nemulțumită.

– Pentru că nu vreau să mă strivești iar.

Lucas își trecu degetele prin păr. Doamne, oare ce-și imaginase? De ce era surprins acum? Era de mirare că nu-l refuzase mai devreme, dar, desigur, nu avea încă prea multă experiență.

– Atunci stai tu deasupra ca să nu te mai strivesc, rosti el.

Imediat ochii ei verzi se aprinseră de interes. Lucas vedea cât de ispitită se simțea la gândul că ea avea să controleze cum făceau dragoste și implicit și pe el. Ar fi vrut să-i rîdă în nas, dar se temea că rămînea după aceea cu buza umflată.

El unul era încîntat să zacă pe spate și să lase o femeie să-l călărească, însă imaginația i-o luă razna atunci cînd și-o închipui pe ea încălecîndu-l, dezlănțuită, cu sîinii bogați deasupra lui, de abia atingîndu-l.

– Nu știu cum să fac, rosti ea.

El o prinse cu mîinile de talie, trăgînd-o mai aproape.

– Îți arăt eu cum, o liniști. Numai cu gândul la ce urma și se întărise iar.

Dee se arătă mai mult decît încîntată. Atunci cînd se lăsă deasupra lui, cuprinzîndu-l între faldurile calde ale feminității ei, Lucas se prinsese deja cu mîinile de căpățiul patului, încercînd să se controleze. Respira greu și ținea ochii închiși, savurînd plăcerea sălbatică pe care Dee i-o oferea cu generozitate.

De această dată ea fusese cea care îl sedusese, cu sărutări dulci pe față și pe piept și cu mîngîieri. Atunci cînd se urcase călare pe el, își frecase sîinii de pieptul și apoi de bărbăția lui, aducîndu-l aproape de nebunie.

Apoi se lăsase direct peste el, înfășurîndu-l în căldura ei, ceea ce-l dusese pe marginea orgasmului. Lucas se gîndi apoi la toate celelalte lucruri pe care mai putea s-o învețe, dar pe moment și așa de abia reușea cu chiu cu vai să nu se facă de rușine, cînd ea era în culmea încîntării crezînd că-l avea la mila ei, torturîndu-l pînă la deliciu.

Dee începu să se miște încet, ritmic, cu ochii închiși în timp ce plăcerea se clădea tot mai puternică în interiorul ei. Experimenta extazul pur și știa că nu avea să regrete niciodată acele momente, indiferent de ce urma să se mai întîmple. Și nu neapărat plăcerea fizică i se părea prețioasă, ci legătura care se formase între ei datorită acelei plăceri.

Gîndurile i se întunecară, atunci cînd explodă deodată în țipete de încîntare, fără să-și fi dat seama că și el tocmai își aflase ușurarea laolaltă cu ea. Căzu extenuată peste pieptul lui.

Atunci cînd el plecă de acolo aproape că se întuneca afară, iar Dee, privind în urma lui, știu că legătura care se formase între ei nu avea să fie niciodată sfărîmată.

CAPITOLUL 12

Iunie veni cu tot cu seceta. Era teribil de frustrant pentru că în fiecare după-amiază ascultau tunetele și vedeau norii de lîngă munte cum amenințau să vină și peste zona lor, însă degeaba, aceștia se scuturau despra munților, ocolind parcă înadins micul lor orășel.

Fiecare zi venea la fel de fierbinte și de uscată ca precedenta, iar Lucas începu să-și facă griji serioase, deși la Double C aveau încă provizii bune de apă. Însă nu avea de unde să știe cît urma să dureze acea secetă și nu mai era vorba de adăpătoare sau de rîuri ci de iarba care se usca înainte de vreme, iar în locurile în care fusese deja păscută, nu mai creștea nici un fir proaspăt. Vitele mergeau la pășunat din ce în ce mai departe în fiecare zi, întorcîndu-se apoi seara pentru apă. Acele drumuri lungi și iarba săracă le slăbiseră și se vedea cu ochiul liber. Nu-i plăcea deloc situația în care se afla, dar, din păcate, nu avea ce să facă, decît să se înfurie ca prostul.

După ce n-o mai văzuse pe Dee două săptămîni întregi, o porni spre Angel Creek, lăsînd totul baltă la

fermă, pentru că nu mai suporta să mai stea nici măcar un minut fără ea. Era agitat și iritat nu doar din cauza frustrării sexuale ci și pentru că nu și-o mai putea alunga din minte. Nici o altă femeie nu mai intervenise vreodată în gândurile lui, nelăsându-l să-și vadă de treabă și invadându-i somnul.

Dorința lui pentru ea nu se mai domolise, ba din contră, acum o vroia și mai mult cu cât trebuia să fie totul un secret, chiar și față de oamenii săi.

Dacă cei de la fermă se întrebaseră vreodată unde mai dispărea, niciunul nu avusese tupeul să-l întrebe. Lucas bănuia că suspectau că mergea la Olivia, ceea ce însemna că nu-și permiteau să facă remarci despre o doamnă, față de cum ar fi reacționat dacă ar fi fost vorba de altă femeie.

Pe Lucas îl înfuria cumplit gândul că oamenii ar fi putut s-o considere pe Dee cu ceva mai prejos decât Olivia, dar nu putea să spună nimic pentru că nu dorea să devină cumva ținta lor, așa că era obligat să-și țină gura bine închisă.

Dee stătea pe verandă când ajunse el acolo, se legăna încetișor și nu făcu nici un efort să se ridice ca să-i iasă în întâmpinare. Probabil că era supărată pe el, își zise singur cu un oftat, dar se decise imediat după aceea că n-avea de ce. Dacă Dee ar fi fost furioasă, l-ar fi înștiințat de cum l-ar fi văzut. Mai mult ca sigur că era doar toropită de căldură.

Își duse calul în grajd unde era mai răcoare și în timp ce venea înapoi spre casă privi în jur observând

că totul era verde, cînd peste tot în restul ținutului iarba se uscaseră, la fel ca și frunzele din copaci. În comparație cu restul zonei, Angel Creek era o adevărată oază. Se opri și privi în jur cu atenție. Grădina ei era înfloritoare și mai departe se vedea pajiștea cu iarbă verde. Auzea chiar și murmurul apei din rîul repede, cel care ferea valea de uscăciune și o hrănea.

Valea nu era însă suficient de mare ca să-i adăpostească toate vitele, dar dacă ar fi fost a lui, atunci ar fi fost piesa de siguranță în cazul secetei prelungite. Aici puteau supraviețui destule vite ca să nu piardă tot. Da, dacă ar fi adus aici jumătate din cireadă, cele rămase la Double C ar fi putut supraviețui cu ce resurse mai avea acolo.

Dee continua să se legene atunci cînd urcă treptele verandei. Ținea ochii închiși, dar piciorul menținea aceeași mișcare ritmică a balansoarului.

– Îți dau cinci mii de dolari pe Angel Creek, rosti el în loc de bună ziua.

Ochii aceia verzi se deschiseră, îl cercetară o clipă, înainte ca genele negre și dese să-i acopere la loc.

– Nu e de vânzare.

– La naiba, izbucni el. Ți-am oferit de două ori valoarea fermei.

– Tot ce se poate, murmură ea. Dacă mi-ai oferit cinci mii, înseamnă că atîta valorează.

– Șapte mii.

– Nu e de vânzare.

– De ce nu vrei tu să fii un pic rezonabilă?

– Sînt foarte rezonabilă, răspunse ea. Țsta este căminul meu. Nu vreau să-l vînd.

– Zece miil!

– Încetează!

– Ce o să te faci cînd o să fii prea bătrînă ca să mai poți lucra singură pămîntul? Aici vorbim de muncă grea, pe care n-o să poți s-o mai faci multă vreme de acum încolo. Acum ești tînă ră și puternică, dar cum o să-ți fie peste zece ani?

– O să te anunț peste zece ani, i-o întoar se ea.

– Gîndește-te la ce fel de afacere te-ar tenta să-ți deschizi, iar eu o să aranjez totul. N-o să mai primești o asemenea ofertă de la nimeni altcineva.

Dee se opri din legănat și deschise ochii. Lucas o privea cu atenție, pentru că știa că izbutise s-o scoată bine de tot din pepeni. Era ca și cum ar fi împuns deliberat un tîgru ca să-l atace. Însă obosise de faptul că ea nici nu voia să-l asculte atunci cînd discuta despre o eventuală vînzare a fermei ei. Poate că nu va avea cîștig de cauză, dar măcar o făcea să-l asculte.

– Nu e la fel de interesantă precum oferta pe care mi-a făcut-o Kyle Bellamy, rosti ea în bătaie de joc.

Lucas se înfurie și mai și. Își putea imagina cam ce ofertă îi făcuse netrebnicul acela. Cînd de abia o cunoscuse pe Dee nu-i plăcuse să afle că Bellamy era la fel de interesat de Angel Creek, dar acum gîndul că ar fi putut să pună mîna pe Dee îl scotea din minți.

– Da, îmi imaginez ce ofertă ți-a făcut, rosti el printre dinții încleștați.

– Mă îndoiesc, rosti ea cu un zîmbet dulce care-l puse imediat în gardă. Mi-a cerut să mă mărit cu el.

De această dată Lucas luă foc. Pupilele i se strînseseră ca niște puncte de ură.

– Nu și dacă pot să fac ceva în privința asta, rosti el încet.

– Asta e decizia mea, nu a ta. Dar l-am refuzat.

– Cînd a fost aici? o întrebă aproape sufocat.

Dee dădu din umeri.

– Înainte să vii tu înapoi în oraș.

O parte de supărare i se risipi, realizand că Dee nu vorbea despre ceva recent. Dar dacă Bellamy se mai apropia de Angel Creek, cel mai bine ar fi fost să apară acolo doar pentru a-i spune adio.

– Nu vreau să mai treacă pe aici, rosti pe un ton plat, în caz că ea mai avea cumva vreun dubiu.

– Păi nu eu l-am invitat, rosti ea, după care adăugă: nici pe tine nu țin minte să te fi invitat. Nu e ciudat? Amărîții, care chiar ar fi avut nevoie de un cămin, nu m-au vrut decît pentru sex, tu și Bellamy aveți destul pămînt, dar parcă tot nu vă ajunge. Însă trebuie să recunosc că Bellamy vrea Angel Creek mai mult decît tine, de vreme ce m-a cerut în căsătorie.

Lucas se încordă deodată, simțind parcă primejdia.

– Asta te-ar interesa? întrebă el precaut. Avea sentimentul că în acel moment pășea pe nisipuri

mișcătoare și un singur pas greșit ar fi putut să-i fie fatal. Își dădu seama încurcat că-și ținea respirația în timp ce aștepta un răspuns din partea ei.

Dee însă nu-l privea, ci se uita în zare.

– Măritișul ar fi mai rău decât dacă aş vinde. Din cele două rele, dacă aş vinde măcar mi-aş păstra independența.

Lucas se simți copleșit de dezamăgire. Pînă în acel moment nici nu-și imaginase cît de mult își dorise să spună că da, se va mărita cu el. Acum însă, răspunsul ei îl paraliză aproape.

Știuse încă de prima dată cînd făcuse dragoste cu ea că-i nenorocise planurile de a se însura cu Olivia. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi acceptat niciodată să fie amanta unui om însurat, chiar dacă nici lui nu i-ar fi convenit deloc, pentru că n-ar fi fost deloc corect față de Olivia.

Dee îi spusese de cînd se cunoscuseră că nu intenționa să se mărite. Ca să fie cinstit cu sine, nici el nu se gîndise vreo clipă să se însoare cu ea, pentru că nu se potrivea niciunde în planurile lui. Fusesse pregătit să o ia dacă rămînea cumva gravidă, deși nu se gîndise dacă ea l-ar fi acceptat chiar și atunci, dar cum nu fusese cazul, evitaseră să dezbătă acel subiect.

Acum însă discuția se deschisese, iar refuzul ei îl lovise chiar în moalele capului. Acum și-o dorea nespus de mult pe Dee de soție, și nu pentru că s-ar fi potrivit planurilor sale, pentru că din contră, l-ar fi stînjedit enorm.

Dar alături de ea se simțea liber să rîdă, să se joace, ba chiar să și țipe la ea, fără a-și face probleme că i-ar răni sentimentele, pentru că Dee ar găsi imediat ac de jocul lui. Iar în pat era neînhibată și liberă, lăsîndu-i acces nestînjinit la corpul ei și explorîndu-l cu interes pe al lui. În cele din urmă avea să izbutească s-o modeleze după voia lui.

Da, s-ar fi însurat cu ea pe loc dacă l-ar fi acceptat, numai că Dee nu voia să se mărite cu nimeni. Căsătoria ar fi făcut-o să se simtă ca într-o cușcă, ceea ce nu ar fi permis niciodată.

– Atunci ia banii, o îmboldi el, evitînd s-o privească pentru ca ea să nu-i citească adevărul în ochi. Ai destui bani ca să investești într-o afacere și să-ți și rămînă să trăiești liniștită tot restul vieții. În felul ăsta vei rămîne independentă și nici nu va trebui să te omori muncind pămîntul. La naiba, dacă ai vrea ai putea să-ți cumperi o altă fermă, chiar mai mare ca asta și să-ți angajezi ajutoare.

– Dar n-ar fi Angel Creek, rosti ea. Îmi place aici. M-am îndrăgostit de locul ăsta din prima clipă cînd l-am zărit. Și datorită lui am găsit un motiv să trăiesc mai departe, își zise în gînd. În schimbul puterii sale de vindecare, ea devenise paznicul aceluia loc, cea care avea grijă de el. Uneori simțea o teamă superstițioasă că era de fapt asemenea unei plante pe care dacă o smulgeai de acolo, avea să moară cît de curînd.

Din păcate, cugetă Lucas cu amărăciune, n-o să iubească niciodată un bărbat la fel de mult cum își

iubea ferma și pământul de acolo. Mai degrabă ar fi preferat să-l aibă drept rival pe Kyle Bellamy decât să se pună cu Angel Creek, pentru că pe Bellamy l-ar fi putut alunga cu ușurință, dar cum se putea măsura cu o bucată de pământ?

Își aminti cum o găsisese în dimineața aceea în zori, înconjurată de flori sălbatice și cu expresia aceea de iubire profundă pe chip, realizează el cu gelozie, – iubire pentru locul acela, pentru apa cristalină și pentru pajiștea verde, pentru grădina ei de legume, nu pentru el.

Ce naiba, putea s-o înțeleagă atât de bine, doar și el își iubea ferma la fel de mult. N-o putea condamna doar pentru că se asemănau așa de mult. Poate de asta se și simțea atât de bine în compania ei, pentru că într-un fel era egala lui. Dar la naiba cu toate, doar nu-i ceruse să se mute în altă țară!

Se ridică deodată de pe scaun și-i întinse mîna.

– Hai să mergem înăuntru, îi zise deodată. Avea mare nevoie de ea. Doamne cît de mult o dorea!

Numai că ea nu-i luă mîna ci se mulțumi să-l privească precum o pisică.

– Dacă ai bătut drumul pînă aici doar pentru treaba asta, îmi pare rău să-ți spun, dar o să pleci dezamăgit. Mi-a venit ciclul.

Da, era dezamăgit, dar nici n-avea chef să plece de acolo. Chiar dacă nu puteau să facă dragoste, avea nevoie de ea și în alt fel. Așa că rămase mai departe cu mîna întinsă.

– Atunci vino să stai la mine în brațe ca să mă scoți din minți.

Chipul ei se luminează deodată și-i acceptă mîna întinsă ca s-o ajute să se ridice. Era întotdeauna gata să-l scoată din minți.

Din păcate însă, petrecură mai mult timp discutînd decît giugiulindu-se. El chiar vorbise serios cînd îi spusese că voia s-o țină în brațe, așa că Dee i se instalase în poală imediat ce el se așezase în fotoliul cel mare din fața vetrei.

Atunci se apucă să-i povestească despre ce planuri avea cu vitele și cum vroia să le încrucișeze, cum intenționa să se extindă și cum dorea să-i influențeze pe politicienii din Denver ca să-i susțină ideile.

Pe întîi iulie cetățenii din Colorado trebuiau să voteze ratificarea constituției statului, după care rămînea ca guvernul federal să voteze înființarea statului lor și admiterea în Uniune.

Cînd îi explică ce anume însemna ca teritoriul lor să se transforme în stat, ea se ridică deodată de pe umărul lui și se încruntă.

– Nu știu dacă vreau ca o mulțime de oameni să vină să se instaleze aici. Mie-mi place exact așa cum e acum.

– Ăsta este progresul, iubirea mea. Dacă vin mai mulți oameni aici asta e bine pentru afaceri, unde mai pui că vom avea după aceea și cale ferată. Căile ferate sînt cheia succesului. Colorado nu va fi cu adevărat civilizat fără ele.

« Dar ce mare diferență o să facă?

« O să ne umplem de bani, răspunse el simplu. Și este limpede de pe acum că nu poți să faci absolut nimic dacă n-ai bani.

« Dar chiar nu vreau să se schimbe toate pe aici, zise ea, cuibărindu-se la loc cu capul pe umărul lui. Mie nu-mi plac deloc schimbările.

« Din păcate totul se schimbă, oftă el, în timp ce-și plimba degetele prin părul ei. O sărută ușor pe temple atunci când ea își vârî nasul în gâtul lui și o strânse mai bine în brațe, ca și cum ar fi vrut s-o ferosească de schimbările care aveau să dea năvală peste amândoi.

Pentru Olivia devenise un obicei să iasă la plimbare călare duminica după prînz. Uneori se întorcea fără să-l fi văzut pe Luis, când își ascundea dezamăgirea sub masca ei de un calm imperturbabil, dar cel mai adesea el îi apărea în spate pe neașteptate.

În rest nu se întîmplase deloc să-l vadă în timpul celorlalte zile, pentru că munca de la fermă îl ținea mereu ocupat. Zilele între acele după-amieze de duminică parcă de abia se țirau, iar atunci când era cu el, timpul zbura neîndurător.

Era atît de obsedată de întîlnirile cu el încît ajunsese să-și ignore toți prietenii, inclusiv pe Dee, ceea ce o făcea să se simtă vinovată, pentru că avea altceva de povestit.

Însă nu părea în stare să se mai gîndească și la altceva decît la Luis. Inima o pornea la galop din clipa în care el apărea alături de ea, ceea ce o făcea aproape să se sufoc, mai ales acum cînd era așa de cald afară.

Renunțase la jacheta pe talie a costumului de călărie, dar convențiile susțineau că trebuia să poarte bluza de dedesubt bine închisă pe gît și cu mînecele trase pînă pe încheieturile mîinilor. Vremea aceea neobișnuit de caldă o făcea să sufere, iar reacția pe care o avea atunci cînd Luis era alături de ea înrăutățea și mai mult situația.

Se uita cu jind la cămașa larg descheiată a lui Luis, fiind invidioasă de-a dreptul că bărbații își puteau permite să se îmbrace atît de lejer. De obicei gîndurile ei fugeau de la modă la pieptul dezgolit al lui Luis, moment în care se încingea toată.

Luis observase felul în care se uita la pieptul său și modul în care după aceea roșea. Deși Olivia încă nu-și dădea seama, se obișnuise cu dorința fizică dintre ei. Cum fiecare duminică trecea fără ca între ei să se petreacă nimic serios, își permitau numai să se sărute, devenea tot mai frustrată. E adevărat, era încă inocentă, dar era și femeie și avea nevoile și dorințele normale ale unei femei.

Ziua în care avea să vină ea la el să ceară mai mult se apropia cu pași repezi, iar Luis spera să se îndeplinească cît mai curînd pentru că mai avea un pic și murea de cît era obligat să se abțină.

Niciodată înainte nu așteptase așa de mult o femeie, dar nici una dintre ele nu fusese asemenea Oliviei.

O dată cu trecerea zilelor, căldura devenea din ce în ce mai rea, iar plimbarea călare în soarele amiezii devenea tot mai istovitoare atît pentru cai cît și pentru călăreți. Într-o duminică după-amiază spre sfîrșitul lunii, Luis găsi un loc ferit cu umbră deasă sub un pîlc mare de copaci, unde descălecă cu grația-i obișnuită.

– Hai să lăsăm caii să se odihnească, îi zise el, ajutînd-o să descalece. O să pornim înapoi la drum după ce se mai domolește arșița asta.

Olivia era mai mult decît fericită să se odihnească puțin la umbră. Își șterse chipul asudat cu o batistă și-l privi pe Luis cum le dădea cailor apă și apoi le lungea frîiele ca să poată paște în voie. După ce termină, se așeză alături de ea pe iarbă și-și scoase pălăria, apoi își șterse fața cu mîneca.

– Tu nu vrei puțină apă? o întrebă.

Olivia izbucni în rîs, amuzată că venea pe locul doi după cai.

– A mai rămas ceva?

– Am luat o ploscă plină. Smulse un fir de iarbă cu care se apucă să-i gîdile fața. Întotdeauna să ai grijă mai întîi de animale. Ele sînt cele care te vor păstra în viață.

– Cum ne aflăm la mai puțin de o oră de mers pe jos pînă în oraș, cred că o să supraviețuim și dacă rămînem fără apă, rosti ea cu gravitate, după care izbucni în rîs.

Luis privi la albastrul cerului pe care strălucea soarele nemilos.

– Dacă n-o să plouă în curînd, situația o să fie de-a dreptul disperată. Rîurile și pîrîurile de la Bar B aproape că au secăt și îmi închipui că și la celelalte ferme e cam la fel.

– Nu mi-am dat seama că e așa de rău, rosti ea, rușinată că nu se gîndise deloc la treaba asta. O să sece și fîntînile?

– Deocamdată apa de acolo e în regulă, dar n-ar fi cu totul imposibil.

Totți fermierii din zonă, fie că erau mari sau mici își țineau banii la banca tatălui ei. Dacă fermierii pierdeau tot, atunci veneau la rînd comercianții. Întotdeauna crezuse că banca era ceva sigur și de abia în acel moment realiza că de fapt depindea de oamenii care o foloseau și dacă ei dădeau faliment, același lucru s-ar fi întîmplat și cu tatăl ei.

Prosper părăsise pînă atunci ferit de necazurile care se abătuseră asupra altor orășele mai mici, părăsise aproape la fel de stabil ca oricare alt oraș din est, dar iată că o secetă prelungită îl putea face în cele din urmă una cu pămîntul.

Oamenii n-ar fi putut să mai stea acolo dacă nu-și puteau cîștiga traiul. Așa că s-ar închide toate prăvăliile și cartierele ar rămîne părăsite, Prosper transformîndu-se astfel într-un oraș fantomă.

Tot ceea ce construiau oamenii era atît de fragil, la mila vremii sau a bolii sau pur și simplu a ghinionului, iar supraviețuirea era de fapt un fel de loterie.

Se uită la soare iar în ochii ei se oglindea spaima. Lui Luis îi păru rău că menționase seceta, pentru că oricum nimeni nu avea ce face. El unul era un fatalist convins, iar viața îl învățase să accepte ceea ce nu putea fi schimbat și dacă aveai noroc supraviețuiai, dacă nu, atunci asta era.

Dacă seceta avea să distrugă Porsper, atunci o să-și pună echipamentul pe cal, iar înainte să plece de acolo avea s-o ia și pe Olivia cu el.

Viața era prea scurtă ca să-ți faci griji din cauza schimbărilor. Putea fi la fel de fericit cu ea și în fața unui foc de tabără, dar la fel de bine s-ar fi simțit și în fața unui șemineu, cu un acoperiș deasupra capului.

Din păcate Olivia deja se agita speriată pentru oamenii care erau loviți de secetă, iar el nu-și dorea decît să-i culce capul pe umărul lui ca s-o ferească de toate aceste lucruri rele. Însă în loc de asta, se întinse mai bine pe pămînt și-și așeză capul în poala ei, bucurîndu-se de moliciunea coapselor.

Presiunea pe care o exercita capul lui îi făcuse toată jumătatea inferioară a corpului să se încordeze din cauza contactului. Olivia își ținu respirația, aproape copleșită de multitudinea senzațiilor. Sîinii i se întăriră aproape dureros de tare, deși simțea cumva că-l proteja.

Atinse temătoare părul umed și-l dădu deoparte de pe frunte. El oftă deodată, parcă ușurat. O dată ce căpătase suficient curaj ca să-l atingă, nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi continuat, așa că se apucă să-i traseze trăsăturile feței cu vîrfurile degetelor.

Luis ținea ochii închiși.

– Ce bine miroși, rosti el, întorcându-se cu fața spre ea. Cu capul în poala ei, îi putea savura bine aroma de femeie, caldă și dulceagă. Simți cum se întărea tot mai mult.

Olivia zîmbi, gîndindu-se la parfumul cu care se dăduse în acea dimineață, fericită că și lui îi plăcea. Ba chiar își pusese o picătură și între sîni, simțindu-se ca o adevărată curtezană. Se întrebă deodată ce ar face dacă s-ar apleca un pic cu sîni spre el. Oare își va vîrî nasul în bluză, în căutarea aceluia miros plăcut?

Numai că nu îndrăznea și în acel moment își dori ca doamnele să nu fie obligate să stea și să aștepte ca bărbații să preia mereu inițiativa. Ca să nu mai pomenească despre faptul că doamnele nici măcar nu aveau voie să gîndească așa.

Privi în jos și constată că el o urmărea cu un zîmbet ciudat. Atunci își dădu seama că fără voie, oftase.

– E așa de cald, încercă ea să-i explice repede.

– Da, așa e. De ce nu te desfaci la gît și nu-ți sufleci mînele?

Dacă făcea cum zicea el, atunci bluza ei imaculată avea să fie sigur teribil de boțită la întoarcerea acasă. Numai că simțea că se cocea, iar dacă-și dezvelea brațele poate mai simțea un pic de alinare. Nu se gîndea să se desfacă la gît, cel puțin deocamdată, așa că-și suflecă mînele.

– E foarte bine așa, aprobă el, ridicînd mîinile s-o desfacă și la gît.

Olivia rămase nemișcată, în timp ce mîinile lui dibace desfăceau cu abilitate năsturașii de la bluză. Își simți gîtul liber și o undă de aer îi răcori un pic pielea încinsă. Mîinile lui coborîseră sub claviculă.

– Este suficient, îl opri ea, încercînd să pară calmă.

– Zici tu? Luis nu se lăsă păcălit și continuă să-i descheie nasturii, unul cîte unul. Mîinile lui se aflau în acel moment între sînii ei, atingîndu-i la fiecare mișcare. Ochii lui reflectau doar o senzualitate caldă. Buzele pline ușor depărtate păreau să aștepte o tratație.

Partea de sus a sînilor era deja expusă, iar la jumătatea lor se vedea dantela fină a furoului. Mîinile lui continuau să o descheie, lăsîndu-i bluza desfăcută pînă în talie. Ea continua să stea liniștită, de abia îndrăznind să mai respire.

Luis se mișcă mai într-o parte și-i scoase bluza din fustă, desfăcînd-o apoi larg. Sînii ei frumoși rămăseseră acoperiți doar de furoul subțire, iar prin pînza lui se vedeau deja sfîrcurile obraznice. El le necăji ușor cu vîrfurile degetelor, apoi ridică puțin capul și puse buzele peste unul dintre ele. La început îl mîngîie delicat cu limba prin materialul subțire de bumbac, apoi îl prinse între dinți, ca să tragă ușor de el, senzațiile acelea minunate aprinzîndu-i Oliviei un foc sub pîntec.

Rămaseră astfel în liniște, înconjurați doar de muzica naturii, foșnitul frunzelor, nechezatul unul cal,

bîzîitul insectelor. Iar el îi sugera un sfîrc fără nici cea mai mică grabă.

Pînă la Luis ea n-avusese măcar habar că un bărbat ar fi putut fi tentat de sîinii unei femei. Întotdeauna se gîndise la beleluşii care sugeau, dar nu-şi imaginase că un asemenea act matern putea fi atît de erotic cu un bărbat. Buzele pline lipite de sînul ei şi ceea ce făceau ele nu putea fi confundat cu guriţa lacomă a unui bebeluş. Senzaţiile minunate pe care le avea în acel moment o copleşeau de-a dreptul iar carnea secretă dintre coapsele ei părea să fi luat foc. Fără să vrea, Olivia se aplecă mai mult deasupra lui pentru a-i permite accesul nestînjinit.

El răspunse trăgîndu-i sînul şi mai adînc în gură. Furoul era aşa de ud încît nici nu mai putea conta ca barieră, dar asta nu însemna că nu-i scotea din minţi pe amîndoi. Disperată, Olivia îşi dădu bretelele jos de pe umeri, lăsîndu-le să cadă de-a lungul braţelor.

– Stai potolită, îi şopti el.

– Nu! Stai aşa! Uite! şopti şi ea la rîndul ei, scăpînd de furou şi oferindu-i sînul gol de această dată şi oftînd înfiorată cînd el îi prinse iar sfîrcul între buze.

Olivia îi luă capul în braţe şi-l strînsese la piept, copleşită de căldură şi dorinţă.

Trupul ei vibra datorită senzaţiilor. Atunci cînd el se ridică, aproape că oftă de regret, dar el o potoli imediat aşezîndu-i un deget peste buze.

– O să-ţi placă şi ce urmează mai departe, rosti el în timp ce-şi scotea cămaşa, lăsînd la vedere pieptul lat acoperit de păr negru.

Olivia întinse mîna să-i atingă sfîrcurile mici și tari, minunîndu-se de cît erau de diferite de ale ei. Cînd le mîngîie înșă, se strînseră și mai tare, iar Olivia ridică privirea spre el, observînd că și lui îi plăcea.

– Deci nu sînt chiar așa de diferite, constată ea, continuînd să-l pipăie mai departe.

Luis îi prinse mîinile și i le lipi de pieptul său.

– Nu, nu sînt așa de diferite și-mi place foarte tare cînd mă atingi. Vreau să-ți simt mîinile cum se plimbă direct peste pielea descoperită. Să știi că simt absolut aceleași senzații ca și tine atunci cînd sînt atins.

În acel moment îi eliberă mîinile, lăsînd-o pe ea să-i exploreze corpul după bunul plac.

Olivia rămase o clipă nemișcată savurînd ceea ce vedea în fața ochilor, apoi începu să-i pipăie pieptul lat, observîndu-l cum se mișca în ritmul respirației, îi simți bătăile puternice ale inimii, îi cercetă umerii puternici ce străluceau satinat în lumina soarelui, îi mîngîie apoi coastele și pielea foarte fină de pe abdomenul plat și tare. Era un bărbat extraordinar de frumos.

Aproape fără să se gîndească, se apropie și-și lipi buzele de gîtul lui, apoi îi gustă pielea. Luis se cutremură tot, iar mîinile o prinseră deodată de talie, trăgînd-o aproape de el.

Incredibil, dar uitase cu totul că avea cămașa descheiată și un sîn pe afară. Înșă atunci cînd el o lipi de pieptul lui, Olivia aproape că țipă din cauza senzațiilor fabuloase. El începu s-o frece ușurel de părul de pe piept.

- Luis! Luis!

- Ce e scumpa mea? o întrebă el tandru. Vrei și mai mult de atît?

Olivia își înfipse unghiile în brațul lui, de abia mai respirînd.

- Da, răspunse ea. Te rog.

Luis izbucni în rîs observînd că manierele nu o părăsiseră nici măcar în focul pasiunii, și el de abia se abținea ca să n-o facă a lui chiar acolo. Numai instinctul său infailibil legat de femeii îl mai ținea în frîu, pentru că, deși o putea seduce cu ușurință, voia ca ea să-i cedeze pentru că-l iubea, nu doar din cauza unor nevoi firești, care întunecau mintea.

Atunci cînd avea să fie cu adevărat pregătită, o să-i dea singură de știre. Pînă atunci însă, era dispus să se lase torturat ca ea să poată descoperi singură ce bine s-ar fi înțeles împreună, și în pat și în afara lui.

În următorul moment cedă rugăminților ei și-i scoase bluza ca apoi să o descotorosească și de furou, lăsîndu-i partea de sus a corpului complet goală.

Olivia roși puțin, dar rămase nemișcată. Luis se ridică în genunchi și o trase și pe ea în aceeași poziție, lipind-o cu totul de el, de la genunchi în sus, după care începu s-o sărute. O simți cum tremură de plăcere atunci cînd sîniile ei se lipiră de pieptul său tare.

Tot așa o simți cum se retrase atunci cînd dădu peste erecția lui, ca apoi să revină la loc și să-și desfacă puțin picioarele ca să-i facă mai mult loc exact între

coapsele ei. Femeia aceea mai avea puțin și-l omora cu inocența ei seducătoare.

– Vreau să pot să stau gol alături de tine, îi zise el. În fiecare noapte, scumpa mea. Și după ce o să te măriți cu mine o să te învăț tot ce pot să facă împreună un bărbat și o femeie, și-ți garantez că o să-ți placă la nebunie.

Olivia își ascunsese fața la pieptul lui. Nu o ceruse de soție printr-o întrebare, scutind-o astfel de necesitatea de a-i răspunde. După felul în care o spusese, era clar că era sigur că ea se va mărita cu el.

Oare mai existau dubii? Olivia nu știa. Era un pic speriată pentru că nu știa ce fel de viață avea să ducă alături de el, rătăcind din ținut în ținut, deși acest gând o și surescita în egală măsură.

Nu știa dacă îl iubea, știa numai că de abia reușea să supraviețuiască în timpul săptămânii, în așteptarea acelei după-amieze petrecute alături de el. În plus vroia să afle tot ce se putea despre dragoste, dar numai alături de el.

De când îl întâlnise pe Luis, înțelegea acum care era secretul ascuns în spatele căsniciei fericite a soților Padgett. Era vorba de legătura dulce a cărnii, de plăcerea deosebită pe care o simțeau împreună atunci când se aflau goi în pat. Oare era dispusă să se mulțumească cu mai puțin de atît, acum că știa la ce trebuia să se aștepte?

– Cred că te iubesc, rosti ea, privindu-i cu atenție chipul. Dar nu sînt sigură. Cînd mă gîndesc să mă mărit

cu tine mă sperie la fel de rău ca atunci cînd mă gîndesc că poate nu facem pasul ăsta. O să plecăm de aici? O să fiu nevoită să-mi părăsesc familia?

– Mai mult ca sigur, răspunse el, ferindu-se s-o mintă. Inima îi bubuia în piept gîndindu-se că era foarte aproape de a obține ceea ce-și dorise.

Numai că ea părea tulburată la gîndul de a-și lăsa în urmă căminul sigur în care crescuse.

– O să avem parte de multe aventuri frumoase împreună, o să facem dragoste sub lumina stelelor, sau în tren, indiferent unde ne va purta acesta. Pe urmă o să avem și copilașii noștri, scumpa mea și un cămin în care să crească în siguranță. Oare părinții tăi o să fie de acord să aibă grijă de nepoți atunci cînd ne-o mai apuca uneori cheful de bătut drumurile?

Olivia rîse, însă în minte i se învîrtejeau deja imaginile descrise de el. Nu putea spune dacă părinții ei ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ei. Oricum aveau să fie oripilați la gîndul că odorul lor de fată avea să se mărite cu un nomad. Amîndoi își imaginaseră altceva pentru ea, de aceea aveau să fie tare dezamăgiți. Dar o iubeau și în cele din urmă aveau să fie de acord cu alesul ei, însă asta nu însemna că nu o să-i îndurereze. Numai că nu mai putea continua cu acea tortură dulce, așa cum nici el nu mai putea să suporte.

Ridică spre el ochii plini de lacrimi.

– O să-ți dau un răspuns cît de curînd, promise ea.

Dee veni pe verandă și-i întinse Oliviei un pahar cu limonadă. Prietena ei părea groaznic de agitată și stătea pe marginea balansoarului, ținându-l înclinat în față. Îi studie chipul gândindu-se că n-o mai văzuse niciodată așa.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă în cele din urmă.

Olivia sorbi din pahar apoi începu să-l răsucească între palme.

– Cred că m-am îndrăgostit, izbucni deodată. De Luis Fronteras. Și mi-e frică.

– Luis Fronteras? se minună Dee. Cine mai e și ăsta?

– Lucrează pentru Kyle Bellamy. E mexican. Și un rătăcitor.

Dee fluieră de uimire, după care se așeză și ea. Era ca și cum o regină se însoțea cu un om de rînd.

– Vrea să mă mărit cu el, continuă Olivia.

– Și tu ce ai de gând să faci?

Privirea pe care i-o oferi Olivia spunea în ce agonie era prietena ei.

– Nu suport gândul că n-o să-l mai văd. Dar măritișul ăsta o să-mi rănească părinții și nici asta nu vreau. Zău că nu mai știu ce să fac.

Dee nu era sigură ce sfat să-i dea. Știa cât de importantă era familia pentru Olivia, la fel cum știa că era imposibil să stai departe de omul pe care-l iubeai, chiar dacă bunul simț îți spunea că trebuie.

– Cum e?

– Blînd, rosti Olivia, apoi se încruntă. Dar cred că este și foarte periculos. Doar că este mereu foarte blînd cu mine, chiar și atunci cînd e... se întrerupse roșie toată la față.

– Excitat? o ajută Dee, zîmbind larg cînd Olivia se făcu precum sfecla.

– Lucas e la fel de tandru atunci cînd e excitat? i-o întoarse Olivia inspirată. Și să nu-mi spui că nu ai habar pentru că nu te cred. La picnic nu putea să nu te caute prin mulțime, ca să nu mai vorbim că a plecat imediat după prînz și nu s-a mai întors. Am crezut chiar de la bun început că e perfect pentru tine, încheie ea cu un zîmbet larg.

– Perfect? se minună Dee. E măgar și arogant și... se întrerupse, pentru că nu putea minți. Îl iubesc, rosti pe un ton sec. La naiba!

Olivia izbucni în hohote de rîs, stropindu-se toată cu limonadă.

– Am știut eu! Da, am știut! Și? Te-a cerut de nevastă?

– M-a întrebat dacă o căsătorie ar fi prețul pe care-l cer pentru Angel Creek. Nu prea e același lucru. Dee izbuti cu greu să zîmbească amar. Chiar dacă eu îl iubesc, asta nu înseamnă că el mă iubește pe mine.

– Îți spun eu că da, răspunse Olivia. Dacă l-ai fi văzut la picnic! Nu voia să lase să-i scape că vine la tine, dar nici nu era în stare să discute despre altceva.

Dee încremeni.

– Le-a mai spus și altora despre mine?

– Nu, n-a stat de vorbă decît cu mine, o liniști Olivia. A venit aici după ce a plecat de la picnic, nu?

– Da.

Olivia își drese glasul, bunele maniere luptîndu-se în acel moment cu curiozitatea. În cele din urmă curiozitatea învinse.

– Atunci a... adică a încercat să... știi tu...

– Să facă dragoste cu mine? o întrebă Dee de-a dreptul.

Olivia roși iar, dar aprobă din cap.

– E bărbat, tu ce crezi?

Dee considera că acea explicație în doi peri era suficientă. Olivia alege să fie de acord cu ea.

– Dar îți place atunci cînd te atinge? întrebă în șoaptă. Adică atunci cînd îți atinge... Olivia se opri neștiind cum să meargă mai departe. Dacă Dee nu-i permisesese lui Lucas asemenea intimități, atunci se dăduse singură de gol și admisesese că ea și Luis...

– Încetează să mai roșești în halul ăsta, îi porunci Dee.

– Deci a făcut-o. Și? Ți-a plăcut?

Confuză, Dee se întreba la care parte a amorului se referea Olivia. Oare vorbea doar despre mîngîieri sau de actul sexual în sine? Apoi dădu din umeri, pentru că răspunsul la oricare dintre întrebări era același.

– Da.

Olivia închise ochii și oftă ușurată.

- Mă bucur, mărturisi ea, am crezut că sînt eu cumva defectă, deși Luis mi-a spus că toată lumea... se opri iar și deschise ochii. Niciodată pînă atunci nu mai avusese o astfel de ocazie și se simțea chiar un pic amețită. Îți dă bluza jos atunci cînd te atinge acolo?

Dee începea să se simtă hărțuită.

- Da.

- Dar ți-a scos vreodată furoul? Ca să-ți poată vedea sîinii?

- Da.

Deși era roșie toată la față, Olivia nu avea de gînd să înceteze.

- Te-a sărutat vreodată acolo? Cum să spun, ca un copil, doar ceva mai altfel? Sau poate că e la fel...

Dee sări de pe scaun.

- Pentru numele lui Dumnezeu! țipă ea, pentru că nu mai putea îndura acel interogatoriu. Dacă trebuie musai să știi, m-a dezbrăcat la pielea goală și împreună am făcut tot ce se putea face! Și mi-a plăcut fiecare clipă în parte!

Se luptă o clipă ca să-și recapete controlul, apoi pe un ton calm adăugă: poate nu chiar fiecare clipă. Prima dată a durut ca naiba, dar a meritat cu prisosință. Deși cel mai mult îmi place cînd stau eu deasupra!

Olivia dădu să spună ceva, numai că nu ieșea nici un sunet, iar ochii i se măriseră așa de mult, că ajunseseră să-i ocupe jumătate din față. În cele din urmă închise gura și cele două femei rămaseră să se privească în tăcere.

Prima izbucni Dee. Întîi chicoti, apoi începu să hohotească îndoită de mijloc. Olivia își ținea mîna la gură ca să evite hohotele care amenințau să se reverse, dar degeaba. Așa că începu să rîdă cu gura pînă la urechi, iar limonada i se vărsă în poală.

Cînd rîsul acela isteric se mai domoli și ele își șterseră ochii de lacrimi, Dee îi zise pe un ton amuzat:

– Haide în casă să ștergem fusta înainte să se păteze.

Olivia se ridică și-și urmă prietena înăuntru.

– Nu încerca să schimbi subiectul, o preveni ea, deși umerii încă i se mai scuturau de rîs. Vreau să știu absolut totul. Și dacă tu crezi că o să las să-mi scape o asemenea ocazie, atunci ești nebună!

– Întreabă-l pe Luis, îi răspunse Dee, izbucnind iar în hohote.

CAPITOLUL 13

Kyle Bellamy dădu cu piciorul în albia uscată a râului și apoi privi furios la cerul senin. Nu mai căzuse strop de ploaie de mai bine de șase săptămîni.

Oricum în zona aceea nu ploua prea mult, dar nici nu prea aveau nevoie, pentru că primeau apă din zăpada ce se topea din vîrful munților. Numai că în iarna ce trecuse n-avuseseră parte de prea multă ninsoare, iar acum nu beneficiau nici măcar de cantitățile firești de ploaie.

Cine știa cît putea să țină seceta aceea? Secetele durau uneori ani de zile, transformînd pămîntul odinioară fertil în deșert. Nu crezuse că așa ceva se putea întîmpla și acolo, dar la naiba, nici un om cu cap nu s-ar fi instalat pe un teritoriu marcat de secetă.

Simțea cum îl cuprindea panica. Jurase că avea să se aleagă ceva bun din el, că avea să devină un om respectabil și fusese așa de aproape de acest lucru încît îi simțise gustul.

Acum afurisita aceea de vreme îi transforma visul în praf. Nu oricine, ci vremea!

Dintre toate modalitățile prin care ar fi putut ajunge la ruină, tocmai vremea urma să-l trîntească în genunchi.

Nu mai avea decît un singur pîrîu care încă mai curgea pe cuprinsul fermei sale. Atunci cînd avea să sece și acesta, vitele sale urmau să moară.

Fără vite, pierdea ferma, pentru că nu mai avea banii necesari să cumpere alte animale, pentru că-și cheltuisese tot capitalul ca să-și mărească cireada.

La naiba, de ce nu mai așteptase? Pentru că voise să se extindă, iar acum urma să piardă tot. Nu va fi în stare să plătească salariile oamenilor și va ajunge iar un coate-goale.

Doamne, fusese așa de aproape! Crezuse că anii în care fusese nevoit să fure de mîncare se încheiaseră.

Îngropase undeva în subconștient amintirile legate de băiețelul care trăise pe străzile din New Orleans și fusese vîndut unor proxeneți pentru a fi prostituat la vîrsta de zece ani.

Nu-și permisese să se mai gîndească la bărbatul pe care-l ucisese la doar doisprezece ani ca să scape de acea oroare.

Crezuse că niciodată de acum încolo nu va mai fi nevoit să înșele sau să mintă.

Nu-și dorea decît să fie asemenea oamenilor cinstiți de oriunde, să fie bine primit în casele vecinilor și să-i fie acordat același gen de respect. Aceste lucruri le găsisese în Prosper.

Numai Tillie era singura care-l cunoștea de pe vremuri, cînd nu era decît un gunoi al societății, însă ea nu avea să spună niciodată nimic. El și cu Tillie erau la fel, doi neadaptați ale căror trecuturi nu ar fi suportat o cercetare mai amănunțită. Numai că el alesese calea respectabilității, iar Tillie optase pentru celalaltă variantă.

El plănuise să se însoare, să aibă copii, să facă tot ceea ce era normal pentru oamenii obișnuiți, pentru că de așa ceva nu avusese parte niciodată.

Visul său devenise realitate pentru un timp, dar acum vedea clar cum se spulbera chiar în fața ochilor săi.

Nici măcar planul său legat de Olivia Millican nu dădea nici un fel de roade. O vizitase, fusese atent cu ea, însă fata rămînea complet indiferentă în fața lui. La naiba, banii bancherului ar fi putut să-l salveze fără probleme.

Acum, dacă nu ploua cît de curînd, toate planurile sale aveau să se transforme în praf.

Își scormonise creierul pentru a găsi o modalitate de a învinge acea secetă.

Se gîndise să contruiască niște adăpători uriașe peste tot pe cuprinsul fermei, pe care oamenii să le umple cu apa din fîntîni.

Dar avea prea multe vite care ar fi înnebunit simțind mirosul apei și s-ar fi călcat unele pe altele ca să ajungă la adăpători, pe care apoi le-ar fi distrus.

Nici nu putea face acest lucru pentru adăpătorile săpate în pământ, pentru că totul era așa de uscat încît solul ar fi absorbit apa și n-ar mai fi rămas nimic.

La naiba, probabil că nici în fîntîni n-avea destulă apă cît să umple mai mult de cîteva butoaie. Mai mult ca sigur că și acolo nivelul ei scăzuse îngrijorător.

De ce cumpărase mai multe vite? Dacă cireada ar fi fost mai mică, atunci ar fi ajuns și iarba și apa.

Poate reușea să vîndă o parte din cireadă, chiar dacă avea să piardă bani, pentru că vitele slăbiseră, dar era mai bine așa, decît să piardă absolut tot.

Din păcate, nu era deloc sigur că vitele ar fi supra-viețuit pe drum.

Desigur, el nu era singurul care avea probleme, oamenii din oraș nu le păsa, cîtă vreme mai aveau apă în fîntîni, dar ceilalți fermieri aveau exact aceleași probleme ca și el, singurul rîu din regiune care nu secase era cel de la Angel Creek.

Angel Creek, care ar fi putut fi al lui. Ar fi trebuit să fie al lui. Nici nu-și pusese problema că femeie aceea, Swann avea să se încapățîneze și să nu-i vîndă lui ferma, însă ea nici nu stătuse la discuții. Ba mai mult, o ceruse de soție și tot îl refuzase. Singura dată în viața sa cînd ceruse o femeie în căsătorie, iar aceasta nici măcar nu ezitase înainte să-l refuze.

Culmea e că atunci nu doar terenul fusese motivul pentru care o ceruse de nevastă. Dee Swann era o femeie tare frumoasă, cu ochii aceia verzi de vrăjitoare, respectată de toată lumea din oraș. Poate că oamenii

de acolo n-o plăceau prea mult, dar o respectau cu toții, asta era sigur. Și era așa de dură încât nu dădea doi bani pe ce credeau ceilalți despre ea.

Iar în acele momente stătea liniștită în valea ei, cultivînd legume pe o parte din teren, restul lăsîndu-l să crească sălbatic.

Era un loc minunat de pășunat, cu toată iarba aceea verde și succulentă, udată din belșug de rîu fără să-i pese de ploaie, și toate astea degeaba.

După ce ea refuzase să se mărite cu el, Kyle urmărise rîul după ce ieșea din valea ei, sperînd să-l poată abate peste terenul său, însă acesta cotea deodată la un moment dat după care dispărea sub roci și Dumnezeu știa pe unde revenea iar la suprafață.

Izvora din munte și se întorcea înapoi în munte, udînd numai valea aceea care devenise cel mai bun teren de fermă pe care-l văzuse el vreodată.

Și Bar B avea un teren bun, nu la fel de bun ca Angel Creek, dar suficient pentru o fermă de vite.

În cei patru ani de cînd se instalase acolo, ploaia venise cu regularitate, iar apa fusese suficientă pentru toată lumea.

Întotdeauna își făcuse mai multe griji din cauza iernilor, nu a verilor, speriat să nu-l nenorocească vreun viscol mai puternic, dar uite că nici măcar nu ninsese suficient cu o iarnă înainte, iar acum nu mai aveau apă.

Iar o singură vară secetoasă putea să-l nenorocească.

Se urcă pe cal, privind în jur întunecat la față. Totul părea încă verde, dar era o iluzie, iar iarba se uscaseră.

Ar fi putut să se bazeze pe noroc în acel moment, dar învățase de mic că era mai bine să se bazeze doar pe sine, nu pe vreun ajutor divin. Să blestemi în van sau chiar să te rogi era doar o mare pierdere de vreme.

Nu exista decît o singură persoană pe lume cu care putea să vorbească, un singur om care știa ce planuri și năzuințe avusese. Nici măcar ceilalți fermieri nu aveau de unde să știe cît de rău îl lovise seceta.

Cum era încă după-amiaza devreme, mai mult ca sigur că barul era gol, iar cînd ajunsese acolo constată că avusese dreptate. Tillie însă nu era pe nicăieri și Kyle se încruntă gîndindu-se că poate era sus, cu un client. Verna, cealaltă fată de la bar, stătea sprijinită de tejghea și vorbea cu barmanul. Își îndreptă ținuta atunci cînd îl văzu pe Kyle intrînd.

– Tillie e sus? o întrebă, ignorînd dezamăgirea de pe chipul fetei. Probabil că auzea această întrebare destul de des. Era convins că nu-i era deloc ușor să concureze alături de ea pentru atenția pușinilor clienți din Prosper. Dar cum o știa el pe Tillie, mai mult ca sigur că-i asigura și ei destui clienți.

– S-a dus pînă la magazinul de pălării, răspunse Verna.

Kyle ceru un pahar de whiskey și se așeză să aștepte, dar din păcate nu era un om prea răbdător. La naiba! Și ce dacă oamenii din oraș aveau să-l vadă în

compania lui Tillie? El era pe cale să-și piardă ferma, așa că respectabilitatea nu mai conta. Pînă la urmă, se născuse în canale și acolo probabil avea să moară, indiferent cît de tare s-ar fi străduit, așa că nu mai conta.

Cînd o găsi în fine, Tillie tocmai pleca de la magazin, cu o cutie de pălării în mînă. Nu dăduse nicio dată vreun semn în public cum că l-ar fi cunoscut, iar în acel moment tocmai intenționa să treacă pe lîngă el fără ca măcar să-l privească. Kyle o opri și-i luă cutia din mîini.

– Te conduc înapoi la bar.

Tillie ridică surprinsă din sprîncene.

– N-ar trebui să te lași văzut cu mine. Nici o mămică din oraș n-o să mai vrea să-i curtezi fiica.

– Nu dau doi bani, murmură el.

Tillie îl conduse grăbită spre trotuar.

– După cît de mult te-ai chinuit să-ți faci un nume aici?

Kyle însă nu avea de gînd să discute despre toate astea în stradă. Emoțiile erau prea puternice și dezamăgirea prea amară.

Nu erau prea mulți oameni afară în cădură, dar observă capetelor celor ce aveau treabă cum se întorceau după ei. Pînă la lăsarea serii tot orașul avea să discute despre cum se lăsase văzut pe stradă în compania uneia dintre fetele de la bar.

Numai că lui nu-i mai păsa. Nu-l interesa decît ferma și ploaia care nu mai venea. N-aveau decît să-l

judece cît aveau chef. Se săturase pînă peste cap de toată acea șaradă, nu era un gentleman și nici nu fusese vreodată.

În bar era răcoare și bine după arșița de afară. Barmanul nu le acordă nici o atenție atunci cînd intrară și se îndreptară direct spre scări, doar Verna îi privea cu o oarecare învidie.

Cînd ajunseră sus, Tillie se instalează în fața măsuței de toaletă și începu să-și scoată acele de la pălăria pe care o avea pe cap.

Nu mergea niciodată la cumpărături îmbrăcată în rochiile pe care le purta la bar. Cea pe care o avea în acel moment era la fel de decentă și de elegantă ca a oricărei doamne din oraș, probabil mult mai scumpă decît ar fi crezut cineva. Oricum gustul lui Tillie pentru haine tindea către costisitor. Kyle întinse mîna și-i mîngîie mîneca, gîndindu-se că dragostea ei pentru hainele fine era probabil ultima rămășiță din viața ei anterioară.

– Deschide și tu cutia aia, îl îmboldi ea, ochii căprui lucind de încîntare. Tillie adora pălăriile.

Kyle o ascultă și scoase capacul de la cutie, dînd la iveală o combinație curioasă de blană fină și catifea. Catifeaua avea o culoare bogată, un roșu stins de burgundia, blana era neagră, iar voaleta era de un indigo stins, cu o cascadă de pietre semiprețioase pe o parte. Arăta de-a dreptul caraghioasă în mîna lui mare, dar atunci cînd Tillie o fixă pe cap deveni o adevărată capodoperă.

– Doamna Wesner lucrează excelent, murmură ea fericită, uitîndu-se în oglindă. Eu am făcut schița, iar ea a conceput pălăria exact cum mi-am imaginat.

– Iar acum îți trebuie și o rochie care să se asorteze cu ea.

– Desigur, murmură ea, căutîndu-i ochii prin oglindă. Cînd îi zări expresia de pe chip zîmbetul îi dispăru deodată, iar ea se întoarse cu fața spre el. Ce s-a întîmplat?

– Seceta, răspunse el sec. O să pierd ferma.

Tillie rămase tăcută. Știa foarte bine ce însemna seceta, știa că natura putea fi uneori nemiloasă.

– Mi-a mai rămas un singur rîu care încă n-a secat, rosti el. Cînd o să se ducă și asta o să înceapă să moară și vitele. Am încercat, dar uite că am pierdut.

– Ai mai luat-o tu de la zero. Asta o să faci și acum.

– De ce să mă mai chinui? Încep să cred că mai bine rămîneam să joc cărți. Măcar atunci puteam să fac ceva cînd se întîmpla să am ghinion.

Tillie scutură din cap.

– În cele din urmă ai fi fost ucis. Ești un trișor bun, dar nici chiar așa de talentat pe cît ai crede. Eu te citeam imediat.

Kyle o ciupi ușor de bărbie.

– Asta doar pentru că și tu ești al naibii de pricepută la trișat, scumpa mea.

Tillie dădu din umeri și nu mai spuse nimic. Kyle o cercetă cu atenție, căutînd semne ale vieții depravate pe care o ducea, însă nu descoperi absolut nimic, părea

la fel de senină ca o călugăriță. Nu se schimbase prea mult de pe vremea cînd fusese doar o fetișcană la New Orleans.

- De ce nu te întorci? o întrebă deodată. Ai putea s-o faci. Nimeni nu are habar ce s-a întîmplat cu tine.

Tillie se retrase deodată, chipul său golindu-se de orice expresie.

- De ce mi-aș dori să mă întorc?

- Familia ta e una dintre cele mai bogate din Louisiana. De ce ai vrea să trăiești așa, într-o cămăruță deasupra unui bar, cînd ai putea să ai la dispoziție un întreg conac?

- Nu am putut să mai suport viața de acolo de cînd eram o copilă, rosti ea, toate regulile acelea, toate restricțiile, de parcă aș fi fost o păpușă fără minte. Sînt pe cont propriu de multă vreme și mi-am asumat deciziile pe care le-am luat, fie că au fost bune sau rele. Cum să mă mai întorc acolo, presupunînd că tata mi-ar permite să intru în casă, știind că nu s-a schimbat nimic? Asta în cel mai bun caz. Pentru că în cel mai rău caz, m-ar încuia într-o cameră ca să nu pătez și mai rău reputația familiei.

- Dar ai tăi știu măcar pe unde ești?

- Nu, bănuiesc că-și imaginează că sînt moartă. De altfel așa am și aranjat.

- Dar tatăl tău poate că a și murit, iar tu nu ai habar.

- Mai primesc din cînd în cînd vești de la New Orleans. Acum șase luni era încă bine sănătos. Nu

vreau să moară, rosti ea, zîmbind anemic, pentru că este totuși tatăl meu. Nu e un om rău, e doar îngust la minte, iar eu n-am putut trăi după regulile impuse de el. E mult mai bine așa. Dar de ce stăm să vorbim despre mine cînd ar trebui să discutăm despre planurile tale?

– Nu mai am nici un plan. Am jucat și am pierdut.

– Tu de obicei nu te dai bătut.

– Niciodată nu mi-am dorit ceva atît de mult. Și nici nu cred că mă mai interesează altceva.

Tillie îi mîngîie delicat obrazul.

– E posibil să înceapă să plouă de mîine. Sau peste două zile. În plus, am bani. Te pot ajuta fără probleme să te pui iar pe picioare.

Kyle scutură din cap.

– O să ai nevoie de ei. Dacă fermierii o să falimenteze, atunci tot orașul ăsta o să se ducă naibii. O să trebuiască să pleci și tu în altă parte.

– Lucrurile nu sînt chiar așa de rele deocamdată. Eu sper întotdeauna să fie bine.

– Dar te pregătești de tot ce e mai rău.

De-a lungul anilor dăduse mereu peste ea prin diverse locuri, uneori prosperă, alteori moartă de foame. O văzuse în pragul mizeriei, în zdrențe și înfometată, dar și atunci tot timpul avusese un plan în minte și niciodată nu risipise puținii bani pe care-i avea.

La un moment dat chiar trăiseră împreună, supraviețuind de pe urma cărților de joc, întotdeauna gata să fugă dacă cineva se prindea de șmecheriile lor.

Petrecuseră împreună multe nopți, strînși unul în altul sub o pătură subțire, atunci cînd se ținea ghinionul de ei, și stătuseră și trei zile încuiați într-o cameră elegantă de hotel atunci cînd avuseseră noroc.

După care fiecare o luase pe calea lui, Kyle nici măcar nu-și mai amintea de ce se despărțiseră. Probabil că fiecare avusese planul lui de acțiune. N-o mai văzuse decît aici, în Prosper, cînd se întîlniseră cu totul întîmplător. Poate că nu fusese totuși o coincidență, pentru că amîndoi căutaseră același lucru, un orașel curat și liniștit. Amîndoi lucraseră în orașele răsărite peste noapte, dar știau că erau periculoase. Siguranța era mai bună.

– Dacă te răzgîndești în privința banilor, rosti ea, nu trebuie decît să ceri.

– Știu.

Kyle simți o undă de dorință pentru ea. Nu se săturase niciodată să facă dragoste cu Tillie. Fuseseră atîta timp împreună, încît se cunoșteau perfect în pat și știau precis cum să-i facă celuiilalt plăcere. Kyle întinse mîna după sînul ei, strîngînd exact așa cum îi plăcea. Tillie inspiră adînc, în timp ce ochii i se întunecau de pasiune.

– Bravo, văd că ai revenit la viață.

El îi luă mîna și i-o așeză peste pantaloni.

– E o parte din mine care sigur a revenit la viață, rosti el.

– Scumpul meu, murmură Tillie, acea parte din tine n-a murit niciodată.

Se dezbrăcă ră încet, oprindu-se pentru săruturi moi și mîngîieri tandre. Tillie se lăsă în genunchi, gata să-l ia în gură, dar el o opri, pentru că își dorea să dureze cît mai mult posibil. O întinse pe pat și folosindu-se de toată experiența sa, o duse de două ori pe culmile plăcerii înainte să-și îngăduie propria ușurare.

După aceea, în timp ce zăceau epuizați, își permise chiar să se bucure de viață. Poate că urma să piardă ferma, dar încă o avea pe Tillie lîngă el. Îi fusese întotdeauna aproape de fiecare dată cînd avusese nevoie. Nu putea spera decît să fi fost și el un prieten la fel de bun pentru ea.

CAPITOLUL 14

Kyle era beat deși nu era decît după-amiază de-vreme. Rareori își permisesese să bea peste măsură, de teamă să nu i se dezlege limba. Trecutul lui trebuia să rămînă în trecut. Însă existau ocazii speciale în care-și permitea să bea și chiar să întreacă puțin măsura, iar moartea fermei sale putea fi considerată o astfel de ocazie.

În afară de asta oricum nu avea nimic altceva mai bun de făcut, decît dacă își dorea să stea să se uite cum se usca pămîntul tot mai mult. Dacă își dorea să vadă apă, atunci trebuia să meargă frumos pînă la Angel Creek.

Uite, asta era chiar o idee bună, cugetă el. Poate că dacă-i oferea lui Dee Swan mult mai mult decît îi oferise ultima dată, atunci va accepta oferta sa. Nu că ar fi avut banii aceia, oricum ea n-avea de unde să știe. N-avea nevoie decît de semnătura ei pe actul de vînzare. Apoi mai întîi de toate o să-și ducă vitele acolo, după care o să-și facă griji și pentru bani. După cum spunea și vechea zicătoare, posesiunea reprezenta nouă zecimi dintr-o lege.

Da, exact așa va proceda. O să-i ofere așa de mulți bani încît și idioată să fie și tot n-ar refuza.

Cum nu era chiar așa de beat încît să nu poată călări, sări în șa și o porni la drum. Acum măcar făcea ceva, ceea ce era o ușurare. Așteptarea aceea neajutorată îl scotea din minți, mai ales cînd răbdarea nu fusese niciodată punctul său forte.

Cînd intră în valea lui Dee, avu sentimentul că ajunsese pe o altă lume. Acolo unde la Bar B pămîntul crăpase de uscăciune, aici iarba era moale și înaltă, hrănită bine de umezeala din rîu. Ba chiar era și mult mai răcoare.

Se opri puțin gîndind că nu avea cum să fie mai răcoare, dar apoi decise că așa era. Rămase încruntat și nedumerit pînă cînd o briză răcoroasă îi atinse obrazul. Valea aceea era ca un tunel pentru briza rece de pe munte, aducînd mai jos aerul rece și eliberîndu-l pe cel cald. Desigur, era tot cald, dar nu arșiță ca în restul zonei.

Dee Swann apăru pe verandă în clipa în care auzi copitele calului și avea în mîini afurisita aceea de pușcă, așa cum se întîmplase și în celelalte ocazii cînd venise acolo ca să vorbească cu ea. Nu-l amenințase niciodată cu arma, dar nici nu-l lăsase să uite de prezența ei.

Stătea mîndră pe prispa ei, asemenea tuturor femeilor snoabe din New Orleans-ul copilăriei sale, chiar dacă lucra pămîntul ca un bărbat și hainele ei erau simple și fără pic de eleganță. La naiba, Tillie era

de zece ori mai stilată decît ea! Însă își ținea capul sus, mîndră nevoie mare, iar ochii aceia verzi îl priveau necruțător.

– Domnule Bellamy, îi zise ea în loc de salut.

Kyle nici măcar nu se obosi să mai descalece. Se aplecă puțin în șa și începu direct discuția:

– Îmi dublez ultima ofertă pentru ferma asta.

Ea ridică o spînceană delicată, amuzamentul citindu-i-se ușor în priviri.

– Ultima duminică ofertă a fost o cerere în căsătorie. Vrei să ne căsătorim de două ori?

Kyle însă n-avea chef de sarcasm.

– Am nevoie de terenul ăsta și de apă. Vitele mele o să moară fără apă, iar aici este singurul rîu care n-a secat pe o rază de o sută de mile.

Dee oftă și privi cu ură spre cerul senin. De ce nu putea să plouă?

– Îmi pare rău, domnule Bellamy, dar n-am de gînd să vînd ferma. Chiar îi părea rău de el.

Îi părea rău pentru toți fermierii mari și mici și pentru toți agricultorii. Dar n-avea cum să aibă grijă de toți, nu putea parcela apa care trecea peste proprietatea ei.

Kyle întoarse calul și plecă fără o vorbă. Oricum era așa de furios că tot n-ar fi fost în stare să vorbească. S-o ia naiba! Nu voia deloc să asculte de rațiune. Nu folosea mai mult de un acru de teren, iar restul se irosea degeaba, dar tot se agăța de fiecare bucățică în parte, de parcă ar fi omorît-o să-i lase și pe alții să

trăiască. De dragul grădinii ei de legume, vitele lui aveau să moară.

Ba nu! Pe Dumnezeu, n-avea să se întâmple una ca asta!

Atunci cînd ajunse acasă se trezise aproape cu totul din beție, dar furia nu se disipase și nici decizia pe care o luase nu dispăruse.

Unul dintre ajutoare tocmai ieșea în acel moment din hambar.

– Cheamă-l pe Pierce, strigă Kyle la el. Și pe Fronteras!

Cei doi erau plecați pe teren, așa că deja se întunecase atunci cînd veniră la ușa casei.

– Mîine dimineată ne apucăm să adunăm vitele, le zise el pe un ton furios.

Pierce dădu ușor din cap, de parcă s-ar fi gîndit cu mare atenție la spusele lui. Luis însă era curios.

– Unde o să le ducem?

– În valea de la Angel Creek.

– La ferma lui Dee Swann? întrebă Pierce.

– Am discutat azi cu ea, răspunse Kyle, gîndind că cei doi vor presupune că obținuse permisiunea de a duce vitele acolo.

Pierce încuviință din nou din cap.

– Valea e tare mică, vrei să ducem toate vitele acolo?

– Da. Vitele aveau să termine foarte repede iarba, dar măcar acolo aveau apă. Gata, decizia fusese luată. Indiferent de ce avea să facă sau să spună Dee, vitele lui aveau să ajungă în valea ei.

Să aduni atâtea vite nu era deloc o treabă ușoară, pentru că animalele nu voiau să părăsească puțină apă pe care o aveau acolo și se îndepărtau mereu de cireadă. Toată lumea de la Bar B muncea de dimineață de dinaintea zorilor și pînă după lăsarea întunericului.

De abia a treia zi aproape de prînz începură să mîne cireada, ca să ajungă la gura văii după-amiaza.

Dee se trezise înaintea răsăritului ca să aibă timp să smulgă buruienile din grădină, înainte să înceapă arșița. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată înainte atît de cald, acum și plantele ei sufereau. Creșteau încă bine, dar se temea sincer să nu fie deja mănate sau arse de soare.

Bieții fermieri, probabil că toți sufereau cumplit. Nu mai fusese în oraș de cîteva săptămîni, dar chiar și atunci toată lumea nu mai vorbea despre altceva decît despre seceta aceea cumplită. Kyle Bellamy fusese disperat atunci cînd venise la ea, gata să-i cumpere ferma, iar expresia de pe chipul lui îi rămăsese întipărită în minte.

Se întrebă deodată cum se descurca Lucas. Îl mai văzuse doar o dată după ce încercase iar să-i cumpere ferma. Fusese imediat după ratificarea constituției, cînd jubilase de încîntare, fusese obosit de muncă și îngrijorat din cauza secetei.

Ar fi vrut să-l asigure atunci că totul avea să fie bine, însă acele vorbe ar fi fost de prisos. Cum ar fi putut ea să-i garanteze ploaia?

Dacă seceta continua și vitele îi mureau, oare avea s-o ierte vreodată?

Își îndreptă spatele și privi spre soarele care ardea nemilos. Pieptul i se strînse deodată. Era secetă, dar ea, față de toți ceilalți, avea rîul.

Lucas își dorea pămîntul ei. Ca și Kyle Bellamy, se oferise s-o ia de nevastă, în efortul său de a-l obține. De atunci trăise în fiecare zi suferința de a ști că n-o voia pentru ea, ci pentru terenul ei. Ceea ce o supăra groaznic.

Nu o ajuta cu nimic să știe că era teribil de atras de ea din punct de vedere fizic. Din păcate, se îndrăgostise de el. Nu putea pune mare accent nici pe faptul că făcuseră dragoste, Lucas era un bărbat viril, iar orice femeie doritoare i-ar fi satisfăcut nevoile.

Uneori își dorise să meargă direct la ferma lui ca să-i spună că se răzgîndise și că era de acord să se mărite cu el, dacă încă mai vroia așa ceva. Încerca să vadă scena aceea cu ochii minții, pînă în momentul în care el se învoia, însă mîndria ei respingea această soluție, iar Dee știa că avea să se urască dacă ajungea la așa ceva.

Întotdeauna plănuise să trăiască de una singură, încă îi mai plăcea, numai că acum își dorea mai mult de atît.

Îl vroia pe Lucas. Nu doar din punct de vedere fizic, chiar dacă se bucura de fiecare dată cînd îl avea aproape și-i plăcea și ușurarea pe care i-o oferea. Nu, ea își dorea mai mult de atît. Nu avusese parte deloc

de o noapte întreagă cu el, doar acele cîteva ceasuri furate.

Nu întîmpinase niciodată zorii adăpostită în brațele lui și nici nu-l văzuse cum se bărbierează. Își dorea ani întregi de dragoste și certuri. Lucas era genul de bărbat la fel de puternic ca și ea, și o respecta suficient de mult ca să nu se rețină de la nimic atunci cînd erau împreună.

Dacă se mărita cu el dînd la schimb Angel Creek, avea să aibă parte de anii pe care și-i dorea, dar niciodată dragostea lui. Și în acel schimb avea să-și piardă și respectul de sine.

Cu toate astea, ea îl iubea, iar el avea nevoie de ea. Mă rog, el avea nevoie mai degrabă de ferma ei.

Privi o clipă spre grădină. Plantele o duceau încă bine, tocmai începuseră să rodească și în cîteva săptămîni ar fi fost deja bune de cules. În pofida secetei, ele continuau să crească, pentru că solul în care erau plantate păstra umezeala rîului.

Poate că Lucas ar fi putut să-și aducă o parte din cireadă în vale. Puteau ridica un gard solid în jurul casei și al grădinii ca să fie protejate. N-ar fi putut să-și aducă vitele prin trecătoarea îngustă, dar în două zile le-ar fi putut muta pe drumul cel lung.

Dee nu vedea nici un motiv pentru care el n-ar fi fost de acord cu planul ei, în fond vitele ar fi putut ierna la fel de bine chiar acolo.

La nevoie, dacă el se încapățîna să nu-i accepte oferta, atunci i-ar fi vîndut ferma cu totul.

Ar fi fost ca și cum și-ar fi vîndut o parte din suflet, dar nu avea cum să stea și să vadă cum îi mureau vitele cînd ea putea să-l scutească de acest chin.

După ce luă această hotărîre dureroasă, privi în jurul său cu ochii înlăcrimați. Iubea acea zonă, sufletul ei prinsese rădăcini acolo, unde muncise și sperase, plînsese și se bucurase, unde erau îngropați părinții ei.

Desigur, se putea muta în altă parte, dar nicăieri nu avea să fie ca acolo, locul în care se potrivise perfect cu natura.

Dar pentru Lucas era dispusă să renunțe la tot.

Avea atîtea planuri și vise, atîtea ambiții, pe care sigur o să le îplinească dacă Double C reușea să supraviețuiască secetei. Colorado era gata să se transforme în stat, iar el se pregătise deja să-și pună planurile în aplicare. Merita să aibă ocazia s-o facă. Bărbații ca Lucas erau diferiți de ceilalți, ei erau adevărații conducători, cei care făceau ceva și nu aruncau cu promisiuni în van.

Dee nu fusese niciodată la Double C și nici nu trecuse vreodată prin trecătoarea dintre munți. Exceptînd călătoriile în oraș nu se îndepărtase mai mult de atît de fermă și asta din momentul în care se stabiliseră acolo.

Chiar dacă știa teoretic cum să ajungă la el, încă se mai gîndea dacă era indicat s-o facă, pentru că atunci toată lumea ar fi bănuțit imediat ce legătură exista între ei. Însă în acel moment de criză nu mai conta, trebuia să meargă ca să-i spună ce decizie luase.

De acum modul ei de viață avea să se schimbe oricum. Toate măsurile de siguranță pe care le luase nu mai aveau relevanță chiar dacă rămînea la fermă, pentru că ar fi fost oricum păzită de oamenii lui, iar dacă se muta în oraș, atunci chiar nu ar mai fi pîndit-o atîtea primejdii, iar relația lor ar fi devenit mai mult sau mai puțin oficială.

Se făcuse deja tîrziu, așa că-și încheie treburile și intră în casă ca să se spele cu apă rece. Acum că ajunsese la o decizie și știa ce avea de făcut mai departe, nu mai avea răbdare să ducă totul pînă la capăt. Poate Lucas avea să-i accepte oferta să-și aducă vitele acolo și s-o lase și pe ea să rămîna locului să-și vadă de grădină, dar dacă insista să cumpere ferma, atunci era mai bine să facă totul repede, așa cum ar fi luat un medicament amar.

După ce se spală bine, se schimbă cu haine curate și rămase o clipă să privească în jur. Următoarele ore vor decide dacă avea să mai stea acolo sau nu, se gîndi ea, în timp ce se lupta cu lacrimile.

Apoi auzi ceva ce o făcu să ridice capul și să ciulească urechile. Parcă auzise vite care mugeau. Și tunet, parcă auzise și un tunet. Cu speranța întipărită pe chip, fugi la fereastră. Nu, nu se vedea nici urmă de nor pe cer. Taurul și vacile pășteau liniștiți, dar cu toate astea ea auzea muget de vite.

Ieși pe verandă, ascultînd din nou cu atenție. Privirea i se aținti deodată asupra unui nor de praf ce se ridica deasupra copacilor. Clipi nedumerită, apoi pe

chipul ei se instală deodată groaza, atunci când înțelese ce se petrecea de fapt. Fugi în casă de unde reapăru cu pușca și cu multe gloanțe în buzunar.

Primele vite deja se vedeau destul de aproape. Nu mai avea nici o secundă de pierdut, așa că duse pușca la ochi și trase un foc pe deasupra capetelor lor, sperînd să le sperie.

Vitele începură să se agite confuze, incitate de mirosul apei, dar speriate de zgomotul împușcăturii. Trase din nou și reîncărcă imediat. Aproape că-i era rău de atîta spaimă. Dacă vitele intrau în grădină, aveau să distrugă tot în cale.

– Lasă pușca jos! strigă spre ea Kyle Ballemly, în timp ce se apropia de casă. Și el era înarmat și gata să tragă. Vitele o să treacă pe aici.

– Nu pe proprietatea mea! răspunse ea. Valea era îngustă iar casa ei și acareturile erau aproape de gura ei, iar ca să ajungă la rîu, vitele trebuiau să treacă pe acolo, ceea ce însemna că aveau să-i distrugă toată munca, pentru că ceea ce n-ar fi călcat în picioare, ar fi mîncat.

Vitele continuau să vină, așa că ținti din nou și trase jos, ca să nimerească una. De la distanța aceea alicea ustura destul de rău, dar nu rănea prea tare, însă era suficient ca să le sperie și să le facă să fugă de acolo. Trase din nou, reîncărcă și trase apoi iarăși, stîrnind panica în cireadă.

Se auzi o pușcă din depărtare, iar lemnul ușii din spatele ei se despică deodată. Se retrase imediat în

casă, baricadînd ușa în urma ei, în timp ce-și încărca iar pușca. Cu o mișcare largă sparse un geam ca să aibă loc să țintească, apoi trase spre oameni.

Blestemînd, Kyle răspunse la foc.

– Nu lăsați vitele să se împrăștie, țipă el la oamenii săi. La naiba, adunați-le și mînați-le înapoi.

O parte din oamenii săi se chinuiau să adune animalele speriate, în timp ce ceilalți deja scosese războiul. Cu toții o știau pe Dee și mai știau cum să se împotrivească musafirii nepoftiți cu pușca în mînă. Ba chiar unora le umpluse pantalonii de alicie atunci cînd doriseră să-i țină de urît, căteaua afurisită. Nu trebuia să se poarte astfel cu oamenii. Dacă șeful lor intenționa să-i dea să guste din propriul medicament, ei n-aveau absolut nimic împotriva. Sporadic la început, apoi din ce în ce mai des, începură să tragă cu toții spre casă.

Luis opri calul și privi la întreaga scenă, cu chipul său frumos întunecat de mînie și cu mîna pe patul pistolului. Nu știa ce naiba-l apucase pe Bellamy, dar el unul n-avea de gînd să se războiască cu o femeie singură.

Mînuia bine pistolul, dar nu chiar atît de bine încît să doboare douăzeci de inși deodată. O clipă se gîndi că ar fi fost suficient să-l omoare pe Bellamy, dar nu ar fi oprit măcelul. Nu avea prea mult timp la dispoziție pînă cînd hoarda aceea de sălbatici o să ajungă la casă și să intre peste ea ca s-o violeze, dacă n-o ucideau înainte.

Vitele se panicaseră și alergau care încotro, speriate de schimbul de focuri și atrase în același timp de mirosul apei proaspete. Peste întreaga scenă se ridicase un nor greu de praf prin care nu se mai vedea mare lucru. Luis trecu printre vite țipînd ca să le agite și mai tare, apoi o porni în goană spre Prosper.

Cînd ajunsese în oraș bietul cal era plin de spumă. Sări din șa în fața biroului șerifului. Dar acolo nu era nimeni.

Se duse apoi la bar, singurul loc logic de unde ar fi putut afla pe unde umbla acesta. Poate-l găsea chiar acolo!

Dar șeriful nu era niciunde la vedere atunci cînd intră.

– Unde e șeriful Cobb? îi întrebă pe cei care se aflau acolo.

– N-am idee pe unde a dispărut, îi zise un negustor.

– Cred că am auzit că a plecat în vizită la fiica sa, în Denver, îi zise altcineva. De ce, ai necazuri?

– Bellamy și-a dus vitele în valea lui Dee Swann, rosti repede Luis. Se trage din greu și o să se lase fie cu un omor, fie cu un viol dacă nu-i oprim la vreme.

Toți cei prezenți în bar rămaseră tăcuți. Luis se uită la fețele lor, dar nimeni nu părea dornic să sară în ajutor.

– De vreme ce șeriful e plecat, nu vrea nimeni s-o ajute pe femeia asta?

Toți își feriră privirile. În general cei prezenți în bar la ora aceea erau doar orășeni, adică negustori sau funcționari care nu mai puseseră mîna pe o armă de ani de zile. Dacă un grup de cowboy o lua razna, ei n-aveau de gînd să se bage, nu se încumetau să tragă cu pistolul. Oricum Dee Swann nu le era prietenă, femeia fusese întotdeauna retrasă.

Fermierii, care umblau mereu înarmați, ar fi sărit imediat în ajutor, mai ales că era vorba de încălcarea proprietății, numai că la ora aceea erau cu toții încă la treburile lor. Luis le întoarse spatele dezgustat, ochii săi întunecați devenind deodată reci precum gheața.

– Stai, strigă Tillie în urma lui. Ieși pe trotuar după el și-i puse mîna pe braț. Părea foarte palidă. O să te ajute Lucas Cochran de la Double C.

– Dee nu mai are atîta timp la dispoziție, rosti el întunecat.

Tillie îl privea cu ochii mari.

– Atunci fugi înapoi ca s-o ajuți și mă duc eu după Lucas.

Luis încuviință din cap și se întoarse, gata să încalece.

– Ar fi bine să te grăbești!

O porni înapoi spre Dee pe ce scurtături știa, grăbindu-și calul deja obosit. Cînd se apropie auzi focurile de armă, ceea ce însemna că femeia rezista încă eroic. În pofida supărării, nu se putu abține să nu zîmbească, mîndru de ea. Probabil că era ca o pisică sălbatică, iar o asemenea femeie merita să primească tot ajutorul din lume.

Lăsă calul liber și restul drumului îl făcu pe jos, alegînd un pîlc de copaci drept acoperire. Bellamy și oamenii lui își găsiseră la rîndul lor o zonă acoperită, iar de acolo trăgeau liniștiți spre casă. Unii încă mai încercau să ocolească zona și s-o surprindă din spate. Din păcate pentru ei, casa era așezată într-un luminiș, în care n-aveau după ce să se adăpostească. Iar femeia țintea foarte bine. Acum folosea o carabină și se muta de la o fereastră la alta.

Luis se gîndi un pic la ce strategie să adopte. Nu-l interesa să-și păstreze poziția sau identitatea ascunse, singurul lui interes era s-o ajute pe Dee și să-i oprească pe nemernici să intre peste ea în casă. Poate că l-ar fi ajutat dacă cei de acolo știau că era de partea ei, pentru că, deși dusesse o viață pașnică la fermă, priceperea sa de pistolar era bine cunoscută. Poate că mulți ar fi renunțat știind că se întorsese împotriva lor.

Timpul era atît aliatul cît și dușmanul lor. Dacă el și femeia rezistau destul timp, atunci poate Lucas și oamenii săi aveau să ajungă pînă acolo să-i ajute. Dar dacă pînă la lăsarea nopții nu primeau nici un fel de ajutor, atunci oamenii lui Bellamy ar fi ajuns liniștiți pînă la casă fără a putea fi observați.

Cu toate astea în minte, Luis începu să-și aleagă cu grijă țintele. Scopul lui nu era să-i facă să se ascundă și mai bine, ci să reechilibreze cumva balanța puterii. Dacă un om era mort sau rănit grav, atunci era o grijă în minus la lăsarea nopții. Gura i se strînse într-un

rictus crud. La naiba, oricum petrecuse prea multă vreme în Colorado, așa că nu mai conta!

Tillie se urcă pe primul cal întâlnit în cale, fără să mai stea pe gânduri. Atunci când Luis galopa spre ieșirea din oraș într-o direcție, ea se îndrepta deja către Double C. Fusta scurtă de lucru îi permitea să călărească bărbătește, stîrnind uluire printre cei întâlniți în cale, numai că n-avea timp să se gîndească la cum arăta.

Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul. Doamne, Kyle, se gîndea disperată, ce naiba te-a apucat? I-ar fi dat ea banii necesari, nimeni n-ar fi știut nimic, astfel încît ar fi putut să-și păstreze ferma și visul de a fi un om respectabil. Acum însă, după ce o atacase pe Dee Swann, oamenii din oraș n-aveau să-l ierte și nici să-l mai accepte vreodată în mijlocul lor. Nu conta că o făcuse de disperare, avea să fie condamnat. Iar dacă Lucas Cochran nu ajungea acolo înainte ca Dee să fie ucisă sau violată, atunci Kyle avea să fie spînzurat.

Șaua îi făcuse răni pe pulpe, dar ei nu-i păsa, oricum nu se putea opri, pentru că fiecare secundă în parte conta. Și așa o să dureze foarte mult pînă cînd Lucas avea să ajungă la Angel Creek, poate prea mult. Măcar Dee îl avea pe Fronteras s-o ajute, dacă nu erau uciși amîndoi.

Calul obosise. Deși cuprinsă de groază, se abținu să-l lovească. Dacă-l omora din cauză că-l alergia așa

de rău pe căldură, nu mai ajungea niciodată la Double C. Spaima i se zbătea în piept și în minte nu vedea decît măcelul. Dacă nu se grăbea urma să fie prea tîrziu. Pentru toți. Pentru Dee... Fronteras... Kyle... prea tîrziu pentru ea.

Atunci zări clădirile fermei. Casa de la Double C avea două etaje, cu o verandă sprijinită pe coloane, ce o înconjura pe toate laturile. Nu se opri decît atunci cînd ajunsese în fața ei, apoi sări din șa și lăsă bietul cal să se împleticească la umbră.

– Lucas! Începu ea să țipe cît putea de tare. Bătea disperată cu pumnii în ușă. Lucas!

– Sînt aici, Tillie!

Se întoarse și-l văzu venind dinspre hambar cu pași mari. Tillie coborî în fugă scările și alergă restul drumului spre el.

– Trebuie să te duci imediat la Angel Creek! Au înnebunit, trag în ea, vor să-i ia ferma cu forța...

Lucas o prinse de brațe. Ochii lui albaștri păreau să fi înghețat deodată.

– Cine anume? o întrebă, scuturînd-o. La naiba, cine?

– E Kyle, rosti ea, încercînd să respire. Kyle Bellamy. E disperat, apa de la Bar B aproape că a dispărut cu totul.

Lucas se întoarse să strige după oameni să-și ia puștile și să încalece. Toți cei de față alergară să-l asculte. Lucas sări și el în șa. Tillie alergă disperată după el, fără să-i pese că i se vedeau picioarele.

– Cel care o ajută este Luis Fronteras, strigă ea. A venit pînă în oraș după ajutor, m-a trimis la tine și s-a întors la ea.

Lucas încuviință scurt din cap. Se simțea un pic mai bine știind că Dee nu înfrunta de una singură toată gloata lui Bellamy.

Tillie i se agăță de picior.

– Nu-l omorî pe Kyle, îl imploră ea disperată. Doamne, Lucas, te implor, nu-l ucide! Îl iubesc! Te rog, nu-l ucide, promite-mi!

Lucas o privi cu expresia aceea rece și neîndurătoare.

– Nu pot să-ți promit nimic, rosti el.

Dacă Bellamy îi făcea vreun rău lui Dee, n-avea să mai apuce să vadă un alt răsărit.

Lucas dădu pîteni calului pornind în goană spre trecătoarea ce avea să-l ducă la Dee. Tillie rămase în curte privind după oamenii care tocmai plecaseră, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

CAPITOLUL 15

Dee era ascunsă chiar sub una dintre ferestrele din față. Renunțase la pușcă în favoarea carabinei pentru o mai bună precizie, însă curînd avea să rămînă fără muniție. Se gîndi cu amărăciune că se pregătise pentru multe lucruri, dar nu-i dăduse prin cap să se asigure cu destule provizii pentru un asediu, pentru că asta i se întîmpla în acel moment.

Măcar nu apucaseră să întoarcă vitele și să le mîne peste proprietatea ei. Poate că nici nu încercaseră, doar se concentraseră asupra ei. În fond, imediat ce-o scoteau din circulație puteau face absolut tot ce poteau.

Pierduse noțiunea timpului, nici măcar nu mai știa de cînd le ținea piept, pentru că un glonț rătăcit îi sfărîmase ceasul. Era sigură că se făcuse după-amiază tîrziu. Soarele coborîse mult pe cer și devenise roșiatic. Cum se întuneca, aveau să se apropie de casă și n-avea cum să acopere toate ferestrele. Blocase deja ușa de la dormitor, așa că dacă intra cineva pe geamul de acolo, avea să se lovească de o baricadă.

Strînse mai bine carabina, gata să tragă în orice mișca. Patul carabinei era alunecos, așa că-și șterse mîinile de fustă, dar degeaba. Privi în jos și constată că n-avea mîinile transpirate ci pline de sînge. Probabil că avea brațele tăiate de sticla spartă de la geamuri.

Era obosită cum nu mai fusese niciodată pînă atunci, însă nu-și îngăduia să se odihnească nici o clipă. Și-i era sete, dar nu-și permitea să meargă în cealaltă parte a camerei ca să bea o gură de apă.

Așa deci! Zări o mișcare, o nălucire de albastru. Ținti cu grijă și trase. Văzu mișcarea frîntă și auzi un urlet, ceea ce însemna că-și nimerise ținta.

Imediat fu atacată la rîndul ei. Gloanțele îi suierau pe la urechi pînă se înfîngeau în orice suprafață. Se lăsă să cadă la podea, tăindu-se și mai rău la mîini. Nu mai avea nici un geam întreg.

Cum încetă focul se ridică, gata să tragă din nou. Unul dintre oamenii lui Bellamy ieșise din ascunzătoare, dar trase și-l forță să sară înapoi. Din păcate nu-l nimerise.

Curînd avea să se întunece. Trebuia neapărat să facă ceva, dar din păcate nu mai avea nici o opțiune. Dacă trăgea fără să vadă ținta însemna să-și risipească gloanțele prețioase. Dacă stătea și aștepta, atunci în mod sigur pierdea bătălia.

Își șterse iar mîinile pline de sînge pe fustă. Doamne, sîngera de peste tot din cauza tăieturilor. Avea hainele ude deja.

Nu-i păsa. Gîndea cu o claritate uluitoare. Oamenii aceia erau însetați de sînge și dacă n-o ucideau pe loc, atunci aveau s-o violeze pe rînd. Iar în acest caz prefera să moară. Nu o să-i lase să-i violeze trupul, carnea pe care o împărțise doar cu Lucas, nu atîta timp cît încă mai sufla. Instinctul îi spunea să lupte mai departe și era prea tîrziu să se împotrivească. Și dacă tot avea să moară, ei bine, n-avea să plece singură de pe lumea asta, intenționa să ia cu ea cîți nemernici putea.

Se ridică în genunchi, puse pușca la ochi și începu să tragă. Imediat veni și replica dinspre cealaltă tabără.

Rama ferestrei se despică deodată și din ea se desprinsese o țepușă lungă care i se înfipse în umăr. Dee țipă de durere și căzu pe spate. Umărul stîng o ardea cumplit. Încercă să-și scoată singură țepușa din umăr, dar cum mîna îi tot aluneca, renunță, alungînd din minte durerea.

Luis atrăsese atenția tuturor atunci cînd începuse să tragă. De atunci fusese lovit de două ori, prima dată un gloț îi ștersese numai bicepsul stîng, ceea ce ignorase cu desăvîrșire, a doua oară îl nimerise în dreapta mai jos. Glonțul nu-i atinsese nici un organ și ieșise pe cealaltă parte, însă rana sîngera foarte tare. Își scosese bandana și-o apăsase peste ea, după care luptase mai departe, numai că sîngele prinsese să-i șiroiască în jos pe picior.

Trebuia să aplice mai multă presiune pe rană. Mută pistolul în mîna stîngă și cu cotul drept încercă să preseze cît putea de tare peste bandana muiată de sînge. Un val de amețală îl făcu să scuture din cap ca să-și limpezească puțin vederea. Dacă Cochran nu ajungea acolo mai repede, avea să fie prea tîrziu. Femeia continua să tragă, dar curînd avea să se întunece, iar el pierdea prea mult sînge ca să-i mai fie de vreun ajutor.

Lucas își împărți oamenii în așa fel încît să-l poată înconjura pe Bellamy, în timp ce se apropiau tăcuți, ținînd grajdul între ei și linia de foc. Pentru că Dee avea casa într-un luminiș, nenorociții nu se putuseră apropia de ea, așa că stăteau ascunși la umbra copacilor de unde ripostau. Oftă ușurat atunci cînd o auzi trăgînd din casă. Ajunseseră la timp. Doamne ce femeie!

Trebuiau să aștepte ca oamenii care îl flancau pe Bellamy să tragă primii, ca apoi să vină și ei mai dintr-o parte. Bellamy n-avea nici o șansă în fața focului încrucișat al celor de la Double C. Lucas își dădu seama că Dee încă mai trăgea, neștiind ce anume se petrecea afară, așa că exista pericolul să-l împuște pe vreunul dintre oamenii săi, ca atare trebuia s-o oprească.

– Eu o să intru în casă, strigă el. Țineți-i ocupați.

Alergă cît putu de iute către ușa din spate, sub vâlul protector al gloanțelor din partea lui. În timp ce măsura ușa din priviri, un glonț se înfipse deodată în pămîntul de lîngă el. Nu mai stătu pe gînduri și se propti cu umărul în ușă, deschizînd-o larg.

Dee se afla în fața unei ferestre, însă din cauza zgomotului, se întoarse spre el în timp ce trăgea cu pușca. Inima lui Lucas se strînse de groază atunci cînd o văzu acoperită de sînge, dar se aruncă într-o parte și se repezi la ea. Dee încă mai urla atunci cînd ridică pușca să-i dea cu ea în cap.

– Dee! strigă Lucas, în timp ce îi smulgea pușca din mîini. La naiba, sînt eu, Lucas! mai zise, în timp ce o strîngea cu forță în brațe.

Dee urlă cuprinsă de panică și începu să se zbată, căutînd să se elibereze. Ochii îi deveniseră sălbatici, iar pupilele i se micșoraseră.

– Dee! strigă el din nou. Era plină de răni și nu vroia să îi agraveze și mai mult starea, dar trebuia s-o calmeze cumva. O puse pe podea și o țintui sub greutatea sa. Dee! repetă el o dată și apoi încă o dată. Uită-te la mine! E în regulă! Sînt aici și o să am grijă de tine. Uită-te la mine!

Dee se potoli, mai degrabă de oboseală decît că ar fi priceput ceva din tot ce-i spusese. Tremura toată, dar măcar nu se mai împotriva. Ochii ei se lipiseră parcă de chipul lui în încercarea de a realiza ce se petrecea. În cele din urmă clipi și răsufă ușurată.

– Lucas, murmură sfîrșită.

Era acolo. Chiar era acolo. Acum se simțea ușurată, nu pentru că se afla în siguranță ci pentru că se putea odihni în fine. Era obosită dincolo de orice închipuire și în mod foarte straniu, îi era și foarte frig.

Durerea pe care o ținuse în frîu se eliberă deodată atunci cînd le permise mușchilor să se relaxeze. Se auzi gemînd sfișietor, apoi se prăvăli în inconștiență.

Lucas de abia dacă mai respira. Dee era scăldată în sînge și părul îi era la fel de ud. Observă că din umărul stîng îi ieșea o țepușă de lemn, iar Lucas simți cum i se făcea rău. O lăsă ușor la podea și se ridică în picioare.

Dădu la o parte baricada formată din mobilă de la ușa dormitorului, se duse direct la pat și luă pătura groasă de pe el, scuturînd-o bine ca să nu aibă cioburi. Curăță cu atenție și patul, apoi se întoarse în bucătărie și o luă pe Dee de pe jos și o duse s-o întindă pe pat.

Se uită în jur după o lampă, dar nu găsi niciuna întreagă. Se apucă s-o examineze pe cît de bine putea în lumina aceea slabă, căutînd de zor răni de glonț.

Era brăzdată pe un șold de un glonț și avea țepușa aceea înfiptă în umăr, dar astea erau rănilile cele mai grave, în rest avea o mulțime de tăieturi de la sticla spartă. Luate separat, rănilile în sine nu erau deloc grave, dar fiind atît de multe, pierduse foarte mult sînge. Buzele i se învinețiseră, iar pielea de sub stratul de sînge devenise palidă și aproape transparentă.

Se auzi belstemînd în timp ce se străduia să oprească sîngerarea, dar nici el nu știa ce anume

spunea. Asemenea răni mici și cu toate astea putea să moară din cauza lor!

Auzi pași grei în casă, iar în cadrul ușii apăru deodată William Tobias.

– E în regulă, șefule?

– Nu. A pierdut foarte mult sânge. Ar fi bine să înhami repede calul la șaretă. Trebuie neapărat s-o ducem la doctor în oraș.

– Și mexicanul acela, Fronteras e lovit destul de serios. Și el a pierdut mult sânge, dar cred că o să fie în regulă. Vreo cinci din oamenii de la Bar B trebuie îngropați și mai sînt și cîțiva răniți. Erau vreo treizeci de nemernici care s-au luptat cu ea, dar cred că și noi i-am lovit destul de tare.

Lucas încuviință din cap, fără să-și ia ochii de la Dee.

– Haide, grăbește-te!

William fugi să-i îndeplinească ordinele.

Lucas dădu să-i scoată țepușa din umăr, dar se decise apoi că era mai bine s-o lase acolo. Și așa se vedea cum sîngera, dacă o scotea risca o hemoragie care avea s-o termine de tot. O înfășură cu grijă în pătură și-o ridică în brațe.

William trase șaretă în fața verandei exact în momentul în care apăru și Lucas cu ea în brațe. Oamenii săi se adunaseră toți acolo, cu armele ațintite asupra celor de la Bar B. Răniții zăceau pe jos, iar morții fuseseră lăsați acolo unde căzuseră.

– Unde e Fronteras? întrebă Lucas, în timp ce o așeza cu grijă pe Dee în partea din spate a șaretei.

– Aici!

– Pune-l și pe el tot acolo.

Doi dintre oamenii săi îl întinseră pe rănit alături de Dee. Lucas observă că ochii mexicanului erau deschiși.

– Dee e bine? îl întrebă el cu un glas sfârșit.

– E rănită, răspunse Lucas încordat. Îți mulțumesc. Dacă vrei, ai un loc la ferma mea pentru tot restul vieții tale.

Luis izbuti cu greu să zîmbească palid, apoi închise ochii la loc.

– William, du-i repede la doctor. Vin și eu după voi în câteva minute!

William dădu bice calului și o porni la drum.

Încet, Lucas întoarse capul ca să privească spre oamenii de la Bar B. Simțea cum îi fierbea sîngele în vene pentru îi venea să-i omoare pe toți, unul câte unul. Kyle Bellamy era alături de oamenii săi, cu capul plecat și mîinile atîrnînd moi în josul corpului.

Lucas nici măcar nu-și dădu seama cînd îl atacă, dar se trezi că-l ținea bine de pieptul cămășii. Cînd omul ridică privirea spre el, pumnul imens al lui Lucas îl pocni drept în față.

Niciodată înainte nu-i plăcuse să dea în cineva, dar simțea o satisfacție uriașă de fiecare dată cînd pumnul său se izbea cu forță de Belamy. Îl bătu cu sete și atunci cînd acesta se prăbuși la pămînt, îl ridică iar

și se porni să dea din nou în el. În fața ochilor n-o vedea decît pe Dee plină de sînge.

Lovi iar și niște coaste pocniră sub forța impactului. Bellamy nu făcea nici un efort să se apere, dar asta nu însemna că Lucas simțea vreun fel de milă.

Bellamy se prăbuși din nou la pămînt, fără să se mai miște, iar unul dintre oamenii săi îl prinse de braț atunci cînd dădu să-l ridice iar.

– N-are nici un rost, șefule, îi zise omul cu blîndețe. De acum nu mai simte absolut nimic.

Lucas se opri și rămase să privească spre omul de la picioarele lui. Chipul lui era de nerecunoscut, dar Lucas nu simțea nici o satisfacție. Furia lui era așa de profundă încît nici dacă-l omora tot nu s-ar fi simțit mai bine.

Nu-i promisesese lui Tillie că n-o să-l omoare, dar îi era totuși dator. Dacă nu venea să-l anunțe, Dee ar fi murit singură în casă. Își lăsă mîinile să-i alunece inerte pe lîngă corp.

– Ce facem cu ei? întrebă altcineva.

Lucas mîrîi nemulțumit. N-avea nici un rost să-i ducă în oraș, nu încălcaseră nici o lege din jurisdicția șerifului. Dacă nu avea de gînd să-i spînzure pe toți deodată, n-avea sens să-i mai țină prizonieri.

– Lasă-i să plece, răspunse înciudat.

Se uită la cei de la Bar B și le zise pe un ton aspru:

– Plecați de aici, nemernici ce sînteți și luați și gunoiul ăsta cu voi, rosti arătînd spre Bellamy. Dacă vreunul dintre voi e destul de viteaz încît să mai atace

vreodată o femeie singură, vă jur pe tot ce am mai sfînt, veți considera iadul paradis atunci cînd o să termin cu voi. Este limpede?

Bărbații încuviințară din cap. Lucas sări în șa. Dacă nu pleca în acel moment, era foarte posibil să-i omoare pe toți.

Era întuneric beznă și luna încă nu răsărise, așa că își conduse calul cu grijă, la lumina stelelor. Reuși să ajungă șareta din urmă chiar în momentul în care intra în oraș.

Doctorul Pendergrass și soția sa, Etta, se apucară să o îngrijească mai întîi pe Dee. Luis Fronteras fusese instalat într-o altă cameră, considerînd că starea lui nu era tocmai critică, ținînd cont că încă era conștient, iar Dee nu. Lucas fusese alungat din cameră imediat ce o așezaseră pe Dee pe masa de operații, iar de atunci se plimba de colo-colo ca un animal în cușcă.

Tillie se strecură pe ușă și se apropie de el. Deși probabil că barul era aglomerat la ora aceea, ea era îmbrăcată cu o rochie sobră de un verde închis. Era foarte palidă, dar părea destul de calmă.

– Ai reușit să ajungi acolo la timp?

Lucas își scoase pălăria și-și trecu o mîină prin păr.

– Da, așa sper. E tăiată toată din cauza cioburilor de la geamuri și a pierdut foarte mult sînge.

– Dar n-au apucat să...

– Nu, încă le mai rezista atunci cînd am ajuns noi.

Lucas nu-și dăduse seama cît de încordată fusese pînă cînd n-o văzu oftînd ușurată. Ochii ei mari și căprui nu-i părăseau chipul.

– Și Kyle?

– L-am bătut bine.

Tillie tresări, dar își recăpătă pe loc calmul.

– Îți mulțumesc, Lucas.

El însă scutură din cap.

– Nu. Dee ar fi fost moartă acum dacă nu erai tu.

– Dar Luis Fronteras? El e bine?

– E rănit, dar o să treacă și peste asta.

Tillie rămase o clipă cu capul plecat, apoi oftă și-și îndreptă umerii. Îl strînse ușor de braț în semn de mulțumire, apoi plecă.

Trecu mai bine de o oră pînă cînd doctorul ieși din sala de operații, închizînd cu grijă ușa în urma sa, și se opri cînd observă că Lucas se ridicase în picioare.

– Am oprit sîngerarea, îi explică el. Etta e acum cu ea și o curăță.

– E conștientă?

– Nu chiar. S-a dezmeticit de cîteva ori, dar apoi a alunecat la loc în starea de dinainte. Oricum, pentru ea cel mai bine acum este să doarmă. O să-ți spun mai multe după ce mă îngrijesc și de Fronteras.

Lucas se așează la loc, cu coatele pe genunchi și capul plecat. Trebuia s-o vadă, ca să se asigure că era bine.

Doctorul ieși de la Luis aproape imediat, totul nu

durase nici măcar un sfert de oră.

– L-am cusut și acum doarme, răspunse doctorul la întrebarea lui nerostită. O să fie bine, probabil că în două zile o să fie iar pe picioare.

– Dar cum rămîne cu Dee? îl chestionă Lucas.

Doctorul oftă și se frecă la ochi. Era un bărbat plăcut, de vreo patruzeci de ani, însă în acel moment oboseala și grija îl făceau să pară mai bătrîn cu zece ani.

– Are o mulțime de tăieturi. În plus, sistemul ei a suferit un șoc masiv din cauza sîngelui pierdut. În următoarele cîteva zile o să-i fie foarte rău, probabil că o să facă și febră mare. În plus, e groaznic de slăbită.

– Vreau s-o iau la mine la fermă. Este în regulă s-o mișcăm din loc?

Doctorul se uită la el surprins, apoi înțelese ce anume dorea. Ca oricine altcineva din oraș, crezuse că Lucas voia să se însoare cu Olivia. Dar iată că... Lucas Cochran și Dee Swann... ei da, de ce nu?

– Nu, nu poți, îi răspunse într-un final. Cel puțin cîteva zile va trebui să stea aici. Oricum i-ar fi mult mai bine, pentru că e Retta lîngă ea ca să-i poarte de grijă.

Chipul lui Lucas era extrem de dur atunci cînd rosti cu convingere:

– Atunci cînd o să fie suficient de bine o s-o iau cu mine la fermă.

Era o parte din el care n-avea să se mai relaxeze pînă cînd nu avea s-o știe în siguranță sub acoperișul casei lui. De altfel, știa că pînă în clipa morții n-avea să uite cum o găsisese plină de sînge și cu pușca în mîini.

CAPITOLUL 16

Luis era rănit. Olivia află toate cele întâmplate de abia a doua zi dimineața, când Beatrice Padget îi povestea îngrozită Honorei firul evenimentelor de cu o seară înainte.

– ... iar unul dintre oamenii domnului Bellamy, un anume domn Fronteras, probabil că e mexican, s-a decis s-o ajute pe Dee să reziste și a fost și el împușcat.

Olivia gemu din cauza șocului. Honora și Beatrice se întoarseră spre ea, iar mama ei sări de pe scaun atunci când văzu cât era de albă la față.

– Stai jos, scumpa mea, o îndemnă ea. E ceva de groaza lumii, nu?

Dar Olivia se retrase deodată, privind spre ele cu ochi sălbatici.

– Unde... unde e? șopti ea sugrumată. Domnul Fronteras, unde e acum?

– La doctorul Penderdrass, desigur. Domnul Cochran i-a dus și pe el și pe Dee direct la doctor, răspunse Beatrice. Fata de la bar, cea cu numele de Tillie, l-a chemat pe domnul Cochran în ajutor. Nu vi se pare tare ciudat? Mă întreb de ce a călărit ca o nebună tot drumul pînă la Double C...

Olivia se întoarse pe călcâie și ieși în fugă din casă, ignorînd strigătele disperate ale Honorei.

Luis! Beatrice nu menționase gravitatea rănilor lui, dar sigur era destul de grav de vreme ce se afla încă la doctor. Pentru prima dată în viața ei, Olivia uită cu totul de demnitate și bune maniere, își suflecă fusta în față și începu să alerge cît de tare putea. Clinica doctorului se afla trei străzi mai departe, așa că avea ceva de alergat.

Încerca să-i ferească pe cei din jur, dar dacă n-avea loc să treacă, atunci nu se sfia să-i împingă pe cei ce îi blocau drumul.

Atunci cînd ajunse la clinică, părul i se desfăcuse din coc și-i atîrna pe umeri și de abia dacă mai putea respira. Hainele îi stăteau în dezordine în urma goanei nebune, dar nici că-i păsa de cum arăta.

Deschise ușa clinicii și năvăli pe hol. Prima persoană de care dădu cu ochii a fost Etta.

– Unde e?

Etta presupuse că era vorba de o urgență.

– Îl chem imediat, draga mea. E chiar aici, se îngrijește de domnul Fronteras...

Olivia trecu ca fulgerul pe lîngă ea, intrînd în încăperea indicată. Doctorul o privi o secundă și trase aceeași concluzie ca și soția sa.

– Ce s-a întîmplat, Olivia? Mai mult ca sigur că era vreun necaz cu părinții ei ca să vină în halul ăsta la clinică.

Dar Olivia nu-i răspunse. Își dusesese mâinile la gură în timp ce-l privea pe Luis, cum zăcea pe partea stîngă, cu pieptul descoperit. Un bandaj mare și alb era lipit pe partea dreaptă, aproape de talie. Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

– Luis? șopti ea, rugîndu-se în gînd să fie bine.

El se întoarse pe spate, privind-o cu mare atenție.

– Vreți să ne lăsați să vorbim puțin între patru ochi? Îi ceru el calm doctorului.

Doctorul ridică mirat din sprîncene, apoi părăsi grăbit încăperea, lăsîndu-i singuri.

Luis întinse o mînă spre ea, iar Olivia veni în fugă. Începu să-i pipăie fața, capul, pieptul în timp ce plîngea în hohote și vorbea incoerent. Ținîndu-se cu mîna stîngă de bandaj, Luis se ridică în capul oaselor.

– Sînt bine, o alină el în timp ce o săruta pe frunte. E doar o rană ușoară. Sînt deocamdată destul de țeapăn și de slăbit, dar nu e absolut nimic grav.

– Numai ce am auzit, murmură ea, încă agățată de el. Dacă aș fi știut aș fi venit încă de aseară. De ce n-ai trimis pe cineva după mine? De ce?

Luis se apucă să-i șteargă obrazii de lacrimi.

– Și să afle toată lumea? o întrebă el cu blîndețe.

Olivia se chinuia să-și revină.

– Oricum au aflat acum, izbucni ea. Am alergat jumătate din oraș ca o nebună.

El rămase o clipă tăcut, mulțumindu-se să o maseze ușor pe spate.

– Dacă vrei, o să găsim împreună o scuză plauzibilă.

Olivia înțepeni deodată, cu capul sprijinit de umărul lui. Deci nu avea de gând să profite de situație ca s-o forțeze într-un fel. Îi spusese că aceea era decizia ei și își respecta cuvântul dat. Dar mai putea să se prefacă de acum înainte, să pretindă că nu-i păsa de el? Ultima urmă de îndoială din mintea ei fusese smulsă în momentul în care auzise că fusese rănit. Ce naiba mai aștepta când era foarte sigură de sentimentele ei? Nu fusese niciodată prostuță, deși în ultimele luni așa se purtase.

Visul ei din copilărie se adevărase, iar ei îi fusese teamă să accepte, pentru că Luis Fronteras nu era un om înstărit. Era mai rău decît prostuță, era o snoabă nemernică.

Ridică încet capul și-l privi drept în ochi. Pe buze îi apărură un zîmbet timid.

– Nu, nu vreau să mai mințim, rosti pe un ton foarte calm. Vreau să mă mărit cu tine, Luis Fronteras.

Ochii lui îi iscodeau cu înfrigurare chipul. De altfel o prinse de bărbie ca să nu poată întoarce capul.

– Ești sigură? Trebuie să fii foarte sigură, Olivia, pentru că o dată ce ai acceptat, nu mai este nici o cale de întoarcere și nici n-o să te mai las să pleci de lîngă mine. Nu trebuie să uiți că eu nu sînt un gentleman. Sînt gata să lupt murdar ca să păstrez ceea ce e al meu.

Olivia îi prinse fața între palme și-l sărută.

– Da, rosti cu solemnitățe, în timp ce fața toată i se luminează de un zîmbet cald. Da! Da! Da! Da! Da! Da! De cîte ori trebuie s-o spun ca să devină oficial?

Luis o privea îmbătat de bucurie. O prinse strâns în brațe.

– E oficial acum, răspunse el. O să ne căsătorim imediat ce va fi posibil.

– Mama o să vrea să mă mărit la biserică, o să dureze cel puțin o lună pînă să fie gata toate pregătirile.

– O lună?! mormăi el nefericit. Dar după aceea redeveni serios. Să nu te surprindă dacă părinții tăi o să refuze categoric să aibă ceva de-a face cu mine.

Olivia se întristă puțin, dar nu se lăsă copleșită.

– Dacă așa consideră ei, atunci e pierderea lor.

Nimic pe lumea asta nu mai putea s-o împiedice să se mărite cu el. Pentru ea nu mai conta că nu știa din ce aveau să trăiască, sau măcar unde. Important era că aveau să fie împreună și pentru ea nu mai conta nimic altceva. Îl iubea. Acesta era adevărul, ceea ce o făcu pe moment să se întrebe de ce-i trebuise atîta timp ca să-l descopere.

În dimineața aceea aflase cît de repede se putea răzbuna soarta, răpindu-l de lîngă ea. Înainte să mai treacă fie și o singură clipă, trebuia să-i ofere dragostea ei.

– Te iubesc, îi spuse foarte simplu.

Pupilele lui se dilatară deodată.

– Și eu te iubesc, îi zise el la fel de simplu. Poate că n-o să avem o casă mare, dar o să am grijă de tine.

– Sînt sigură că da, rosti ea roșind ușor, dar fără a-și pleca privirea. În toate felurile posibile.

El îi zîmbi șmecherește.

– Da scumpa mea, inclusiv în felul acela special la care te refereai.

El o sărută și vîrtejul senzațiilor era de zece ori mai puternic decît înainte, pentru că de acum nu trebuia să se mai ferească. Îi oferi reacția ei fără rușine, laolaltă cu libertatea de a o pipăi oriunde dorea, dar atunci cînd el gemu ușor de durere realizează unde erau în acel moment.

Grija, de care scăpase pentru o clipă, reveni deodată în forță, cînd Olivia observă cît de palid era și ce cearcăne negre avea sub ochi.

– Ia stai tu cuminte în pat, îl boscorodi ea deodată.

Luis o ascultă pentru că era la fel de nevolnic precum un pisoai fără ochi.

Olivia îi așează mai bine perna apoi îl înveli cu grijă și se așează alături de el ținîndu-l de mîină, pentru că nu se îndura încă să plece de acolo.

– Dar ce s-a întîmplat? îl întrebă. Cine te-a împușcat?

– În genul ăsta de încăierare nu mai contează. Toată lumea trăgea atunci, așa că n-ai de unde să-ți dai seama.

– Dar ce s-a întîmplat? De ce ai fost împușcat?

– Belamy a decis să-și ducă vitele pe proprietatea lui Dee Swann. La Bar B nu mai era multă apă și cred că ajunsese la disperare. Ori oamenii disperați fac numai prostii, oftă Luis obosit.

Am crezut că i-a dat ea permisiunea să aducă acolo vitele, numai că nici pomeneală de așa ceva. Când am ajuns acolo, Dee a început să tragă în vite ca să le sperie și să se întoarcă. Atunci Bellamy a turbat și a început să tragă în ea și la fel și restul oamenilor lui.

– Iar tu ai ajutat-o, rosti ea. O cunoșteai de i-ai sărit așa în ajutor? Îl întrebă plină de admirație.

– Nu, dar era o femeie singură care își apăra proprietatea. Și avea dreptate să tragă în Bellamy.

Luis se gândi că ar fi fost mai înțelept să nu-i explice viitoarei sale soții că lui îi plăceau femeile și că n-ar putea să treacă nepăsător pe lângă una dintre ele care avea nevoie de ajutor și nici n-ar fi lăsat pe cineva să o terorizeze. Nu că Dee Swann păruse vreo clipă speriată, reflectă el cu mare admirație. Îl înfruntase pe Bellamy și armata lui ca o amazoană.

– Dee este o prietenă minunată, rosti Olivia încet. Îți mulțumesc că ai fost acolo ca să-i salvezi viața. Am auzit că oamenii din oraș n-au vrut s-o ajute. Probabil din cauză că e așa de retrasă și pare să nu aibă nevoie de nimeni, dar asta e doar o mască. Mă bucur că ai fost acolo când chiar a avut nevoie de ajutorul cuiva. Mi-aș fi dorit numai să nu fi fost rănit.

– N-am făcut-o de unul singur. Dacă n-ar fi fost Tillie care să fugă la Cochran să-l anunțe în timp util, și eu și Dee am fi fost morți acum.

Olivia îi mângâie mâna cu drag, privind cu admirație la degetele lui lungi.

– O să dau o fugă pînă la ea ca s-o ajut să pună totul la loc în ordine.

Chipul lui Luis se strîmbă deodată.

– Nu e la ea acasă. E aici, cu mine. Doctorul zice că a fost tăiată destul de rău și că a pierdut foarte mult sînge. A stat cu ea toată noaptea și acum s-a instalat și febra. E foarte îngrijorat din cauza ei.

Olivia se albi toată la față și sări în picioare. Nici măcar nu întrebuse dacă Dee pățise ceva. Mintea ei se golise cu totul atunci cînd auzise că el fusese împușcat.

– Doamne Dumnezeule mare! rosti disperată, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Luis întinse mîna spre ea, dar Olivia refuză să o prindă. Trebuie să mă duc la ea, mai rosti și ieși în fugă din camera lui.

Prietena ei zăcea nemișcată în pat. Singura culoare de pe chipul ei era cea a rănilor. Dee care fusese mereu așa de plină de energie acum era de nerecunoscut. Nu-și imaginase niciodată că exista ceva pe lume care să poată s-o doboare.

Etta stătea lîngă pat, aranjînd o compresă udă pe fruntea ei. Olivia observă cît era de îngrijorată.

– S-a trezit cumva? o întrebă Olivia simțind cum i se făcea rău.

Etta scutură din cap.

– Nu s-a mișcat de cînd a adus-o Lucas aseară.

Olivia își șterse lacrimile de pe obraji.

– Ești cumplit de obosită, rosti ea. Mergi și odihnește-te un pic și stau eu cu ea.

Tillie veni călare la Bar B. Deși oamenii își vedeau de treabă, în jur parcă se simțea un aer de abandon. Toți cei de acolo păreau extenuați, chiar și aceia care nu participaseră la luptă, pentru că alergaseră după vitele împrăștiate toată noaptea.

– Unde e domnul Bellamy? îl întrebă pe unul dintre ei.

– E în casă, doamnă.

Ciocăni la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Așa că-și luă inima în dinți și deschise ușa singură.

– Kyle?

Nu primi nici un răspuns, așa că plecă să cerceteze parterul în căutarea lui. Când constată că nu era nimeni jos, urcă la etaj. Dormitorul lui era parcă pe stînga, așa că o porni într-acolo. Ciocăni ușor la ușa deschisă apoi păși înăuntru.

Kyle zăcea în pat, complet îmbrăcat. Cineva probabil că-i scosese cizmele. Pe cămașă avea pete roșii-maronii. Tillie se apropie de pat și se uită cu atenție la el. Pe chip i se citea o milă sfîșietoare. Kyle încercase să se curățe puțin de sînge, căci pe podea se vedea o cîrpă pătată, dar încă mai avea sînge pe una dintre nări și în păr.

Chipul lui frumos era atît de desfigurat încît de abia îl mai putea recunoaște. Avea ambii ochi învinețiți și umflați, nasul spart și niște umflături cît toate zilele se ridicau pe pomeți și pe maxilar.

– Kyle, rosti ea încet.

El se mișcă ușor și gemu. Reuși cu greu să deschidă un pic unul din ochi.

– Mă duc să aduc niște apă ca să te curăț puțin, murmură ea, aplecându-se peste el ca s-o poată vedea.

El oftă apoi murmură:

– Coastele. Avea buzele așa de umflate, încât de abia putea vorbi.

– Ai coastele rănite?

– Da.

Tillie îi atinse brațul cu delicatețe.

– Mă întorc imediat.

Găsi la parter tot ce avea nevoie, așa că reveni la etaj cu brațele pline. El nu părea să se fi mișcat din loc.

Luă foarfeca mare pe care o găsisese la bucătărie și începu să-i taie cămașa. Toată zona spatelui și a taliei era plină de vînătăi, dovadă a puterii pe care o avea Lucas Cochran în pumni. Începu să-i pipăie coastele pe cît putu de blînd, căutînd eventuale fracturi. El urlă de durere atunci cînd îl atinse într-un anume loc, dar ea nu simțea nimic deplasat, ceea ce însemna că erau probabil doar fisurate.

– Trebuie să-ți înfășor bine coastele, îi zise ea. Kyle, scumpul meu, va trebui să te ridici în capul oaselor. Știu că te doare, dar nu pot să fac nimic dacă stai întins.

Îl ajută cu răbdare să se ridice, susținîndu-l cum putea mai bine, dar Kyle era un bărbat solid, iar ea nu avea atît de multă putere.

Cînd în cele din urmă Kyle izbuti să stea de unul singur pe marginea patului, Tillie îi înfășură coastele cu ajutorul unui cearceaf mare, strîngîndu-le cît putea de bine. El gemu la început, dar apoi oftă ușurat cînd bandajul acela îi permise deodată să respire mai bine.

Cît era în acea poziție, Tillie profită ca să-l spele bine pe față, avînd grijă să nu-i provoace durere, după care îi curăță părul și gîtul.

– Sete, murmură el.

Tillie îi aduse apă proaspătă. El sorbi precaut din pahar, apoi începu să-și clătească gura cu mare atenție, scuipînd apoi în lighean restul de sînge închegat. De abia după aceea bău cu sete.

– Dacă poți să te ridici, o să te dezbrac, îi zise ea, dar pentru Kyle era imposibil să mai facă vreun efort în plus. Tillie îl ajută să se întindă și de abia după aceea se chinui să-i scoată pantalonii și lenjeria intimă. Cînd în fine rămase gol, îl înveli cu grijă. Dormi acum, încercă ea să-l aline. O să stau aici cu tine.

Tillie rămase alături de el ținîndu-se de cuvînt. Îl prinse de mîină strîngîndu-i-o ușor în timp ce el dormea. Uneori îi privea chipul mutilat și ochii i se umpleau de lacrimi. Știa că procedase așa cum i se păruse că era cel mai bine, dar asta nu însemna că-i era ușor.

Îl iubea așa de mult. Îl iubea de ani de zile. El crezuse că fusese doar o coincidență că se nimeriseră amîndoi în aceeași zonă, dar cînd aflase unde era, Tillie părăsise casa elegantă din Denver, unde fusese amanta

răsfățată a unui om foarte bogat și o pornise pe urmele lui fără a mai privi în urmă.

El își dorise mereu un singur lucru, să devină un om respectabil. Ea știa cum crescuse el și de ce voia să lase totul în urmă, în fond nu era deloc un om rău, deși ar fi putut fi, ținând cont de viața pe care fusese obligat s-o ducă. Însă ferma aceea ajunsese să însemne așa de mult pentru el încât își pierduse cumpătul atunci când o văzuse amenințată, iar acum distrusese tot ce se străduise din greu să clădească.

Însă era în viață și asta era tot ce conta pentru ea.

Se făcuse seara târziu atunci când el se trezi din nou, iar Tillie îl ajută să se ușureze în oala de noapte. Ceru din nou apă, dar nu putea deocamdată să mănânce nimic. Așa că în curînd adormi la loc.

A doua zi dimineață se simțea deja mai bine, așa că Tillie îi dădu să mănânce niște pîine în înmuiată în lapte. Când el îi făcu semn că se săturase, Tillie știu că nu mai putea amîna momentul adevărului.

Se învățase să înfrunte totul în viață, așa că nici de această dată nu se dădu în lături de la provocare.

– N-am putut să te las s-o omori pe Dee Swann, începu ea. Mai mult ca sigur că oamenii nu te vor ierta niciodată pentru ce ai făcut, dar dacă Dee ar fi fost ucisă sau violată, atunci sigur te-ar fi spînzurat. Eu sînt cea care l-a trimis pe Lucas Cochran să te oprească.

Ochiul stîng era complet închis, nu putea să se uite la ea decît cu cel drept, însă nu se vedea nici o umbră de furie în adîncul lui.

– A trebui s-o fac, rosti el cu mare greutate. Apa... da' uite că n-a mers. N-am vrut să-i fac rău. Dar mi-am pierdut cumpătul și... Acum am pierdut tot.

– Nu, rosti ea deodată. N-ai pierdut tot. Ești încă în viață și asta-i ceea ce contează. Chiar dacă ferma asta se duce naibii, o să poți s-o iei iar de la capăt. Poate că nu aici, dar poți încerca în altă parte. Eu am bani, iar tu ai câștigat mereu la poker. O să ne descurcăm.

– Noi? o întrebă el, privind-o țință.

– Da, noi. Formăm o echipă grozavă.

El încuviință din cap aproape imperceptibil.

CAPITOLUL 17

Lucas era așezat alături de patul în care zăcea Dee și o privea. Deși avea febră mare, era palidă ca moartea.

– S-a trezit? o întrebă pe Etta pe un ton aspru.

Soția doctorului îl privi îngrijorată și scutură din cap.

– Dar nu e ceva neobișnuit. E foarte bolnavă și odihna o ajută, rosti ea, în timp ce înmuia compresa în apă. După ce o stoarse bine o așeză iar pe fruntea lui Dee, însă ea nu se mișcă deloc.

Lucas își frecă obosit ochii. Trecuseră mai bine de două zile, iar ea nu deschisese ochii și nici nu scosese un cuvânt. După ce pierduse așa de mult sânge, cum să mai aibă putere să se lupte și cu febra?

Pe sub cămașa de noapte se vedea bandajul gros de pe umăr, iar Lucas bănuia că rana aceea era principala vinovată pentru febra ei, deși doctorul spusese că o curățase bine și nu prezenta nici o urmă de infecție. Se părea că toate rănilile adunate reprezentaseră un șoc pentru corpul ei. În plus, se extenuase în încercarea de a se apăra de oamenii de la Bar B, așa că recuperarea avea să dureze.

Numai că rămăsese așa de nemișcată. Și atunci când căzuse în grajd fusese plină de viață, chiar dacă nu se putuse mișca. Dee era o luptătoare, dar cum să lupte dacă nu se trezea? Se obișnuise așa de mult cu energia ei, încît văzînd-o acum așa de neajutorată i se strîngea inima de groază.

În mintea lui fusese întotdeauna formidabilă, atît ca oponent cît și ca iubită. Pentru el era un șoc să vadă acum cît era de mică de statură și cît era de fragilă. Întotdeauna avusese senzația că era înaltă, deși putea să-i vadă creștetul capului, dar asta fusese probabil impresia pe care o lăsa postura ei mîndră, capul ținut sus, bărbia ridicată. De fapt, era de statură medie spre mică, iar oasele îi erau la fel de delicate ca ale unui copil, observă el încremenit.

Era plin de mînie și ură, din cauza a ceea ce pățise. Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă ar fi ascultat de rațiune și s-ar fi mutat în oraș.

Desigur, nu era vina ei pentru ceea ce se întîmplase, nu era vina ei că Bellamy fusese lacom și prost pe deasupra. Dar cîtă vreme avea să mai stea acolo, asemenea nenorociri aveau să se tot întîmple. Pămîntul acela fertil stîrnea lăcomia și întotdeauna va exista cineva care să vrea să i-l fure. Iar Dee mereu va prefera să-l apere decît să fugă.

Apa era cea care făcea valea aceea atît de prețioasă. Din cauza acelei ape se întîmpleau toate.

Privi iar spre ea, cum zăcea la fel de nemișcată de parcă ar fi fost deja moartă. Dacă nu făcea ceva drastic,

data viitoare era foarte posibil să nu mai scape cu viață.

Dădu din cap spre Etta și plecă de acolo, cu chipul brăzdat de linii întunecate.

La rădăcina tuturor relelor care se abăteau asupra ei era apa. Fără apă, valea și-ar fi pierdut cu totul valoarea. Dee atunci n-ar mai fi avut nici un motiv să se agațe de ferma aceea, fiind obligată să ducă o altă de viață, mult mai rezonabilă. Atunci nimeni n-ar mai avea de ce să tragă spre ea cu arma și nici ca ea să mai muncească precum un bărbat.

Cînd ajunse înapoi la Double C, îi spuse lui Williams să pregătească zece oameni cu lopeți care să fie gata de plecare în zece minute. Se duse apoi în depozit și luă de acolo cîteva batoane de dinamită, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele.

Știa deja cum se bifurca rîul atunci cînd ieșea din munte, trimițînd mare parte din apă pe versantul estic, apoi direct în vale. Deși nu mai fusese acolo de foarte mulți ani, știa ce avea de făcut ca să deturneze rîul ei înspre proprietatea lui. Așa lua singura resursă cu adevărat valoroasă de pe proprietatea ei.

Doamne Sfinte, ce supărată avea să fie, dar nu va putea să mai facă nimic. Pentru că din vina lui proprietatea ei își pierduse valoarea, intenționa să-i dea suma pe care i-o oferise, iar ea nu va mai avea de ales decît să accepte și să se mute în oraș. Cînd avea să se liniștească, intenționa s-o curteze în văzul tuturor. Iar pînă la Crăciun sigur avea s-o convingă să se mărite

cu el, pentru că ea nu putea să nege pasiunea dintre ei, așa cum nici el nu putea. Nu le mai rămînea pe urmă decît să facă dragoste și copilași și să se certe ca niște pisici sălbatice, dar fiecare moment împreună merita tot efortul.

Găsiră locul din munte din care ieșea râul, care apoi o lua spre est pentru că acolo era albia mai adîncă. Pe partea lui, albia era mai sus și primea doar o doză destul de mică din debit. Dacă reușea să adîncească albia din partea de vest, atunci râul ar fi curs pe versantul lui.

– Uite ce apă limpede și clară, se minună Williams cu ochii aprinși. Direct din munte.

Lucas își scoase cizmele și se aventură în albia dinspre vest, apa rece tăindu-i răsufarea. Săpă ușor cu degetele de la picioare în nămolul fin apoi blestemă cînd descoperi că pe dedesubt era rocă dură. Verifică albia în sus și-n jos, dar peste tot era același lucru. N-aveau cum să sape în rocă, iar dinamita nu ardea sub apă.

Se îndepărtă puțin în aval și se întoarse să privească cele două alpii ca să se poată gîndi în liniște. Singura cale ca să dinamiteze albia de rocă, era să sece partea din vest.

Ieși din apă și luă o lopată.

– Apucați-vă de săpat, le spuse oamenilor. Puneți pămîntul aici, chiar la răscruce, ca să se ducă toată apa spre est.

– Șefu', da' noi n-o să mai avem apă deloc, rosti Willson privindu-l de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Doar temporar, răspunse Lucas. Când albia o să fie uscată, am de gând s-o arunc în aer ca s-o mai cobor.

William se întoarse să privească spre râu, zîmbind încîntat.

– O să întorci tot râul spre noi.

– Asta am de gând să fac.

– Lui Dee Swann n-o să-i placă deloc.

– Mă ocup eu de ea, răspunse Lucas.

Avură nevoie de trei zile la rînd ca să facă ceea ce-și propuseseră. Săpaseră în pămînt pînă cînd secaseră cu totul albia din vest. Rîul se revărsase cu totul spre est, purtînd apele cristaline în valea lui Dee. Când albia se uscă de-a binelea, Lucas foră și găuri în rocă și acolo așeză cu grijă încărcătura de dinamită, întinse un fitil lung și-l aprinse. După aceea, fugiră de acolo cît de departe se putea, iar cînd dinamita explodează, pămîntul se cutremură sub picioarele lor.

După explozie, acel baraj improvizat de ei dispăruse, iar râul curgea iarăși vesel pe ambele alpii, dar de această dată debitul mai mare se îndrepta spre vest.

– Secați cu totul albia dinspre est, le spuse oamenilor săi. Vreau un baraj solid ca nici un fir de apă să nu mai scape înspre est. O să-l sigilăm la final cu lut.

Forța apei avea să erodeze în cele din urmă barajul, așa că va trebui să-l repare toată vremea, dar

era un preț rezonabil pentru liniștea lui. Cel puțin va putea să doarmă noaptea fără să-și mai facă griji cu privire la siguranța lui Dee.

În după-amiaza celei de-a treia zi, albia dinspre est fusese deja sigilată.

În pofida oboselii, Lucas se dusesse zi de zi în oraș ca s-o vadă pe Dee. Olivia și Etta făceau cu schimbul la căpățiul ei, iar îngrijorarea săpată pe chipul Oliviei îl făcea să transpire de groază de fiecare dată când o vedea. Cu o seară înainte Dee se trezise a doua oară, însă febra încă nu cedase. Cele patru zile de febră mare își pusese rămpărașul asupra trupului ei, topind din ceea ce nu-și permitea să piardă. Atunci îl recunoscuse și-i șoptise numele, iar Lucas rămăsese alături de ea ținând-o de mână, însă ea adormise aproape imediat la loc. Oliviei i se făcuse milă de el și-l mângâiasă pe umăr spunându-i că totul avea să fie bine în cele din urmă.

Deși murea de oboseală, nu putea să lase să treacă nici măcar o singură seară fără s-o vadă, indiferent dacă ea știa sau nu că era acolo. Așa ajunsese în oraș în seara aceea, satisfăcut că scăpase de o grijă. De fiecare dată când o vedea era convins că procedase corect. Nu-și făcea iluzii că Dee avea să accepte fapta lui, dar nici nu va trebui s-o mai vadă vreodată zăcînd palidă într-un pat de spital.

De această dată Olivia îl întâmpină cu un zîmbet larg. Își ridică un deget la buze și-i făcu semn să iasă din cameră, venind după el și apoi închizînd ușa cu grijă.

– Gata, a scăpat de febră, îi zise ea fericită. A și mâncat puțină supă și apoi a adormit la loc.

Lucas simți un val de ușurare. Era tot obosit, dar parcă scăpase de o povară imensă care-i apăsase umerii zile la rând.

– A stat de vorbă cu voi?

– A cerut apă, dar nu, nu a stat la discuții, dacă la asta te refereai. Încă e foarte bolnavă și slăbită, Lucas. N-o să-i treacă totul în două zile. Doctorul ne-a spus că poate peste vreo lună o să fie în stare să-și poarte singură de grijă.

Lucas nu trebuia să se gândească la nimic, pentru că știa exact de ce avea Dee nevoie.

– Mîine o iau cu mine la Double C.

Olivia se uita la el aproape cruciș.

– Nu se poate!

– Ba sigur că se poate. O să aibă mai multă liniște acolo decît aici.

– Dar e femeie!

El o privi uluit.

– Crede-mă, am constatat și singur.

– Păi de aia n-are ce căuta la tine acasă.

– Aproape că a murit. În mod sigur nu e în stare să facă ceea ce crezi tu, i-o trînti el direct, făcînd-o pe Olivia să roșească. O să am grijă de ea, o s-o pun înapoi pe picioare. Și nu cer voie nimănui, Olivia, doar îți spun ce intenționez să fac.

Olivia respiră adînc și mai încercă o dată:

– La ferma ta nu ai nici măcar o singură femeie.

Cine o s-o îmbăieze, cine o s-o schimbe de haine? Am vorbit deja cu mama s-o luăm la noi. Cred că-ți dai seama acum de ce nu poate să vină cu tine la fermă. Glasul ei se îmblânzi. E cea mai bună prietenă a mea și știu cât de mult înseamnă pentru tine. O să am mare grijă de ea, promit.

El însă o privi tăios.

– Dee mi-a spus că sînteți prietene, dar...

– Prietene foarte bune, repetă Olivia. Mă simt tare bine acum pentru că am crezut chiar de la început că voi doi vă potriviți perfect.

Lucas își dresă jenat glasul.

– Cred că-ți sînt dator cu niște scuze, Olivia. Știu că noi doi n-am discutat nimic, dar ți-am lăsat și ție și celorlalți impresia că intenționez să...

Olivia îl prinse de mînă.

– N-ai de ce să te scuzi. Te plac foarte mult ca prieten, dar niciodată n-am vrut să fiu altceva. Și cred că nici tu, ca să fim sinceri pînă la capăt. În afară de asta sînt foarte îndrăgostită de altcineva.

– Serios? se minună el. Și cine este norocosul?

– Luis Fronteras.

– La naiba! înjură el surprins. Iartă-mă, te rog. Se simte mai bine acum? Am avut atîtea pe cap că am și uitat să întreb.

– Acum stă la hotel și aproape că și-a revenit complet.

El aprobă mulțumit din cap. Nu-i făcea o vină Oliviei că-l alesese tocmai pe Luis, însă nu se gîndise

niciodată că acela era genul ei. Deodată chipul i se înăspri.

– Unii oameni s-ar putea să aibă cîte ceva de cîrtit împotriva lui, chiar dacă nu e treaba lor. Îi sînt dator și nu cred că o să pot să-l răsplătesc vreodată, așa că dacă tu sau el o să aveți nevoie de ajutorul meu, vă stau cu cea mai mare plăcere la dispoziție.

– Îți mulțumesc mult, Lucas. Se ridică și-l sărută pe obraz. O să țin minte. Iar eu o să am mare grijă de Dee pentru tine.

Chipul lui Lucas se înăspri la loc.

– Știu că ai avea, dar nu m-am răzgîndit. O iau la mine acasă.

– Trebuie să te gîndești la reputația ei, rosti Olivia exasperată. Oamenii o să înceapă să vorbească.

Zîmbetul lui era înghețat.

– Dacă sînt deștepți, o să-și țină gurile.

– Nu sînt deștepți și gurile lor o să fie tot slobode. Nu poți să ai tu personal grijă de ea.

Lucas tăcu cîteva momente, gîndindu-se la spusele ei. Intenționase să aibă el însuși grijă de Dee, dar ca să o facă în atenția întregului oraș era cu totul și cu totul altceva. Așa că-și modifică planul pe loc.

– Știu că ai avea grijă de ea, dar prefer s-o am lîngă mine. O să angajez o femeie care s-o ajute. Fiica cea mare a lui Sid Acrey s-ar bucura să cîștige și ea un ban.

Nu numai că dorea ca Dee să fie aproape de el, dar dacă stătea la fermă, atunci putea controla cine venea s-o vadă. Așa nu va afla decît de la el ce făcuse cu rîul

ei și asta atunci cînd va decide că era momentul potrivit ca să-i spună.

Olivia văzu limpede pe fața lui că nimeni n-ar fi putut să-l facă să se răzgîndească. Dacă dorea ca Dee să stea la el atunci așa se va întîmpla. Ei bine, ea îi văzuse pe cei doi împreună și iată că nu se înșelase. Însă și avînd-o pe fiica lui Sid drept însoțitoare, oamenii din oraș tot aveau să bîrfească și să se scandalizeze dacă nu se căsătoreau.

– Măcar ai de gînd să te însori cu ea? îl întrebă cu asprime.

– Imediat ce o conving. Dar te rog să nu-i spui nimic, o preveni el. Poate o surprind și spune da, înainte să aibă vreme să stea să se gîndească.

Își zîmbiră unul altuia în semn de complicitate.

Lucas reveni a doua zi dimineată cu o căruță pe care o transformase într-un fel de ambulanță. Etta era foarte supărată pe soțul ei că nu-i spunea lui Lucas că Dee era încă prea bolnavă pentru a putea fi mutată, însă doctorul refuzase să mintă doar pentru că soția sa era scandalizată de tot ce se petrecea. Dee era într-adevăr foarte bolnavă, dar avea să se recupereze mai ușor la Double C, decît în oraș. În afară de asta, nu era prost să se așeze de-a curmezișul în calea lui Lucas Cochran.

Dee era trează atunci cînd Lucas intră la ea, avea ochii obosiți, dar era perfect conștientă.

- Lucas, șopti ea și încercă să zîmbească.

Lucas și-ar fi dorit tare mult s-o strîngă la piept, dar era așa de fragilă deocamdată, încît se mulțumi s-o prindă de mîină și să-i mîngîie degetele.

- Te iau cu mine acasă, îi zise apoi, iar ea îi zîmbi iar.

Lucas o înveli bine într-una dintre păturile cu care venise, apoi o luă încet în brațe și ieși cu ea afară la căruță. În jurul clinicii se adunaseră deja diverse grupuri de oameni care vorbeau de zor. Betsy, fata lui Sid Aray, se urcase deja în căruță, lîngă patul amenajat pentru Dee.

Doctorul, soția sa și Olivia ieșiră în urma lui.

- Ai grijă să mănînce și să nu facă prea multe lucruri prea devreme, îl sfătui el. N-o să fie în stare să se dea jos din pat cel puțin încă o săptămîină, zece zile, iar odihna este cel mai bun remediu în acest moment.

- Betsy o să aibă mare grijă de ea, îi zise Lucas conștient că toată lumea asculta discuția lor. Deocamdată se simțea satisfăcut. Circumstanțele nu erau cum ar fi vrut el, aveau multe furtuni în față, dar Dee era acolo unde și-o dorea, adică sub acoperișul său.

O porni încet și foarte atent la drum, evitînd toate hopurile ca să n-o zguduie pe Dee, pentru că nu știa cît de tare o durea umărul. Drumul părea să nu se mai termine, însă atunci cînd zări casa în fața lui, oftă ușurat.

Legă calul de stîlpul verandei și apoi se apropie de Dee, punînd un genunchi alături de ea.

– Fugi repede înainte și dă deoparte cuverturile de pe pat, îi zise lui Betsy. Dormitorul ei e la etaj, a doua ușă pe dreapta.

Betsy sări din căruță, grăbindu-se să-i îndeplinească porunca. Nu avea decât șaptesprezece ani și era intimidată de Lucas, deși acesta încercase din răspuțeri s-o facă să se simtă în largul ei. Cum nu era prima dată când o femeie era speriată de prezența lui, dădu uitării toată spaima lui Betsy.

Dee era trează, deși ochii îi rămăseseră la fel de obosiți. Era ca și cum vedea și înțelegea ce se petrecea în jur, dar nu mai avea puterea să-i pese de ceva.

– Să-mi spui dacă te doare, rosti el trăgînd păturile pe care se afla încet spre marginea căruței, gîndindu-se că de abia de acolo s-o ia în brațe cît mai lin posibil.

Lucas sări din căruță și o prinse ușor în brațe. Își dădu seama cît de mult slăbise, pentru că era mult mai ușoară acum decît cum o știa el. Inima i se strînse dureros.

Betsy stătea lîngă patul deja desfăcut atunci cînd veni el cu Dee. Lucas o puse cu mare atenție pe pat, o desfășură din pătură și apoi o înveli bine cu plapuma.

– Nu vrei nimic de mîncare sau de băut?

– Apă, răspunse ea.

Lucas se uită spre Betsy care fugi spre carafa cu apă proaspătă de pe masa din apropiere.

– Acum poți să dormi cît vrei, important este să te faci iar bine.

Tocmai dădea să plece cînd ea îl strigă.

– Lucas! Vitele... grădina...?

Chiar și în acele momente își făcea griji pentru blestemata aceea de grădină. Își înăbuși furia și-i răspunse cu blîndețe:

– Vitele n-au ajuns pe proprietatea ta. Le-ai alungat înapoi la Bar B.

Un zîmbet larg apăru deodată pe buzele ei lipsite de culoare. Betsy veni spre pat cu un pahar cu apă. Lucas se dădu deoparte, iar fata se apropie de Dee și, sprijinindu-i capul îi dădu se bea. Dee îi făcu semn că se săturase și, după ce Betsy o așeză la loc pe pernă, ochii i se închiseră de oboseală. Lucas ieși tăcut din cameră.

Avea la dispoziție cîteva săptămîni pînă se punea pe picioare și apoi trebuia să-i spună despre apă. Se gîndea să profite la maxim de acest răstimp, ca să întărească cît putea mai mult legătura dintre ei. Iar în momentul în care avea să se poată descurca și singură, atunci urma să fie cu totul a lui.

În familia Millican exista obiceiul ca toată familia să petreacă timpul împreună după cină, ca să citească, să coasă sau pur și simplu să stea de vorbă. Chiar de cînd fusese foarte mică, Olivia fusese inclusă în cercul părinților săi, aceștia ascultînd-o cu atenție de cîte ori avea ceva de spus. Armonia acelor cîteva ceasuri de după cină, era o parte a zilei pe care Olivia o iubise

dintotdeauna, dar se temea că în acel moment avea s-o strice pentru totdeauna.

Luis se oferise să fie alături de ea atunci când avea să-și anunțe părinții despre apropiata ei căsătorie, dar ea-l refuzase. Dacă urmau cîteva momente de discuții neplăcute, prefera ca el să nu fie de față.

Era ridicol că încerca să-l apere, dar diplomația era ceva ce făcea parte chiar din firea ei.

În plus, i-ar fi fost mult mai ușor să se înțeleagă cu părinții ei ceva mai încolo, dacă nu ar fi existat nici un fel de insulte de care să-și amintească.

Destul de ciudat, nimeni nu bîrfise nimic pe seama ei. Atît Honora cît și Beatrice fuseseră foarte discrete și nu discutaseră despre comportamentul ei atunci cînd aflase că Luis fusese rănit.

Etta și doctorul era limpede că nu discutaseră cu nimeni despre faptul că se aruncase în brațele lui Luis cînd fusese la clinică. În acel moment însă, aproape că-și dorea să fi existat ceva bîrfe legate de ei, ca să poată aduce vorba mai ușor.

Cum nu exista o modalitate mai bună de abordare, Olivia oftă și începu:

– Mamă, tată, am să vă spun ceva. Mama ei o privi curioasă peste broderie, iar tatăl ei lăsă ziarul în poală. M-am îndrăgostit și o să mă mărit.

Ochii lor se făcură mari de uimire, apoi maică-sa sări de pe locul ei bătînd din palme.

– Bravo, ce minunat! o felicită ea. Știam eu că domnul Cochran o să te ceară, însă nu aveam idee cînd...

– Mama, nu! o întrerupse Olivia. Nu e vorba de Lucas.

Chipurile lor, încă zîmbitoare, o priveau perplexe.

– Nu e Lucas? o întrebă Wilson. Dar el este singurul care te-a curtat, exceptîndu-l pe Bellamy, iar tu l-ai tot respins, din cîte am observat eu. Toți cei din oraș au crezut că...

– Toată lumea, mai puțin cei doi care contează, rosti Olivia. Lucas este un prieten bun, dar nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

– Dar dacă nu e vorba de domnul Cochran, atunci cine este alesul? o întrebă Honora foarte curioasă.

– Luis Fronteras.

Fetele lor arătau la fel de nedumerite. Honora se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

– Cine? întrebă sincer mirată. Numele îi părea cunoscut, dar nu știa de unde anume. Oricum părea străin.

– Luis Fronteras. A lucrat pentru domnul Bellamy. El este cel care a ajutat-o pe Dee pînă au venit întăririle de la Double C.

– Pistolarul? suflă Wilson pierdut. Vrei să spui că te măriți cu un pistolar mexican? Olivia, dar e ridicol! Nici măcar nu-l cunoști.

– Un mexican! se isteriză pe loc Honora.

– Ba din contra, îl cunosc chiar foarte bine, le zise Olivia foarte calmă. Am călărit cu el în fiecare duminică. În plus, îl iubesc.

Wilson împături ziarul și-l aruncă pe masă.

– Este imposibil. N-ai absolut nimic în comun cu el. Nu cred că ar fi în stare să se așeze locului undeva ca să-ți ofere un cămin.

– Poate că acolo unde o să trăim n-o să fie la fel de luxos, admise Olivia, dar nu este o decizie de moment, m-am gândit foarte bine de vreo două luni încoace.

Desigur, aș putea să mă mărit cu un om bogat care să-mi ofere o casă luxoasă și haine cîte vreau, dar n-aș fi fericită. Cu Luis m-aș simți la fel de bine și dacă ne-am petrece viața într-un cort. Vreau să-mi creez o familie alături de el și am încredere că va avea grijă și de mine și de copilașii noștri. Ce importanță are că nu e bogat?

– O să vezi ce mult contează atunci cînd o să te zbați în sărăcie, rosti Wilson scuturînd din cap. Noi am făcut mereu tot posibilul să te ferim de toate neplăcerile, așa că nu ai habar cum e viața de fapt. Scumpa mea, tu meriți mult mai mult decît poate el să-ți ofere. Nici nu cred că ai putea supraviețui în condițiile în care vrea el să trăiești.

– Sigur că o să pot. Nu înțelegeți, mă iubește! Și eu îl iubesc pe el. Asta e ceea ce vreau eu, e tot ce-am visat mereu. Nu să mă mărit cu un om bogat, ci să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc.

– Nici nu se pune problema, decise Wilson. Îți interzic! Ești doar orbită de el pe moment și nu ai habar despre ce vorbești. Îmi dau seama că este un personaj romantic, mai ales după tot ce-a făcut pentru Dee, dar pentru o căsnicie bună ai nevoie de stabilitate,

nu de un as al pistolului care mereu se va uita peste umăr.

– Of, tată, rosti Olivia tristă, eu nu ți-am cerut permisiunea. Vă iubesc tare mult, și pe tine și pe mama și mi-aș dori nespus să veniți la nuntă, dar eu oricum mă căsătoresc, fie că veți fi prezenți, fie că nu.

Știu că vă faceți griji, dar și eu am luat în calcul toate aceste probleme. Luis nu este așa cum credeți voi. E un om bun, un om cinstit. Uitați-vă numai cum și-a riscat viața ca s-o salveze pe Dee, ca să folosesc exemplul tău.

Niciunul dintre cetățenii noștri atât de grozavi n-a vrut s-o ajute pe Dee, dar n-ai avea nimic împotriva dacă m-aș mărita cu unul dintre ei. Nu trebuie să te pornești împotriva lui Luis pentru că nu e genul de bărbat cu care te-ai fi așteptat să mă mărit. El este însă cel care poate să mă facă fericită, așa că ar trebui să te bucuri pentru mine.

– Vrei prea multe de la noi, îi răspunse Wilson, în timp ce Honora plîngea tăcută.

– Îmi pare rău, dar asta n-o să mă facă să mă răzgîndesc.

CAPITOLUL 18

Olivia nu putea să doarmă deși era târziu și toată casa era scufundată în întuneric. Din holul de jos se auzi ceasul vechi bătînd de miezul nopții, dar ea era în continuare trează. Ura scena pe care o avusese cu părinții săi, la fel cum ura nefericirea lor, dar asta nu însemna că se răzgîndise. Niciodată în viață nu mai fusese sigură de ceva, așa cum era în privița lui Luis.

La început nici măcar nu băgă în seamă zgomotul de la fereastră, știind că ramurile copacilor se mai loveau uneori de geam. Dar apoi realizează că ceea ce auzea de fapt era geamul care se ridica, așa că sări din pat, în timp ce un urlet de groază i se plămădea în piept.

– Nu fugi, rosti Luis în șoaptă. Eu sînt!

– Tu ești! Ei încă îi tremurau genunchii, și se prinse de căpățîiul patului. Vrei neapărat să mă sperii de moarte? Să nu mai faci niciodată așa ceva! șușoti ea furioasă.

El începu să chicotească.

– Da, doamnă. Sper să fie prima și ultima dată cînd vin la tine în dormitor pe fereastră.

Olivia încă nu-și revenise bine.

– Dar de ce te cocoți tu în copaci atît de curînd după ce ai fost împușcat? Dacă ți se desface iar rana?

– Nu s-a desfăcut. N-a fost decît ceva mic și mă simt foarte bine. O prinse de ceafă și o sărută. N-am avut răbdare să aștept pînă dimineată ca să aflu dacă mai stau să aștept o lună pentru o nuntă la biserică sau ne descurcăm cu ceva simplu mai repede.

Ea-și lipi palmele de brațele lui, extrăgînd parcă putere din căldura lor.

– Ne putem căsători cît de repede vrei tu, rosti ea cu tristețe în glas.

El o sărută din nou.

– Îmi pare rău, scumpa mea. Știu că îți doreai să fie fericiți.

– Da, așa e. Dar sînt destul de egoistă ca să-mi doresc să fiu și eu fericită. Cu un oftat se lipi cu totul de el. Atunci cînd Luis o strînse la piept, își dădu seama cît de subțire era cămașa de noapte, pentru că simțea absolut totul prin ea. Centura lui, pistolul, chiar și nasturii de la pantaloni. Și dovada dorinței lui dedesubtul lor.

Mai demult poate că ar fi fost îngrozită să fie așa de aproape de un bărbat, dar după atîta timp în care Luis o obișnuise cu trupul lui, nu mai simțea decît plăcere atunci cînd se lipea de el.

El îi prinse fundul și o lipi de el, aranjînd în așa fel încît să-l simtă cît mai bine. De acum sosise momentul. Olivia alesese, iar el n-avea de gînd să mai aștepte o

noapte ca ea să devină cu totul a lui. Poate că un domn ar fi așteptat răbdător noaptea nunții, dar el nu era un domn, era doar un bărbat care-și dorea femeia. Toate acele ritualuri ale căsătoriei erau pentru ochii lumii, cele mai sacre jurăminte se semnau chiar acum, cu trupurile lor.

Olivia nu se mai speria de sărutările lui sau de mâinile care-i cutreierau pe trup. În special în zona sînilor era foarte sensibilă și savura toate senzațiile pe care i le inducea el. Alese acel moment să-i desfăcă gulerul cămășii de noapte ca să-i poată cuprinde sîinii în palme.

Olivia se simți dezamăgită însă atunci cînd el se îndepărtă ca să-și scoată centura și pistolul și apoi și cămașa. După care urmară pantalonii și cizmele.

În secunda în care rămase gol pușcă în fața ei, Olivia începu să-l admire fascinată. Apoi se apropie și-și lipi gura de unul dintre sfîrcurile lui, făcîndu-l să geamă.

– Te iubesc, îi spuse.

El îi prinse bărbia și-i ridică buzele spre el. Apoi o sărută, foarte încet, în timp ce-i dădea cămașa de noapte jos de pe umeri, ca s-o lase apoi să-i cadă la picioare.

Olivia înțepeni locului, privindu-l speriată. Ce mult i-ar fi plăcut să aibă un pic de lumină ca să-l poată vedea așa cum arăta gol, numai că și ea era la fel de goală și se simțea jenată. Chiar șocată. Duse mâinile în jos ca să-și ascundă sexul, însă el le ridică din nou cu blîndețe.

- Te-am rănit vreodată? o întrebă în șoaptă.
- Nu, răspunse ea tremurînd.
- În seara asta am de gînd să fac dragoste cu tine.

Așa o să devii cu adevărat a mea. Ai idee de ceea ce urmează să se întîmple?

Olivia încerca să gîndească.

- Păi... nu prea.
- Ai văzut vreodată cum se împerechează animalele?

- Nu... ba da, am văzut niște cîini. Adevărul era că pe moment se uitase la ei fascinată, pînă să realizeze că nu se cuvenea.

Luis zîmbi. Biata lui inocentă.

- Conceptul în mare e cam același, îi explică el în timp ce o mîngîia. Ai să simți cum mă întăresc atunci cînd sînt cu tine. Atunci cînd facem dragoste va trebui să te penetrez. Uite așa, cum fac acum cu degetele, rosti el, cercetîndu-i faldurile moi cu varfurile degetelor.

Ea începu să se zbată ca să scape, dar el o prinse cu un braț de fier.

- Nu, refuză ea. Încetează.

Nu putea crede că o atingea între picioare. Nici că senzațiile erau așa de puternice. Dacă ar fi fost singuri în toată casa, probabil că ar fi început să țipe. El reușise s-o întărîte și înainte și mereu o ispitise să încerce mai multe din plăcere, dar nu crezuse că avea să fie așa de intens. Era ca și cum pînă atunci băuse numai apă, iar acum gusta dintr-un vin de calitate. Nici măcar nu se putea compara.

– Hai să ne întindem în pat, scumpa mea, încercă el s-o înduplece sărutînd-o iar.

Ea însă rămase nemișcată, așa că el începu să-și frece degetul de boțul mic de carne dintre picioarele ei, foarte ușor pentru că era încă totul așa de nou. Cînd o simți că îi cedează picioarele o prinse în brațe și o puse pe pat.

Olivia se simțea amețită de tot ceea ce se întîmpla. El o seducea, iar ea era de-a dreptul neajutorată în mîinile lui. Avea sentimentul că se află într-un tren care mergea din ce în ce mai repede, iar ea n-avea cum să mai sară din el.

Îl simți tare și greu pe coapsa sa, și, fără să se gîndească, întinse mîna ca să-l îndepărteze. Însă în clipa în care atinse carnea aceea tare își retrase mîna speriată. Luis însă gemu, împingîndu-se la loc înspre ea.

– Haide, atinge-mă, o îmboldi el, respirînd din ce în ce mai greu. Te rog. Vreau să simt cum e atunci cînd mă prinzi în palmă.

Olivia ezită, pentru că i se părea ceva groaznic de ciudat. Dar așa fusese tot ceea ce o învățase el și cu toate astea îi plăcuse. Timidă, îl cuprinse cu degetele, fascinată de ceea ce simțea. Ceva tare acoperit de piele extraordinar de fină. Simți o undă de spaimă. Cum avea s-o pătrundă cînd era așa de mare?

El se ridică deasupra ei, desfăcîndu-i picioarele ca să-și facă loc între ele.

Olivia făcu apel la tot calmul său. Mîinile i se prinseseră deja de cearceaf.

El însă o simți speriată, așa că încercă s-o aline cu vorbe de dragoste și sărutări. Se apucă să-i sărute sînii, iar curînd tensiunea dispăru. Picioarele ei se ridicară atunci cînd începu să se joace cu pliurile moi dintre ele. O auzi cum gemea de plăcere.

Luis continuă s-o mîngîie, ducînd-o tot mai sus, pătrunzînd-o ușor cu degetele pînă cînd îi simți soldurile cum se ridicau. O duse aproape de marginea plăcerii perfecte, ca să-și retragă mîna și s-o înlocuiască cu bărbăția sa.

Ea păru să înțepenească iarăși, speriată. El se ridică deasupra ei, lăsînd-o să se obișnuiască cu greutatea lui, intrînd ușor în ea.

Olivia închise ochii în timp ce întregul ei corp parcă se străduia să-l respingă. El intrase în ea doar cît să simtă amenințarea durerii, deși știa că deocamdată era doar un disconfort suportabil.

- Doare, șopti ea.

- Știu, iubito. Dar o să doară doar prima dată.

Olivia rămase aproape inertă sub el, în timp ce Luis, transpirat tot, încerca să-și croiască drum în interiorul ei. În cele din urmă se împinse o singură dată, tare, iar himenul cedă, lăsînd însă în urmă o durere greu suportat.

Luis rămase nemișcat ca să aștepte să treacă durerea. Își simțea umărul ud de lacrimile ei, așa că încercă s-o aline, deși simțea că înnebunea încet dar sigur de dorința de a încheia actul dragostei.

Singurul mod de a o alina era s-o ducă iar spre orgasmul pe care el îl tot amîna, ca să-i arate plăcerea care venea după atîta durere. Își strecură mîna între trupurile lor și începu să o mîngîie ușor. Trebuia să aibă răbdare, ca să-i trezească iar pasiunea și cheful. Atunci cînd îi simți șoldurile mișcîndu-se parcă de la sine, mări presiunea și viteza degetelor.

Olivia fusese teribil de dezamăgită de durerea aceea cruntă, chiar dacă Dee o prevenise că prima oară durea întotdeauna. Deși se așteptase la o plăcere deosebită, avusese parte doar de invazia neplăcută asupra corpului ei și durerea care urmase.

Din fericire, degetele lui aduseseră înapoi senzațiile plăcute, care veneau în valuri tot mai repezi. În acel moment, își ridică picioarele pe coapsele lui și încercă să-l tragă și mai adînc în ea din instinct. Luis gemu, încercînd să se abțină.

Cînd ea țipă, el îi acoperi gura cu o mînă. Apoi simți deodată cum mușchii din interior începură să palpite și apoi să se strîngă convulsiv în jurul lui. În acel moment nu mai putu răbda și începu să se miște, ajungînd la orgasm la numai cîteva secunde după ea.

Olivia începu să-i mîngîie spatele, savurînd încă senzațiile plăcute care o lăsaseră aproape fără pic de vlagă. Deci actul dragostei chiar era plăcut. Nu regreta decît că nu făcuseră amor mai devreme și așteptaseră atît acest moment. Noua lor intimitate era copleșitoare, atît din punct de vedere al plăcerii cît și al legăturii sufletești care se formase între ei. Acum chiar se

simțea a lui și în mod straniu și ciudat, îl considera ca fiind al ei. Îl iubea, iar legătura dintre ei se întărise și mai mult.

După câteva clipe Luis se ridică de pe ea și o luă în brațe.

– Trebuie să plec, îi șopti el leneș, altfel o să mă prindă dimineața aici și nu vreau să vină tatăl tău cu pușca după mine. O să vin să te iau pe la zece. Ai destul timp ca să-ți faci bagajele?

– Da, răspunse ea sărutându-l. Unde o să stăm? Sau plecăm imediat din oraș?

Luis nu simțise nici un pic de ezitare în glasul ei, doar curiozitate. Pur și simplu nu-i păsa unde aveau să stea. Doamne, Olivia era un cadou neșteptat pentru el.

– Pe moment o să stăm la hotel pînă ne decidem ce vrem să facem.

– Deci nu trebuie să-mi împachetez toate hainele de pe acum, nu?

El îi zîmbi tandru.

– Ce pot să-ți spun sigur, e că n-o să ai nevoie de cămăși de noapte.

Nu, asta era clar. Olivia zîmbi în timp ce-l privea cum se îmbrăca. O să-l aibă mereu pe Luis alături ca să-i țină de cald. Era cel mai frumos viitor pe care și-l putuse imagina.

A doua zi dimineața cînd coborî la micul dejun era foarte calmă.

– Luis vine să mă ia la zece, le zise părinților săi. O să ne căsătorim după-amiază.

Ochii Honorei se umplură de lacrimi, pe care le șterse imediat.

– Dar n-ai de ce să te grăbești așa, scumpa mea. Nu mai bine mai stai și te mai gîndești un pic?

Olivia își strînse mama în brațe.

– M-am gîndit foarte bine. Îl iubesc și nimic n-o să se schimbe. N-aș sta să aștept decît dacă tu și tata vreți să facem nuntă în toată regula.

Wilson oftă din greu și se ridică de la masă.

– Nu cred că te aștepti ca noi să sărbătorim că tu te măriți cu unul ca Fronteras.

– Mi-aș fi dorit să sărbătorești, dar nu, nu m-am așteptat.

Wilson lăsă capul în jos, privind nefericit spre podea. Mare parte din obiecțiile lui se bazau pe faptul că Fronteras părea nepotrivit pentru Olivia, dar adevărul era că nu-și dorea să vadă cum îi pleca fata de acasă. Oricum Olivia merita mai mult decît un trai nesigur.

Olivia fusese întotdeauna cu capul pe umeri, chiar de mic copil, manierată și politicoasă. Știa că orice părinte considera că nimeni nu era suficient de bun pentru copilul lui, dar Olivia chiar se mărita cu un bărbat care era mult sub nivelul ei.

Era singurul lui copil, lumina vieții sale. Ea avea să-i moștenească averea. Oare din acest motiv se însura Fronteras cu ea? Oare se aștepta să fie întreținut de către socrul său? Olivia merita mai mult de atât.

Numai că ea vedea în general ce era mai bun în oameni și sigur că nu se gândise că poate Fronteras avea și alte motive. Wilson nu-și adunase averea fiind un prost. Știa o mulțime de bărbați care se însuraseră doar de dragul banilor și nu vroia să pățească și Olivia lui așa ceva.

Inițial nu dorise să-l întâlnească pe viitorul său ginere, dar în acel moment se decise să se ducă la bancă mai târziu, pentru că avea câteva chestiuni de discutat cu acest domn Fronteras.

Luis se prezentă la ei la ore zece, așa cum promisese, în fața ușii așteptând o șaretă pe care o închiriasse de la grajd. Olivia care-l așteptase cu nerăbdare, simți cum îi creștea inima când văzu că el nu făcuse nici un efort ca să impresioneze. Era îmbrăcat la fel ca în oricare altă zi, cu aceeași pantaloni și o cămașă curată, iar bandana era agățată la gât. Tot ca de obicei era înarmat. Arăta ca întotdeauna și Olivia îl iubi pentru că nu încerca să lase o falsă impresie. Luis nu trebuia să impresioneze pe nimeni.

Deschise ușa larg invitându-l să intre, cu chipul care-i radia de fericire. Luis intră zîmbind liniștit.

– Sînt gata, îi zise ea, arătînd spre cele două valize din hol.

Atunci cînd Luis se aplecă să le ia, Wilson ieși din biroul său, dregîndu-și glasul.

– Aș vrea să vorbesc puțin cu dumneata, dacă nu ți-e cu supărare, rosti el grav.

Honora coborî pe scări, frîngîndu-și mîinile atunci cînd văzu valizele. Avea ochii roșii de atîta plîns.

– Desigur, răspunse Luis foarte calm.

Wilson se dădu la o parte din ușa biroului.

– Între patru ochi.

– Tată... interveni deodată Olivia.

– Te rog, asta este o discuție între bărbați.

– Ba nu! strigă ea pășind spre ei. Și eu sînt implicată.

Luis o atinse ușor pe braț, zîmbindu-i liniștitor.

– O să fie totul în regulă, îi șopti el, după care intră în birou, iar Wilson închise ușa în urma lor.

Luis se întoarse spre bancher. Poate că Olivia se așteptase să plece fără o vorbă, dar Luis nu credea că era posibil. În fond omul acela își făcea griji pentru fiica lui. La naiba, Luis n-ar mai fi avut pic de respect pentru el dacă n-ar fi procedat așa. Dacă putea să-l liniștească cumva, era mai mult decît dispus să încerce, știind că acest lucru o va face fericită și pe Olivia.

Wilson se apropie de el.

– Sînt gata să-ți ofer cinci mii de dolari dacă pleci în clipa asta din oraș și nu te mai vezi niciodată cu fata mea.

Luis își îngustă ochii, privindu-l pe viitorul său socru cu dispreț.

– Nu, răspunse el simplu.

– Dacă tu crezi că însurându-te cu fiica mea o să te îmbogățești...

– Opriți-vă în acest moment. Nu mai spuneți absolut nimic, rosti el furios. Mă însor cu Olivia pentru că o iubesc. Dacă vă faceți griji din cauza banilor, păstrați-i, eu n-am nevoie de ei. Fără vreun alt cuvânt, trecu pe lângă bancher și ieși în hol.

Cum îl văzu, Olivia se și repezi spre el, prinzându-l de braț și înfigându-și unghiile în carnea lui.

– Luis? șopti ea speriată.

Chipul lui se împlânzi atunci când privi în jos spre ea.

– Nu e nici o problemă. Pregătește-te să plecăm.

În spatele lor auziră ușa de la birou cum se deschidea din nou. Honora făcu un pas către ei, ca și cum i-ar fi putut opri, dar se opri, privind speriată spre omul cu care pleca fiica ei. Luis privi spre ea și pe față îi apărură expresia aceea specială pentru femei. Înțelegea disperarea Honorei și ar fi făcut orice ca s-o aline, dar nu să o și lase pe Olivia acolo.

Se apropie de scări și o prinse pe Honora de mână.

– Vă promit că o să am mare grijă de ea.

Deși îndurerată, Honora răspunse imediat la vorbele lui, strângându-i degetele.

– Dar unde o să locuiți? se vaită ea.

Luis dădu din umeri.

- Oriunde o să dorească Olivia, îi zise el cu simplitate. Dar indiferent unde o să ne stabilim, promitem să venim măcar o dată pe an în vizită cu nepoțcii.

Nepoțcii? Honora rămase mută. Pieptul i se umflase de emoție. Nepoțcii. Copilașii iubitei ei Olivia.

Iar omul acesta chiar o iubea pe Olivia, nu era o minciună. Honora își făcuse atâtea griji, dar putea să-i citească în ochi cât de mult o iubea. Desigur, era firesc, cugetă ea, cine n-ar fi iubit-o pe Olivia? Poate că nu era stîlpul comunității, dar era limpede că era un bărbat puternic ce o putea apăra pe fiica ei fără probleme, și poate că era mai bine așa. Mai mult decît orice pe lume își dorea s-o vadă pe Olivia fericită și privind în clipa aceea la omul din fața ei, căpătă certitudinea că el era în stare să realizeze acest lucru.

- Credeți că ați putea să mai așteptați să pregătesc repede o nuntă? îl întrebă ea.

- Honora! strigă la ea Wilson.

Luis îi zîmbi fermecător, făcînd-o pe Honora să roșească.

- Mai bine nu, rosti el, dar aș fi onorat dacă ați fi prezenți după-amiază alături de noi.

- Păi... da... sigur, se fîstîci ea. Îl privi pe Wilson cu duritate. Sigur că o să fim alături de voi. N-aș lipsi pentru nimic în lume de la cununia fiicei mele.

- Honora! protestă iar Wilson.

Honora se întoarse spre el gata de luptă. Ce să știe bărbații trecuți de prima tinerețe despre dragostea copiilor lor.

– Ia mai lasă-mă în pace! Nu vezi cât de mult o iubește?

– Sigur că da, rosti Olivia cu încredere. Le zîmbi părinților cu ochii plini de lacrimi. Ce altceva mai mult ați putea să vă doriți pentru mine?

Doar luna de pe cer, se gîndi Wilson simțind cum îl copleșea durerea. Dar mai mult decît orice, nu dorea să-și piardă fiica, nu voia să se simtă nedorită în casa sa. Olivia fusese întotdeauna cu capul pe umeri, de ce nu era în stare să aibă încredere în judecata sa? Oricum nu prea avea de ales. Cînd simți că i se umezeau și lui ochii, își dresе glasul.

– Ai dreptate. Ai ceea ce ți-ai dorit. O să fim alături de tine la cununie. Așa cum spunea și mama ta, n-am putea să lipsim pentru nimic în lume.

El și cu Luis își strînseră mîinile, și deși schimbară o privire destul de dură, era clar că de acum aveau o înțelegere. Honora începu să plîngă din nou, dar de această dată vărsa lacrimi de fericire. Deși avea să-i lipsească groaznic de mult Olivia, așteptase cu nerăbdare această zi.

În plus, ea întotdeauna plîngea la nunți.

CAPITOLUL 19

Dee se dădu cu grijă jos din pat și se îndreptă spre fereastră. Uneori avea un sentiment cumplit de irealitate și simțea nevoia de acea priveliște ca să stabilească fără urmă de îndoială unde anume se afla.

Exista o bucată destul de mare de timp din care nu-și mai amintea nimic, ultima ei amintire clară era din casă, când stătea sub geam, acoperită de sânge și cu pușca în mână, în timp ce gloanțele îi şuierau pe la urechi.

După aceea nu-și mai amintea decît anumite frînturi, dar nu era sigură că nu erau doar vise, pînă cînd într-o dimineață se trezise de tot, foarte slăbită, incapabilă să-și amintească cum de ajunsese acolo.

Nu pusese nici un fel de întrebare, așa că încă nu știa ce anume se întîmplase. Avea nevoie se știe, dar nu reprezenta o urgență.

Avea sentimentul că slăbiciunea cumplită a trupului îi luase și puterea de a mai gîndi. Nu avea chef să vorbească, nu-și dorea compania nimănui, nu-și dorea decît să doarmă.

Ieșea din coconul protector al somnului atunci când trupul își cerea drepturile, iar atunci când aceste nevoi erau satisfăcute, atunci se retrăgea din nou în somn.

Însă perioadele de somn deveniseră tot mai scurte și de la un timp înapoi începuse să se plimbe prin cameră cu ajutorul lui Betsy.

Acum fusese prima oară când se dăduse singură jos din pat, și deși picioarele îi erau destul de moi, izbutiseră s-o susțină. Era ca o piatră de hotar. Desigur, dacă cineva ar fi pus-o să coboare la parter, probabil că n-ar fi fost în stare, dar n-avea nici cea mai mică dorință să plece din camera ei.

Era limpede că se afla acasă la Lucas. Nu era tocmai sigură cum de ajunsese acolo, dar el venea s-o vadă de două ori pe zi, o dată de dimineață și apoi încă o dată seara.

Atunci când o întreba ceva, făcea un efort ca să-i răspundă, dar efortul era doar aparent, iar răspunsurile sale monosilabice, așa că și el renunțase să mai susțină o conversație.

Uneori când se uita la ea vedea furia vulcanică ce clocotea în el, dar simțise că nu era îndreptată asupra ei, așa că n-o mai interesase să afle care era sursa.

Era prima dată când vedea bine Double C, iar contrastul dintre viața lui Lucas și cea pe care o ducea ea era uriaș. Nu văzuse decît odaia aceea, dar cum era doar o cameră de oaspeți, își imagina că restul casei era mult mai elegant.

Patul era unul dublu imens, iar așternuturile de bumbac atît de moi și de fine încît puteai crede că erau de mătase. Podeaua de lemn fusese minunat finisată și apoi acoperită cu un covor gros.

Exista și un șifonier enorm, un fotoliu de piele, un birouaș delicat cu un scaun, o măsuță de toaletă cu o banchetă tapisată cu mătase în fața ei. De asemenea fusese adus acolo și un fotoliu imens pentru Betsy.

Niciodată pînă atunci nu se simțise inferioară, dar acum că se afla aici, acesta era sentimentul.

El s-ar fi simțit în elementul lui alături de femei elegante, îmbrăcate în mătăsuri fine, parfumate și încărcate de bijuterii, pe cînd ea mulgea vacile, muncea pămîntul și avea unghiile rupte și mîinile aspre. Probabil că-și dorise tare mult Angel Creek de fusese dispus să se însoare cu ea. Dar ce ar fi făcut după nuntă? I-ar fi cumpărat o casă în oraș, ca să stea cît mai departe de el ca să nu-l facă de rîs?

Se simți rușinată pentru că avea astfel de gînduri. Lucas fusese foarte bun și generos și o luase la el acasă ca să-și revină.

Nu făcuse și nu spusese niciodată nimic prin care să-i dea de înțeles că se considera mai bun ca ea, era doar deprimarea de care suferea care-i aducea astfel de gînduri la suprafață.

Dar după ce văzuse Double C, atît cît putuse observa de la fereastră și cercetînd bine încăperea în care se afla, își dădea seama și singură de prăpastia care se căsca între ei.

– Oh, se auzi Betsy din pragul ușii. Domnișoară Dee, v-ați dat singură jos din pat!

Dee se întoarse de la fereastră. Betsy venise cu masa de prînz pe o tavă, ceea ce însemna că dormise cîteva ore bune de cînd mîncase micul dejun de dimineață.

– O să mă îngraș, se gîndi ea cu voce tare. Nu fac altceva decît să dorm și să mănînc.

Era prima dată cînd spunea o frază întregă de cînd sosise acolo, iar fata se întoarse s-o privească mirată în timp ce punea tava pe birou și se apropia de ea ca s-o ajute.

– Domnișoară Dee, trebuie să mîncăți cît mai mult. Sînteți subțire ca un băț.

Ei da, era reconfortant, cugetă Dee amuzată. Betsy o conducea spre pat, așa că se revoltă. Patul era minunat pentru dormit, dar acum prefera să mănînce civilizat, la masă.

– Vreau să stau să mănînc la masă, rosti ea. Biroul ăla e perfect.

Betsy părea îngrijorată, dar Dee se încăpățîină. Atunci cînd reușiră să ajungă în fine la birou, Dee avea senzația că alergase zece mile, așa de tare îi tremurau picioarele atunci cînd se lăsă să cadă pe scaun. Era totuși o victorie și trebuia să se străduie în fiecare zi să meargă mai mult, asta dacă dorea să-și recapete puterile.

Masa ei era extrem de simplă, un bol de supă, numai zeama și un biscuite. Se întrebă deodată de ce

oamenii credeau că dacă înfometau o persoană bolnavă, aceasta avea să se facă bine mai repede? Se simți încă și mai scîrbită cînd constată că nici măcar nu putea mînce tot.

Cu toate astea, venise momentul pentru o schimbare.

– Cine gătește aici?

Betsy nu se putea obișnui cu o pacientă care aproape că nu scosese o vorbă timp de două săptămîni și acum nu se mai oprea din vorbit. Ochii ei erau mari de uluire atunci cînd îi răspunse:

– Numele lui este Orris, domnișoară.

– Spune-i lui Orris că-i apreciez grija, dar că pentru diseară nu vreau doar zeamă chioară, aș prefera și o bucată de carne și niște cartofi. N-o să fiu în stare să mănînc prea mult, dar este timpul să mă străduiesc puțin.

– Da, domnișoară, încuviință Betsy.

– Oare în casa asta mare, nu există și niște cărți?

– Nu știu, domnișoară, că n-am stat să-mi bag nasul prin alte camere.

De altfel Betsy n-ar fi riscat nici în ruptul capului să-l supere pe domnul Cochran pentru că îi cerceta casa.

– Foarte bine, atunci întreabă-l pe Orris ăsta sau pe cine vrei tu. Aș vrea să citesc ceva, nu contează ce anume.

– Da, domnișoară.

– Am și eu ceva haine pe aici?

– Nu, domnișoară.

– Atunci spune-i lui Lucas să le aducă. M-am plictisit de cămășile astea de noapte.

Betsy se albise la față la gândul că ar fi trebuit să-i spună domnului Cochran să facă ceva. Lui Dee i se făcu milă de ea.

– Lasă că mai bine-i spun eu când o veni diseară.

Betsy oftă ușurată.

– Da, domnișoară. Fusesse mult mai simplu când domnișoara Dee nu făcea altceva decât să doarmă.

Dee era deja extenuată din cauza agitației, dar măcar era încă trează. I-ar fi plăcut mai mult să stea tot pe scaun, dar bunul simț îi spuse că era mai bine dacă se retrăgea în pat înainte să cadă în nas. În timp ce se instala comod pe perne aruncă o privire spre fereastră. Soarele era sus pe cer și strălucea fierbinte și nemilos. Dar îi spunea că după săptămânile întunecate, de acum era pe cale de vindecare.

Când Lucas veni s-o vadă în seara aceea, bucuria îi strălucea în priviri.

– Am auzit că azi ai stat pe scaun.

Dee puse deoparte cartea pe care o citea. Era groaznic de plictisitoare, dar oricum era mai bine așa decât să se uite la pereți. Ca de obicei, trecu direct la subiect.

– Am nevoie de hainele mele. Vrei să le iei tu de la mine sau să trimiți pe cineva să le ia?

Lucas se așeză comod pe scaun și-și întinse picioarele.

– E destul timp și pentru asta.

Ea îl privi amenințător.

– Nu intenționez să fac altceva decît să stau în camera asta. Dar m-am săturat de cămăși de noapte. Pot să stau și îmbrăcată normal, nu trebuie să port doar cămașa asta afurisită.

– De ce te-ai chinui să te schimbi de haine cînd oricum stai mai mult în pat?

– Ai de gînd să-mi aduci hainele sau nu?

– Nu.

– Atunci ieși afară de aici și lasă-mă în pace! izbucni ea deodată.

El începu să rîdă cu poftă. Se simțea extrem de ușurat, iar bucuria pe care o simțea era la fel de dulce și de răcoroasă precum apa de izvor. Acele două săptămîni de tăcere fuseseră o tortură pentru el, pentru că femeia fragilă care zăcea tăcută în pat nu era Dee a lui pe care o știa și-o iubea. Aceasta era Dee a lui, bățăioasă și încăpățînată. Știa de pe acum că avea să savureze următoarele săptămîni cînd va fi numai sub controlul său.

Se ridică și se aplecă peste ea, cu mîinile pe șoldurile ei.

– Nu ai cum să mă obligi, îi zise el rîzînd.

Ochii ei verzi se îngustară primejdios.

– Nu chiar acum, așa e.

– Niciodată. De fiecare dată cînd s-a întîmplat să ne contrăm și m-am pus la mintea ta, am cîștigat. Oricît de mult ți-ar displace, sînt mai puternic decît tine. Iar

acum te afli pe proprietatea mea, așa că ce spun eu, e lege. O să-ți primești hainele numai atunci când o să socotesc eu că ai nevoie de ele

– N-o să am cum să-mi recapăt puterile dacă nu mănînc, îi zise ea dulce.

El se ridică încruntat. Era din nou ea însăși, și acum îl amenința că va înceta să mănînce, punîndu-și sănătatea în pericol.

– Bine, cedă el. O să-ți aduc afurisitele alea de haine dar vreau să-mi promiți că nu te aventurezi pe scări.

Ea îl privi nerăbdătoare.

– Ți-am spus deja că nu intenționez să ies din cameră. Nu sînt idioată. Singurul fel în care aș putea să ajung la parter ar fi să cad pe scări de-a berbeleacul.

– De asta îmi și fac griji.

– Atunci îți faci griji degeaba.

Lucas se încruntă la ea, realizînd că de fapt nu-i promisese nimic. Dar în același timp era conștient că dacă o împingea mai mult de atît, mai degrabă îi dădea idei noi. Dacă dovedea bun simț în felul în care considera ea să se recupereze, atunci ar fi lăsat-o s-o facă în ritmul ei, iar singura modalitate de a afla era s-o lase în pace.

– Cum arată casa mea? îl întrebă deodată.

Lucas ar fi preferat să poarte această discuție când avea să se mai înzdrăvenească, dar acum nu mai putea evita să-i răspundă.

- Toate geamurile sînt sparte, ușa din spate e ruptă, multe lucruri sînt sparte sau găurite.

Dee strînse din dinți.

- Nemernicii ăia! Ai verificat să vezi că Bellamy nu și-a adus vitele acolo?

- Stai liniștită că nu mai îndrăznește, îi zise Lucas cu siguranță în glas. Nici n-ar mai fi avut rost, acum că rîul ei secase. Dar n-avea de gînd să-i spună și acest lucru pînă cînd nu era obligat. Următoarele săptămîni intenționa s-o răsfețe peste măsură și s-o lege și mai tare de el.

- Vrei să verifici tu pentru mine?

Neliniștea din glasul ei îl făcea să se simtă și mai vinovat. Se aplecă și-o sărută pe frunte.

- Sigur că da.

Era așa de fericit că-i revenise glasul și cheful de ceartă încît nu se mai îndura să plece de acolo. Stătea așezat pe marginea patului și flecărea despre toate nimicurile, asta pînă cînd apăru Betsy în cameră și îi privi cu ochii mari. Lucas oftă, știind că trebuia să păstreze cumva aparențele. De abia aștepta ca Dee să se simtă mai bine ca să trimită fata acasă la ea.

Dee se apucă de recuperare la modul foarte serios, cu fiecare zi mai mult. Lucas îi aduse de acasă niște haine, care, deși păreau nelalocul lor în decorul acela elegant, erau oricum mai bune decît cămașa de noapte. Îmbrăcată simțea că se recupera mult mai bine. Nu-l mințise pe Lucas în privința intențiilor sale.

Avea grijă să stea doar în camera sa, plimbându-se încet de-a lungul ei, forțându-se să stea în afara patului perioade din ce în ce mai lungi de timp. Acum că devenise mai activă, îi crescuse și pofta de mâncare, iar fața i se mai rotunji un pic și căpătă culoare.

Lucas începu să aloce mai mult timp distracțiilor ei, știind că plictiseala era cel mai mare dușman. Adusese în cameră o selecție largă de cărți ca să aibă de unde alege, iar serile le petrecea învățînd-o să joace poker. Spre deliciul său, ea deja știa să joace șah.

O partidă cu ea îi pune mintea pe bigudiuri. Filozofia ei la șah era aceeași ca și în viață, era agresivă și foarte hotărîtă. Problema era că nu știa ce bătălii alegea în care să atace, și în care să se apere doar, de aceea de cele mai multe ori partidele se sfîrșeau prin remiză.

Era la Double C de trei săptămîni atunci cînd coborî prima dată la parter ca să mănînce mîncare adevărată, așezată ca oamenii la masă. Lucas avusese grijă să-i supravegheze fiecare pas pînă acolo, de parcă ea nu ar fi știut ce putere avea acum și cînd nu trebuia să exagereze.

Oricum, această ocazie festivă însemna că Betsy ar cam fi trebuit să plece la ea acasă. Oricum bănuia că nu prea avusese de treabă în ultima săptămîină și că Dee făcuse din ea ce dorise. Micuța Betsy se îndrăgostise de Dee și de ambiția de care dădea dovadă, era limpede că devenise eroina ei. Dacă avea de gînd s-o imite atunci cînd ajungea acasă, bietul Sid Acray urma să aibă mult de furcă cu fiica sa.

Betsy o porni spre casă chiar a doua zi, cu sincerele mulțumiri ale lui Lucas și cu un salariu generos în poșetă. Plînse atunci cînd își luă rămas bun de la Dee, spunîndu-i să aibă grijă de ea.

Lucas chicoti mulțumit cînd văzu căruța în care se afla Betsy dispărînd de pe alee. Se întoarse și o prinse pe Dee de braț, intrînd cu ea încet înapoi în casă.

– Ei bine, scumpa mea, de acum ești pe cont propriu, așa că încearcă să nu dai de necaz. Orris e în bucătărie dacă ai nevoie de ceva, iar eu mă întorc după-amiază.

Dee oftă deodată.

– Trebuie să recunosc că mi-a fost dor să rămîn puțin singură. Nu sînt obișnuită să stea cineva cu mine douăzeci și patru de ore pe zi.

El o privi cu un zîmbet, simțînd cum dorința îi tot dădea tîrcoale.

Dar în seara aceea avea de gînd să ia măsuri. Părea tot fragilă, dar el știa că era mult mai puternică. În plus, reușise să pună la loc kilogramele pierdute și avea din nou culoare în obraji.

Lucas căutase în cufărul de haine al mamei lui și descoperise cîteva rochii de in destul de simple ca să nu aibă vreo legătură cu moda, iar Betsy, care se dovedise a fi destul de iscusită cu acul de cusut, le modificase, astfel încît să-i vină bine lui Dee, care chiar în acel moment purta una dintre ele.

Rochia galbenă din material subțire îi stătea chiar foarte bine. În plus, își strînsese părul lung și des într-

un coc lejer în vârful capului, care-i lăsa ceafa apetisantă descoperită complet. Imediat ce intrară în casă și rămaseră singuri, Lucas profită de ocazie și-și lipi buzele de ceafa ei. Dee se simți scuturată de fiori plăcuți.

Hainele nu fuseseră singurele lucruri pe care le adusese Lucas de la ea de acasă. Bureții stăteau acum într-o cutie din dormitorul lui.

Lucas o strînse în brațe și Dee oftă ușurată. Îi lipsise foarte mult apropierea aceea minunată dintre ei. Iar lipsa acesteia o deprimase peste măsură.

De cînd era acolo n-o sărutase și nici n-o mai ținuse în brațe, se mulțumise numai s-o pupe pe frunte, chestie care n-o mulțumise deloc. Lucas era un bărbat plin de pasiune, așa cum era și ea.

Dee se întoarse în îmbrățișarea lui și-și lăsă capul pe umărul puternic.

– Ai obosit? o întrebă el îngrijorat.

– Sînt tot timpul obosită, încerc doar să ignor.

El o ridică în brațe și o duse în camera ei, unde o așeză pe fotoliul comod, punîndu-i și o pernă sub cap.

– Nu ignora oboseala. Odihnește-te de cîte ori ai nevoie, pentru că în felul ăsta o să-ți recapeți forțele mai repede.

– N-am așa de mult timp la dispoziție, oftă ea. A trecut deja o lună. Mai mult ca sigur că toată grădina e plină de buruieni. Aproape tot ce am acolo o să fie bun de cules într-o săptămînă, maxim două. Trebuie să fiu destul de puternică să pot munci.

Lucas îi mîngîie obrazul apoi mîna sa porni să coboare pînă se opri deasupra unui sîn.

– Mai întîi trebuie să fii suficient de puternică pentru ce ne interesează pe noi.

Dee ridică ochii spre el.

– Aici poți să faci tu singur toată munca grea.

– Așa intenționez. Lucas se aplecă și o sărută apăsător, în timp ce-i frămînta sînul. Dar mi-ar place să fii trează și să participi și tu.

Ea rîse încîntată.

– Cred că o să mă descurc.

El plecă din cameră după ce-i făcu o dată cu ochiul, iar ea își permise să se lase copleșită de toropeală. Cînd avea o asemenea noapte înainte, n-avea nici cea mai mică intenție să se obosească în timpul zilei.

Lucas se duse la Angel Creek în ziua aceea. Datorită apei rîului, propriul său teren se trezise iar la viață, iar iarba nouă oferea vitelor sale suficientă hrană ca să poată supraviețui. Erau mai slabe decît îi plăceau lui, dar măcar nu-i mureau pe capete de foame sau de deshidratare.

Schimbările petrecute în valea lui Dee erau de-a dreptul dureroase. Totul era încă verde, dar vegetația se uscaseră, iar la vederea casei ei, Lucas strînse cu putere din dinți. Pereții și acoperișul încă mai existau, dar geamurile sparte și tot dezastrul dinăuntru erau martore la asediul pe care-l suportase.

Era un miracol că Dee reușise să supraviețuiască. Și dacă ar fi fost o idee mai slabă de înger, atunci în noaptea aceea ar fi murit cu siguranță.

Se îndreptă spre grădină, unde rămase privind îndelung la ceea ce mai rămăsese din ea. Plantele de care Dee fusese așa de mândră și care promisese o recoltă bogată, se uscaseră aproape cu totul.

Dee muncise din greu acolo și acum se alesese praful numai din cauza lui. Albia râului se uscaseră de tot, iar valea ei cea frumoasă devenise o paragină. Fusese un loc parcă rupt din rai, iar el îl distrusese cu mâna lui.

Dar ar fi făcut-o din nou la nevoie, numai ca s-o oblige la o viață în siguranță. Asta nu însemna că nu regreta ceea ce făcuse, pentru că Angel Creek fusese un loc special și acum se alesese praful de el.

Avusese grijă și dusese animalele lui Dee la Double C, mai puțin păsările care puteau supraviețui și singure. De altfel deja dispăruseră de acolo, căutând probabil mîncare și apă.

Valea părea la fel de abandonată ca și casa ei. Lucas oftă și se duse în grajd, revenind apoi înarmat cu cuie, ciocan și scînduri. Se apucă să bată scîndurile peste geamurile sparte, după care repară ușa din spate. Dee era și așa destul de supărată, nu era cazul să-și găsească și casa ocupată de animale sălbatice.

Valea aceea îl întrista cumplit, așa că se bucură sincer cînd se întoarse la ferma lui, care era verde și plină de viață.

CAPITOLUL 20

Lucas veni în seara aceea la ea în dormitor, în timp ce ea stătea în fața măsuței de toaletă și-și peria părul. El îi luă peria din mână și începu să-i descurce părul lung și mătăsos. Fiind un bărbat atît de sigur pe el și viril, gestul lui nu părea deloc efeminat, ci făcea parte doar din preludiu.

Dee stătea și-l admira în oglindă, simțind cum i se înteteau bățile inimii. Lucas venise la ea fără cămașă, iar mușchii de pe pieptul lui jucau sub piele la fiecare mișcare.

Ea își pusese în mod special pentru el cămașa de noapte pe care i-o dăduse cadou atunci cînd căzuse. Bretelele subțiri de abia îi acopereau umerii, iar decolteul generos îi punea în evidență sîinii. Materialul era semitransparent, mai degrabă incitînd cu ceea ce de abia se putea desluși pe dedesubtul lui.

Lucas privea foarte absorbit la ceva în oglindă, iar Dee constată, că-i admira sîinii.

- A trecut multă vreme, se scuză el deodată. Adevărul era că se scurseseră numai cîteva săptămîni, dar uneori lui i se părea că nu mai putea rezista nici măcar o singură zi fără ea.

Puse peria deoparte și-și așeză mâinile pe umerii ei, strîmbîndu-se cînd își dădu seama cît erau încă de firavi.

Dee își dădu seama la ce se gîndea, și-și lăsă capul să i se sprijine de abdomenul lui. Ochii li se întîlniră în oglindă.

– Asta e a doua oară cînd ai grijă de mine.

– Sper să fie și ultima.

Dee zîmbi amintindu-și cît de greu îi fusese să-i accepte ajutorul prima dată. Dar își amintise cît de mult se bazase pe el atunci, iar asta îi făcuse cumva convalescența mai ușoară. Dacă altcineva și nu Lucas ar fi avut grijă de ea, probabil, că s-ar fi întors demult acasă. Însă așa, avea încredere în el cu viața sa și cu valea.

Îi prinse deodată mâinile și i le puse peste sîni.

– Să știi că nu mă sparg, îi zise răgușită.

El o luă în brațe și se așeză cu ea pe fotoliu, lăsîndu-i picioarele să atîrne peste marginea acestuia, în timp ce-i sprijinea spatele cu brațul stîng.

– Nu cred că mă pot controla prea mult, recunosc el. Iar dacă mă bag acum în pat cu tine, o să mă pierd cu totul.

– Și la ce ai nevoie de atîta control? se interesă ea. Te poți revanșa și peste o oră.

Lucas izbucni în rîs.

– Încerc să nu te obosesc prea tare. N-am de gînd să fac dragoste cu tine toată noaptea.

– Păcat, răspunse ea.

– Nu-i așa?

Lucas începu s-o sărute încet, trecîndu-și limba peste buzele ei, înainte să pună stăpînire pe toată gura. Trecuse atîta timp încît senzațiile extrem de vii îi luară pe nepregătite.

Să știe că era a lui și că avea acces neîngrădit asupra corpului ei, i se părea lui Lucas mai grozav decît dacă ar fi băut strașnic. Și el care intenționase s-o ia cît mai încet.

Grăbit, îi dădu jos de pe umeri bretelele cămășii de noapte. Ea își eliberă brațele și apoi se întinse oferindu-se cu totul ochilor și gurii lui. Lucas profită imediat de ceea ce i se oferea. O ciupi ușor de un sfîrc, bucurîndu-se de felul în care se întărise.

– Lucas?

– Ce-i?

– N-am nevoie de prea multă atenție.

El deveni deodată atent, observînd că se înroșise la față și respira precipitat.

– Și pentru mine a trecut la fel de mult timp, rosti ea încordată.

Oftînd, își strecură mîna în sus pe coapsa ei, dezvelindu-i picioarele și oprindu-se exact la întretăierea lor. Dee tresări și desfăcu mai mult picioarele apoi închise ochii.

– Stai cu ochii deschiși, îi porunci el. Uită-te la mine.

Dee clipi și încercă să-și focalizeze privirea, dar era deja pierdută. Atunci cînd el o pătrunse cu

degetele, tot trupul i se încordă în așteptarea plăcerii care urma.

El își retrase mîna de sub ea și o lăsă să zacă întinsă în poala sa de parcă era un sacrificiu depus pe altar.

– Ești gata pentru mine? șopti el, înainte s-o pătrundă cu totul.

Ea-și arcui spatele și țipă. El începu să-și miște degetele într-un ritm constant, aducînd-o aproape de orgasm. Dee se aprinsese toată.

– Nu, scumpa mea, nu încă, îi zise el grăbit, ridicînd-o și întorcînd-o cu fața spre el, călare pe picioarele lui. Se apucă să tragă de nasturii de la pantaloni. Mai stai puțin. Vreau să te simt cum îți dai drumul.

– Grăbește-te, îl îmboldi ea, în timp ce șoldurile i se ondulau în așteptare.

Lucas gemu atunci cînd se eliberă de pantaloni, după care o săltă deasupra lui, ajutînd-o să coboare încet peste el.

Dee țipă atunci cînd îl simți cum o penetra. Mîinile sale puternice o țineau de talie și o ridicau și-o coborau într-un ritm lent.

Din păcate la următoarea sa coborîre, Dee pierdu controlul și explodează într-un val uriaș de plăcere care o scutură din cap și pînă-n picioare, aducîndu-l și pe el o dată cu ea peste pragul de sus al extazului.

Se liniștiră încet, fiind scuturați din cînd în cînd de reziduri de plăcere. Dee era copleșită de oboseală, așa că se sprijini de el, incapabilă să se mai miște.

Lucas o sprijini cum putu mai bine, dar și el era la fel de slăbit. O mîngîie ușor pe spate.

– Dee? Scumpa mea, te simți bine?

Ea scoase un sunet nedeslușit.

Lucas o prinse de brațe și o îndepărtă puțin de el. Părea moale ca o păpușă de cîrpă.

– Dee? La naiba, răspunde-mi!

– Lasă-mă în pace! mormăi ea.

El o așeză la loc pe pieptul lui, dîndu-i la o parte părul de pe față.

– Vrei să ne băgăm la culcare acum?

– Îhîm!

Lucas zîmbi și închise ochii. Doamne ce bine era s-o poată ține iar în brațe. La fel de bine fusese să își piardă controlul cu ea, să simtă cum se conectau împreună.

O mută într-o parte cît să-și poată trage pantalonii la loc cu o mîină, în timp ce o sprijinea pe ea cu cealaltă.

Dee părea să doarmă profund și nu se trezi nici măcar atunci cînd el se ridică în picioare. O așeză cu binișorul în pat, îi scoase cămașa de noapte, se dezbracă și el, stinse lampa și se urcă în pat alături de ea. O trase mai aproape, fericit că în fine se afla acolo unde își dorise.

Dacă reușea s-o convingă, nu trebuiau să mai petreacă nici măcar o singură noapte departe unul de celălalt.

De obicei se trezea înaintea zorilor și nici ziua aceea nu făcu excepție. Era dureros de tare. Dee se mișcă alături de el, așa că o întoarse pe spate și se ridică deasupra ei, pătrunzînd-o încet și savurînd lentoarea aceea.

De această dată voia să facă dragoste cu ea foarte încet. Trupul ei răspundea la invazia lui în mod favorabil. Dee se trezi în plină acțiune, impunînd de nevoie un ritm ceva mai alert. Cînd soarele răsări peste munți aducînd cu el și fierbințeala zilei, amîndoi zăceau mulțumiți unul în brațele celuilalt.

Lucas realizează deodată ce făcuse. Se ridică într-un cot și-și puse o palmă peste pîntecul ei.

– La naiba, am uitat cu totul de bureței.

Dee deschise ochii și-l privi fix. El nu încercă să-i mai spună că dacă rămînea gravidă atunci era obligatoriu să se mărite cu el, pentru că știa că nu-i plăceau ultimatumurile.

– Dacă o să avem un copil, atunci Dumnezeu să ne aibă în paza lui, pentru că o să fie un neastîmpărat și jumătate, rosti el zîmbind teribil de încîntat.

– Și ce-i cu zîmbetul ăsta satisfăcut? Îl întrebă ea.

– Satisfăcut?

– Da, de parcă ideea în sine te-ar ispiți teribil.

– Păi așa și este. Ia gîndește-te ce luptător de marcă ar fi băiatul nostru.

– Ca învățătură de minte ar trebui să ai parte numai de fete, îl preveni ea, și fiecare să semene cu tine. Ia gîndește-te cîți tineri ar veni după ele.

Ideea în sine îi displăcea profund. Se rugase mereu să nu aibă nici o fiică, pentru că nu credea că inima lui avea să reziste la atîta tensiune, mai ales dacă ajungeau să semene cu mama lor. Poate că Dee nu ştia deocamdată, dar ea urma să fie mama copiilor săi.

Două zile după aceea, avură parte de musafiri la Double C. Dee stătea pe verandă şi Lucas lucra ceva în hambarul din apropiere, atunci cînd pe alee îşi făcură apariţia doi oameni călare.

Lucas veni lîngă verandă, iar Dee se ridică în picioare şi se apropie de treptele de la intrare.

Unul dintre călăreţi era Olivia. Betsy îi şoptise ultimele bîrfe din oraş, şi anume că Olivia se măritase cu un pistolar mexican care era acelaşi om ce o salvase pe Dee în timpul luptei cu banda celor de la Bar B din care făcuse şi el parte la început.

Toate acele informaţii o zăpăciseră pe Dee, care habar nu avusese că fusese ajutată din exterior. Desigur asta explica cum de reuşise să reziste atîta timp. În plus, acum avea ocazia să-l cunoască în fine pe bărbatul pe care îl iubea Olivia.

Cel care călărea alături de Olivia părea să fie înalt, subţire şi foarte frumuşel, iar felul în care-şi purta arma dădea de înţeles că nu ştia prea mult de glumă. Dee îl privi curioasă, deşi se simţea cumva intimidată.

– Dee, ce bine arăţi, o complimentă Olivia, imediat ce sări jos din şa.

Dee o privi șocată pe prietena sa care purta pantaloni largi și călărea bărbătește. Desigur ea personal prefera să călărească așa, dar Olivia nu cutezase niciodată.

– Mă simt foarte bine, răspunse Dee zîmbind larg. Nu mi-am recăpătat încă pe deplin forța, dar sînt tot mai puternică pe zi ce trece.

Se îmbrățișară, conștiente că vara aceea le schimbaseră cu totul viețile. Ochii Oliviei se și umeziseră, iar Dee își mușcă buzele pentru a nu se da în spectacol.

Luis care descălecaseră la rîndu-i se apropie de Olivia, privind-o pe Dee cu un surîs prietenos, făcînd-o să roșească, ceea ce era o noutate. Oricum privirea lui avea ceva aparte, care o făcea să se simtă bine.

Olivia îl prezentă cu mîndrie.

– Luis Fronteras, soțul meu. Luis, ea este Dee Swann, prietena mea cea mai bună.

Dee îi întinse mîna imediat, însă Luis, în loc să i-o strîngă, i-o ridică galant la buze.

– Domnișoară Swann, ai fost magnifică atunci cu pușca aceea. A fost un spectacol care merita să fie văzut.

Dee se uită la mîna pe care el o sărutase, apoi ridică ochii și-l privi fără ocoliș.

– Îți sînt datoare cu viața mea, rosti ea cu simplitate. Îți mulțumesc.

– Mai degrabă îi mulțumim domnului Cochran, răspunse Luis. Dacă nu ajungea la timp, mai mult ca sigur că acum am fi fost morți amîndoi.

Lucas strînse mîna lui Luis și o pupă pe Olivia pe obraz.

- Felicitări, îi zise lui Luis. Ai o soție minunată.
- Așa cred și eu, răspunse el cu un zîmbet larg.
- Haideți în casă ca să bem ceva rece, îi invită Dee. E mult prea cald ca să stăm afară.

Lucas o sprijini pe Dee, ajutînd-o să intre în casă. Ea simțea mai rău decît ceilalți efectul arșitei, ceea ce însemna că mai avea cale lungă pînă să-și revină cu totul.

Aveau ceai rece de băut, pe care-l prepara mereu Orris pentru Dee. Lucas și Luis acceptară fiecare cîte un pahar, zîmbind pe deasupra lor, căci ar fi preferat o tărie, dar nu comentară. Desigur, Dee sau Olivia nu vedeau nimic neobișnuit în a bea ceai.

- Am vrut să văd cu ochii mei cum ți-ai revenit, îi zise Olivia. Și în plus să ne luăm rămas bun. Eu și cu Luis plecăm mîine de dimineată.

- Unde aveți de gînd să mergeți? întrebă Dee. O să te mai văd vreodată?

- Sigur că da! Doar nu plecăm pentru totdeauna. Vrem să mergem la St. Louis ca să luăm trenul. Pe chipul Oliviei apăru deodată o expresie extaziată. De acolo vom merge cît de departe ne duc șinele. E ceva ce mi-am dorit să fac întotdeauna.

Dee își privea prietena cumva nedumerită. Pentru ea a călători însemna de fapt deplasarea dintr-un loc în altul, nu se gîndise niciodată să se plimbe doar de dragul de a se plimba. Dar dacă acesta fusese mereu

visul Oliviei, atunci își alesese un soț cât se poate de potrivit. Ea una le dorea toată fericirea din lume.

Luis și Lucas discutau pe șoptite într-un colț al camerei, și deși nu avea cum să-i audă, Dee bănuiau că discutau tot despre Angel Creek și tot ce se petrecuse în ziua asediului.

– Bellamy n-a mai fost văzut prin oraș, rosti Luis. Toată lumea este scandalizată și e clar împotriva lui. Îl privi pe Lucas cu admirație. Am auzit că l-ai bătut destul de bine.

– Am încercat să dau cât am putut de tare, admise Lucas.

– Am înțeles că Tillie stă acum cu el la Bar B, îl îngrijește.

– Îl iubește, îi explică Lucas. Eu personal nu pot s-o înțeleg, dar așa este.

– Și cu toate astea a venit într-o goană pînă aici ca să-l oprești.

– Și a plîns tot timpul și m-a implorat să nu-l omor. Pentru că asta s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost ea. Bine, dacă Dee murea îți dai seama că nici el nu mai rămînea în viață.

– Dee se simte cât de cât mai bine?

Lucas aruncă o privire în direcția ei.

– E din ce în ce mai puternică. Cît de curînd o să vrea să se întoarcă la ea acasă.

Luis se strîmbă. Știa ce făcuse Lucas pentru că auzise diverse zvonuri și în cele din urmă se dusesese în locul în care rîul izvora din munte ca să vadă dacă era

adevărat. Nu-i spusese nimic Oliviei pentru că s-ar fi necăjit. Ochii săi întunecați deveniră foarte gravi.

– Nu te invidiez deloc, prietene, mai ales atunci când o să afle și ea.

Lucas se strîmbă la rîndul său.

– O să fie de-a dreptul palpitant o vreme, dar în cele din urmă o să înțeleagă.

– Dacă iubește ferma aia așa de mult, rosti Luis, s-ar putea să sufere prea mult ca să mai fie conștientă și de altceva în afara durerii. Ți-ai asumat un mare risc.

– Și aş face-o din nou, rosti Lucas încet. Aş presăra sare pe fiecare metru de acolo, dacă asta ar putea s-o țină în siguranță.

CAPITOLUL 21

Dee se trezi și se întinse leneșă, bucuroasă să-l știe pe Lucas alături de ea. Dormeau împreună în fiecare noapte de vreo două săptămîni, așa că savurase fiecare moment în parte, pentru că știa că nu avea cum să mai dureze prea mult. Rămase întinsă alături de el în semi-întuneric, știind că venise de acum momentul să meargă la ea acasă. Își revenise cu totul, așa că nu mai avea nici un motiv ca să mai stea acolo. Avea foarte mult de muncă și nu era sigură dacă putea să se descurce, dar de undeva tot trebuia să înceapă, pentru că altfel pierdea întreaga grădină. Legumele nu puteau aștepta la infinit fără să se strice.

Lucas se mișcă și începu s-o caute ca apoi s-o strîngă bine alături de el.

– Azi o să mă duc acasă, îi zise ea încet.

El se încordă tot, după care se ridică și aprinse o lampă.

– De ce?

– Pentru că acolo este casa mea. Nu pot să stau aici la infinit. Și așa oamenii au început să vorbească și au și de ce.

– Ai putea să te măriți cu mine.

Ea păru deodată foarte tristă.

– Nu e nevoie să mă ceri. Kyle Bellamy s-a ivit exact în momentul în care mă pregăteam să vin la tine ca să-ți spun să-ți aduci vitele acolo la păscut, măcar pînă trece seceta. Dar din ce am văzut, stai încă foarte bine, nu mai ai nevoie de Angel Creek.

– Nici tu, rosti el, uluit de ofertă. La naiba cu generozitatea ei, acum îl făcea să se simtă de două ori mai vinovat. Dacă n-ai fi trăit acolo singură, nu s-ar mai fi întîmplat nimic.

– Acum nu mai contează. Am vrut să știi că nu e nevoie să te însori cu mine ca să ai acces la vale și la apă.

– Dar ce-ar fi cu toate astea să te căsătorești cu mine? insistă el. Știi foarte bine că nu mi-am dorit doar ferma ta.

– Știu, rosti ea încet.

Se gîndi la planurile lui ambițioase, la casa elegantă și știu că locul ei nu era acolo.

– Tu vrei să faci din Double C un imperiu. Eu nu am ce căuta aici. N-aș suporta să stau la Denver, nici măcar temporar. Ți-aș face viața un coșmar, iar oamenii și-ar bate joc de tine din cauza mea. Nu sînt foarte prietenoasă, încheie ea cu un zîmbet amar.

Expresia de pe fața lui nu se schimbă și atunci încercă să-l facă să înțeleagă altfel.

– Cînd... cînd părinții mei au murit, am fost îngrozită. Nu mai aveam pe nimeni și am crezut că o să mor și eu,

pentru că n-aveam nici un motiv ca să mai trăiesc. Nu-mi mai rămăsese decît ferma și atît. Cumva faptul că puteam să cresc diverse legume m-a ajutat să-mi doresc să trăiesc. Nu e vorba doar că-mi iubesc ferma, dar am nevoie de ea. Angel Creek poate că-mi aparține într-un fel, cert este că eu îi aparțin în mod sigur.

– Naiba s-o ia de fermă și de vale și de tot! țipă el deodată, trecîndu-și mîinile prin păr, dorindu-și să fi putut amîna acea discuție măcar cu încă o săptămînă. Nu mai e nimic acolo acum. Am deviat ruta rîului.

Dee clipi nedumerită spre el, nefiind foarte sigură că înțelesese bine.

– Poftim?

– Rîul nu mai curge pe acolo. Partea ta de rîu a secat. Iar valea ta nu mai face doi bani dacă nu ai apă.

Dee se dădu jos din pat, albă la față din cauza șocului, mintea ei neputînd să perceapă bine gravitatea faptei lui. Se întinse imediat după haine.

– Aș face-o din nou dacă n-aș avea de ales, rosti el cu duritate. Și oricum asta aș fi făcut în cele din urmă ca să pot să-mi salvez ferma. Indiferent de ce ar fi, aș face absolut orice ca să apăr Double C. Iar valea aia afurisită a fost gata-gata să te omoare, însă tu ești prea încăpățînată că să admiți așa ceva. Fără ea o să fii în siguranță și o să poți dormi noaptea liniștită. Am făcut ceea ce am considerat că era necesar.

Dee nu se uită la el cît timp se îmbrăcă. Apoi îi zise încet, încă amorțită din cauza șocului.

– Atunci ar trebui să înțelegi că și eu sînt gata să fac orice ar fi nevoie ca să-mi salvez ferma și grădina.

El își pierdu cumpătul în fața încăpățînării ei orbești.

– Uită dracului de grădina aia! urlă la ea. N-ai nevoie de grădină. Îți dau eu ce bani ai fi putut să câștigi de pe urma ei.

Dee își îndreptă spatele și-l privi drept în ochi.

– Ține-ți banii, Cochran. Ți-am spus chiar din ziua în care ne-am cunoscut că n-aș fi bună de curvă, nu s-a schimbat nimic de atunci.

Era mai rău decît un coșmar, pentru că atunci măcar s-ar fi putut trezi. Își imaginase că grădina fusese copleșită de buruieni, că toate legumele erau deja prea coapte, dar sperase să adune suficiente cît să izbutească să treacă iarna, chiar dacă nu mai avea ce vinde în oraș.

Dar ceea ce avea în fața ochilor n-avea legătură cu optimismul de dinainte. Legumele se veștejiseră înaintea de vreme, arse de arșiță și lipsite de apa care hrănise acel pămînt. Nici măcar porumbul nu mai crescuse.

Angel Creek secase cu totul, iar valea se maronea cu fiecare zi care trecea. Ajunse în poiana care fusese plină de flori sălbatice, dar care acum dispăruseră, laolaltă cu aroma lor proaspătă.

Fără clipocitul vesel al apei, în vale domnea o liniște cumplită. Se apropie cu grijă de albia rîului. Știa că era uscată, dar simțise nevoia să verifice. Cum să

jelească, pînă ce nu pricepea pe deplin tot ce se întîmplase acolo?

Iar cel care făcuse una ca asta nu era altul decît Lucas. Îi distrusese căminul în mod deliberat.

Ar fi vrut să simtă furia care să-i dea puteri, dar ceea ce se petrecuse acolo depășea furia. Se simțea cu totul amorțită, ca și cum o parte din ea încetase deodată să mai trăiască.

Se întoarse spre casă, și privi la ferestrele acoperite de scînduri. Bănuia că ar fi trebuit să se bucure că făcuse măcar atîta lucru.

Casa devenise o ruină, dar știind la ce asalt fusese supusă, se așteptase la așa ceva. Moartea acelei văi o secase de orice vlagă.

Munca o ajutase întotdeauna să treacă mai ușor peste necazuri, așa că era bine că avea în față atîtea de făcut. Nici măcar nu știa de unde să înceapă să strîngă în casă. Atîtea lucruri fuseseră stricate și atît de puține din ele mai puteau fi salvate. Mătură cu grijă cioburile de pe podea, după care timp de un ceas frecă bine scîndurile ca să scoată petele de sînge de pe ele.

Mai trecu o oră pînă să-i vină ideea. Apa. Se ridică în genunchi și se uită la găleata cu apă. Fîntîna din curte era în continuare folosibilă.

Speranța renăscu deodată în ea. Aruncă peria de frecat pe jos și ieși iar în grădină, ca să examineze cu atenție fiecare plantă în parte.

Porumbul era pierdut cu totul, pentru că era prea dependent de apă în primele faze ale creșterii. Dar

fasolea și roșiile? Cepele și dovleceii? Unele plante fuseseră mai puternice decît altele și încă mai aveau o șansă.

Se întoarse la fîntînă și aruncă ciutura în apă. Îi trebuia mai multă forță decît crezuse ca să ridice ciutura plină. După ce o scoase a treia oară, tremura din cap pînă-n picioare. Trei găleți cu apă, din care turna cîte o jumătate la rădăcina fiecărei plante care avea șanse de supraviețuire asta însemna că rezolvase doar șase plante. Pămîntul uscat sugea imediat apa cea prețioasă, de aceea trebuia să fie foarte grijulie și să toarne chiar la rădăcină.

Soarele era prea fierbinte. Se opri și se uită în sus spre el, ștergîndu-și fața cu mîneca. Era o risipă să încerce să ude plantele pe o asemenea căldură. Cel mai bine era să încerce să le ude noaptea, astfel că plantele puteau păstra mai multă umiditate, iar ei i-ar fi mai ușor să muncească ferită de căldura aceea.

După ce lua această decizie se întoarse în casă și la munca de acolo. Însă rezultatele erau descurajante. Rămăseseră prea puține lucruri neatinse de gloanțe. Pînă și vasele erau găurite toate.

Indiferent cît de inutilă i se părea munca pe care o făcea în acel moment, nu-și putea permite să se oprească. Dacă se oprea începea să se gîndească la Lucas și asta ar fi terminat-o. S-ar fi așezat direct pe jos și ar fi urlat ca un copil mic. Dacă izbutea să-și găsească de treabă și să rămînă în starea aceea de amorteală, atunci avea să fie bine.

În ultimele săptămîni pierduse multă masă musculară, iar cînd veni seara izbuti cu mare greutate să se tîrască înapoi în grădină. Cum totul era foarte uscat, era riscant să ia cu ea o lampă, așa că se mulțumi să lucreze la lumina lunii.

Curînd reuși să amortească așa de tare, încît nu mai simțea oboseala. Scotea găleată după găleată de apă din fîntînă, cu care apoi se ducea în grădină ca să ude șiruri nenumărate de plante.

Cîndva după miezul nopții descoperi că nu mai putea să se miște. Rămăsese înțepenită lîngă fîntînă, fără să știe ce anume voia să facă și pierzînd cu totul șirul timpului. Picioarele și mîinile refuzau să mai coopereze, așa că renunță și ajunse cu greu în casă, unde se trînti direct în pat și nu se mai mișcă de acolo pînă a doua zi după prînz.

Acea primă zi stabili tiparul zilelor care urma. Dormea în timpul zilei, ca noaptea să iasă și să ude grădina. Nu încerca să se gîndească prea mult, nu verifica dacă merita să facă acel efort, își vedea doar mai departe de treabă. Știa că dacă se oprea, nu-i mai rămînea nici o speranță.

La opt zile după plecarea ei, Lucas o porni spre Angel Creek. Se apropia de înserat și era mult mai răcoare decît în celelalte zile. Lucas se gîndea că opt zile îi fuseseră deajuns ca să fiarbă în sinea ei, acum se puteau certa serios ca după aceea să se împace.

Rezistase cu mare greutate în fiecare zi să nu se ducă după ea. Și-i era dor să o știe iar alături. O viață întreagă nu i-ar fi ajuns ca să se sature de ea.

Primul lucru pe care-l văzu cum ajunsese acolo, a fost Dee care căra o găleată cu apă pe care mai apoi o turna cu grijă la rădăcina plantelor.

Se simți cuprins de o mînie fără margini. Afurisita aia de grădină! Ar fi trebuit s-o ardă atunci cînd avusese ocazia. De ce nu-și dădea seama cît de inutil era tot efortul ei?

Descălecă și o porni spre fîntînă, ca să-i iasă înainte. Dee nici măcar nu îl băgă în seamă, ceea ce-l înfurie pe loc. Îi smulse găleata din mînă și o aruncă în curte.

- Ce mama naibii încerci să faci? Vrei să te omori? Ea dădu nepăsătoare din umeri.

- Mulțumită ție, rosti ea încet, acum trebuie să-mi ud grădina cu propria mea mînă.

- La naiba, Dee, e prea tîrziu. O prinse de braț și-o tîrî spre grădină. Uită-te la ea! Deschide ochii și uită-te la ea. Te chinui să uzi niște plante care sînt pe moarte! Chiar dacă unele din ele ar mai putea înflori o să vină iarna înainte ca legumele să se coacă.

- Dacă nu am grădina, atunci nu mai am nici mîncare! Îi zise ea moale. Se smulse din strînsoarea lui și se duse să ia din nou găleata.

El ajunsese acolo înaintea ei și o azîrli și mai departe.

- Nu te duce după ea! strigă ca scos din minți.

Atunci cînd plecase de la el era aproape cu totul restabilă. Acum însă cînd se uita la ea, constata că slăbise iar și ochii îi erau înconjurați de cearcăne negre. Ai pierdut, îi zise. O prinse de umeri și o scutură. La naiba, Dee, ai pierdut! S-a terminat. Aici nu mai e absolut nimic. Ia-ți lucrurile și hai să mergem acasă.

Dee însă se smulse de lîngă el.

- Asta este casa mea.

- Aici nu mai e nimic.

- Atunci și eu sînt doar nimic! țipă ea deodată.

Lucas se luptă să-și redobîndească stăpînirea de sine.

- Ai două variante. Poți să iei banii pe care ți i-am oferit pentru fermă și să te muți în oraș. Sau te măriți cu mine!

Dee respira greu, încercînd în van să se calmeze.

- De ce ți-ai dori să cumperi ceva fără valoare? N-am nevoie de banii tăi cu care sperî să-ți cumperi liniștea. Și n-am nevoie de milă.

- Foarte bine atunci, ne căsătorim.

- Astea sînt variantele tale, nu ale mele, rosti ea cu pumnii încheștați. Dacă nu sînt de acord să-ți iau banii, poți să fii convins că nici nu se pune problema să mă mărit cu tine. Eu aleg să stau pe terenul meu, în casa mea.

- Ca să mori de foame?

- E alegerea mea, Cochran!

Se înfruntau ca doi pistolari, iar în liniștea care se așternu între ei se auzi duruitul unui tunet, iar o pală de vînt rece îi scutură fustele.

Lucas ridică privirea în sus. Simțea deja mirosul de ploaie în aer. Dee se uită și ea la norii de furtună care se adunaseră pe cer.

Apoi văzură și perdeaua de ploaie cum se apropia de ei. În nici un minut era deja deasupra lor, lovindu-i cu picături mari.

Lucas o prinse de braț și o duse cu forța la adăpostul verandei, la timp ca să nu-i ude learcă, căci începuse să plouă torențial.

Rămaseră să se uite împreună la ploaia care cădea în perdele groase. Lucas știa că semnaliza sfârșitul secetei și venise chiar la timp. Niciuna dintre fermele din jur nu dăduse faliment. Toată lumea reușise să iasă cu bine din secetă.

Toată lumea cu excepția lui Dee.

Degeaba ploua acum și uda pamântul. Valea avea să renască, dar pentru ea era deja mult prea târziu. Una peste alta, toată lumea din zonă supraviețuise, numai ea nu.

Dee îi întoarse spatele și intră în casă, încuind ușa în urma ei.

Nu plînsese înainte, dar acum se dezlănțui. Lucas nu putuse să găsească altă metodă mai bună ca s-o rănească pînă-n suflet. Se luptase din greu pentru independența ei, își croise cu grijă o viață care-i plăcea, iar el distrusese totul. Dacă Kyle Bllamy ar fi făcut acest

lucru, atunci ar fi înțeles, ar fi fost furioasă și ostilă, s-ar fi luptat pînă în pînzele albe, dar nu s-ar fi simțit trădată. Poate că n-ar fi fost așa de devastată dacă nu l-ar fi iubit pe Lucas, dar îl iubea. Chiar și în acel moment îl iubea. Iar el îi demonstrase cît se putea de clar că ea nu însemna absolut nimic.

Lucas rămăsese în fața ușii, ascultînd-o cum plîngea. Sunetul suspinelor ei se împletea cu sunetul ploii, apoi nu le mai putu deosebi.

Nu-și imaginase vreodată s-o vadă sau s-o audă pe Dee plîngînd. Nu crezuse că sunetul acela avea să-i rupă inima în două.

Nu-și imaginase niciodată că ar fi fost în stare s-o rănească, iar acum își dădea seama cît de idiot și de arrogant fusese.

CAPITOLUL 22

Lucas își aminti de vorbele lui Luis, că dacă Dee iubea așa de mult Angel Creek, va fi așa de supărată încît nu va mai vedea nimic în afara durerii.

El știuse foarte bine că-și iubea ferma, dar nu ținuse cont nici o clipă de sentimentele ei, presupusese că el știa ce era mai bine pentru ea.

Adevărul era că făcuse în așa fel încît să-i fie lui bine, își asigurase apa pentru fermă și încercase s-o manipuleze pe Dee ca să accepte să se mărite cu el. Nu se gîndise nici o clipă că poate pierderea căminului avea să-i frîngă inima.

Deși ar fi trebuit să-și dea seama, doar și el iubea Double C exact la fel. Ba mai mult, iubea atît de mult ferma încît niciodată nu l-ar fi iertat pe cel responsabil de distrugerea ei.

Și exact asta-i făcuse tocmai femeii pe care o iubea.

Fusese așa de arogant încît crezuse că dacă o aducea să trăiască acolo ar fi recompensat-o fără probleme pentru pierderea căminului ei

Bănuise că avea să se înfurie și destul de repede avea să-i și treacă. Ar fi trebuit să-și amintească ce

pasiune avea pentru tot ceea ce îndrăgea, să-și amintească de cum o văzuse în acea dimineață, pe pajiște, printre florile roz de trandafiri sălbatici. Nu ținuse cont deloc de forța cu care iubea și astfel făcuse cea mai mare greșală din viața lui. Cum s-o mai convingă că o iubea când îi călcase sufletul în picioare?

Toată lumea jubila acum că veniseră ploile și fermele erau asigurate, chiar și Bar B. Totul fusese de pomană, tot chinul ei. Bellamy o atacase degeaba. Iar el îi distrusese ferma tot degeaba. Soarta și natura își bătuseră joc de ei, pentru că trimiseseră ploaia la timp ca să-i salveze pe fermieri cu excepția unei singure femei.

Lucas îi trimisese acasă taurul și vacile și-i cumpărase alte păsări. Nu le dusesese chiar el, pentru că nu credea că Dee ar fi fost dispusă să-l mai vadă. Și era posibil s-o fi pierdut pentru totdeauna.

Dee se forța să se trezească dimineața și să se apuce de treabă. Era prea mândră ca să renunțe fără a se lupta. Oricum întorcea situația pe toate părțile, era strânsă rău cu ușa.

Încă mai avea conserve din anul precedent, dar nu suficiente ca s-o țină toată iarna, decât dacă se mulțumea cu un regim bazat mai mult pe lapte și pe ouă.

Nu avea suficienți bani ca să-și repare casa și să-și mai ia și de mîncare, ori casa trebuia neapărat reparată

pentru că venea iarna. Așa că era obligată să moară de foame. Fiecare alternativă pe care o cerceta o ducea în același loc.

Dacă nu reușea să-și găsească de lucru, nu avea cum să supraviețuiască în iarna ce urma. Și dacă se angaja pe undeva, ce naiba făcea anul următor?

Putea să aibă grijă de o ditamai grădina fără râul acela care să ude pământul? Poate reușea să se descurce și dacă uda pământul cu găleata. O mulțume de familii se descurcau așa. Dar familiile erau familii. Prin definiție erau cel puțin doi oameni care să facă treabă.

Deși era puternică, își cunoștea totuși limitele. Dacă încerca să aibă o grădină la fel de mare, atunci s-ar fi spetit cu munca, iar oboseala ducea la neatenție, iar neatenția ducea evident la accidente.

Putea să-și facă doar o grădină mică din care să se hrănească doar ea, dar atunci nu mai avea bani de reparații sau pentru haine. Nici în acel moment nu avea multe haine, dar putuse să le înlocuiască pe cele care se uzaseră din cale-afară.

Dacă reușea să se angajeze pe undeva, atunci avea să supraviețuiască, dar atât. Nu s-ar mai fi putut ocupa de grădină, pentru că n-ar mai fi avut când. Și ce mult îi plăcuse. Savurase mereu mirosul proaspăt al pământului, schimbarea anotimpurilor, recompensa recoltei. Indiferent de cum avea să se descurce mai departe, pierduse exact ceea ce iubise mai mult.

Oamenii din lumea întreagă sufereau pierderi grele, treceau peste tragedii și își vedeau în cele din

urmă mai departe de viață. Asta trebuia să facă și ea. Fie mergea mai departe, fie renunța cu totul la luptă și aștepta să moară încet.

Primul la care se duse să întrebe de o slujbă a fost domnul Winches, de la magazinul universal.

– Ce anume dorești?

– O slujbă îi răspunse ea cu calm. Nu contează ce. Pot să-ți țin registrele, să aranjez marfa pe rafturi, să mătur podelele.

– Pe toate astea le fac și eu singur, murmură el.

– Da, știu.

El o privea în continuare cu milă.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la ferma ta. Bănuiesc că de asta ai și venit.

– Da.

– Aș vrea să te ajut, dar ar fi o prostie din partea mea să angajez pe cineva să facă treaba pe care o fac eu în mod obișnuit. Magazinul nu e așa de mare ca să mai am nevoie de cineva.

– Am înțeles, rosti Dee. Mulțumesc mult.

Nici măcar nu era dezamăgită, pentru că se așteptase la așa ceva. Dacă reușea să-și găsească ceva de muncă, ea ar fi fost cea mai surprinsă dintre toți.

Încercă la magazinul de confecții, dar doamna Worley de abia dacă reușea să câștige suficient pentru nevoile ei. La fel a fost și la magazinul de pălării.

Bātu străzile din oraș în lung și-n lat, întrebând peste tot. Nimeni nu angaja pe nimeni. Singura croitoareasă din oraș lucra de una singură, la fel și cizmarul.

Lăsă chiar un anunț la magazinul universal că putea să vină la curățenie, dar cei care-și puteau permite o menajeră, aveau deja pe cineva.

Ceea ce-i spusese lui Lucas în prima zi când se cunoscuseră fusese adevărat. Singurul loc în care se putea angaja în Prosper era la bar, pe post de curvă.

Iar singurul lucru de vânzare pe care-l avusese, ferma, acum nu mai valora nimic. Poate că ar fi reușit să-l doneze, pentru că nimeni nu ar fi dat nici un ban pe terenul acela. Știa că Lucas i-ar fi dat oricând banii pe fermă, dar ar fi fost doar o pomană. Pentru că acum avea ceea ce-și dorise atît de mult, avea rîul ei după care jelea și acum.

Nu-i mai rămăsese altceva decît mîndria și tocmai ajunsese la concluzia că era posibil să trebuiască să renunțe și la ea ca să accepte banii lui Lucas. Pentru ea nu mai rămăsese nimic acolo, dar cu banii lui o putea lua de la capăt în altă parte.

Lucas! Încă nu-și permitea să se gîndească la el. Durerea era încă prea mare și prea proaspătă. Nu-și putea permite s-o lase să iasă la iveală ca s-o examineze pentru că atunci ar fi doborât-o cu totul.

Trupul ei, al cărui ritm era la fel ca și anotimpurile, îi dădu de știre că nu-i purta copilul. Ar fi trebuit să răsuflă ușurată, dar chiar împotriva logicii și a bunului simț, ea sperase. Un copil ar fi fost un dezastru pentru ea și cu toate astea sperase. Acele ultime două dăți când se iubiseră fără a se proteja fuseseră șansa ei de a concepe un copil. Oricum nu-i mai păsa de reputație,

dar măcar n-ar mai fi fost singură. Ar fi iubit copilul lui la fel de mult pe cît îl iubea și pe el. Da, poate că n-ar mai fi suferit atît dacă nu-l iubea.

Lui Dee îi trebui un moment ca s-o recunoască pe femeia care venise călare pînă la ea. Îmbrăcată cu un costum de călărie foarte șic și cu o pălăriuță elegantă pe cap, descălecuse plină de grație în fața verandei ei. În cele din urmă o recunoscuse pe Tillie după părul negru și ochii mari și căprui. Ea era cea care călărise în goană pînă la Double C și care practic îi salvase viața, la fel ca Lucas sau Luis.

– Bună dimineața, o salută Dee. Nu vrei să intri puțin?

Tillie rămase oarecum surprinsă. Era prima dată în zece ani cînd era invitată să intre într-o casă respectabilă. Căsuța era umilă și fusese rău avariata, dar nu mulți oameni ar fi întîmpinat-o atît de civilizat ca apoi s-o poftească înăuntru.

– Îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

Tillie îi zîmbi larg.

– A fost doar în parte pentru tine. Nu puteam să-l las pe Kyle să se distrugă singur.

– Am auzit că te-ai mutat la Bar B.

– Da. O să ne căsătorim. Dar nu cred că o să rămînem aici. Nu cred că oamenii o să uite vreodată ce a făcut și nici n-o să-l ierte. Avem noroc pentru că amîndoi ne pricepem să luăm totul de la început. Și-ți

mulțumesc. Puteai să-i ațîți pe oameni și mai mult împotriva lui, dar n-ai făcut-o.

– Nu am văzut ce rost ar mai fi avut. Și așa Lucas aproape că l-a omorît.

Colorado devenise stat, dar oamenii preferau să-și regleze neînțelegerile între ei, fără amestecul legilor. Iar Kyle își primise deja pedeapsa.

– Cred că și tu trebuie s-o iei de la capăt, rosti Tillie privind în jur. Am venit să-ți ofer niște bani ca să poți repara totul aici. Știu că nu pot să-ți ofer viața ta de dinainte, dar măcar o să te ajut să o iei iar de la capăt.

S-o ia de la capăt? Cum s-o ia de la capăt?

– Nu Kyle m-a distrus, răspunse ea. Da, din cauza lui am pereții ciuruiți și mi-am pierdut toate vasele, dar cel care a distrus întreaga fermă e Lucas Cochran.

– Nu ar fi făcut așa ceva dacă n-ar fi fost atacul lui Kyle, răspunse Tillie cu blîndețe. A fost o decizie tare grea, dar Lucas e un om dur. A știut că atîta timp cît rîul curgea prin valea ta, mereu ar fi apărut cineva care să vrea să-ți fure totul, iar tu ai fi fost veșnic în primejdie. Așa că a luat exact ceea ce făcea ca valea să fie jinduită. A făcut treaba asta ca să te protejeze.

Dee privea tristă în gol.

– Aș fi preferat să-mi asum riscul.

– Dar Lucas nu și-a permis să-și asume acest risc. Te iubește prea mult.

– Numai că atunci cînd ies din casă ceea ce văd în jur nu prea seamănă a iubire.

– Știu. Însă așa cum am mai spus, a fost o decizie greu de luat. Și mie mi-a fost greu să-i cer lui Lucas să

te ajute atunci, știind bine că era posibil ca bietul Kyle să fie ucis din cauza asta. Nu mulți oameni ar fi văzut ceea ce am făcut ca pe un act de iubire, dar așa a fost. Aș fi făcut orice ca să-l opresc, chiar dacă după aceea m-ar fi urât.

– Eu nu-l urăsc pe Lucas, rosti Dee cu sinceritate.

– Dar o să-l poți ierta?

– Nu. Cel puțin nu acum. Poate că niciodată. Acum mă simt pustiită. Dar aici nu se pune problema de iertare, ci de dorința de a mai trăi. Iar în clipa de față, viața nu mă mai prea interesează.

Tillie mai văzuse acea expresie și în ochii altor femei, ba chiar și în ochii săi. Era privirea unui om care nu mai avea ce pierde. Genul acela de emoție era profundă, iar cine își revenea, era apoi o persoană profund schimbată.

– Am luat banii cu mine, reveni Tillie la scopul vizitei sale.

– Nu vreau banii lui Kyle.

– Nu sînt ai lui, sînt banii mei.

Dee o privi surprinsă.

– Cu atît mai mult n-am de ce să-i iau. Nu văd de ce ai plăti tu oalele sparte de altcineva. Ba mai mult, eu îți sînt ție datoare pentru că mi-ai salvat viața.

– Dar datoriile lui Kyle sînt și ale mele, insistă Tillie zîmbind. Așa e atunci cînd iubești pe cineva.

– Nu, mulțumesc mult. Poate că și-ar fi înghițit mîndria și ar fi acceptat banii lui Kyle, în fond era și vina lui, dar nici nu se pune problema să se atingă de banii ei.

Tillie ezită o clipă.

– Am auzit că ți-ai căutat ceva de muncă în oraș.

– Da, dar degeaba.

– Atunci ia banii. Eu chiar îmi permit și tu ai mare nevoie de ei.

Dee se gîndi la bani și cum ar fi fost dacă ar fi reușit s-o ia de la capăt. Numai că nu de bani avea ea nevoie ci de apă. Înțepeni locului pentru că tocmai o fulgerase o idee. Ceea ce fusese făcut se putea și desface. Un rîu care fusese trimis pe o altă albie, se putea întoarce la fel de bine înapoi în matca sa veche.

Trăise pînă în acel moment în transă, cum de nu se gîndise la această soluție simplă de la bun început? Ce naiba pățise de se mulțumise doar să stea și să-și plîngă singură de milă?

Pentru prima dată de cînd îi spusese Lucas ce anume făcuse se simțea cu adevărat vie și plină de energie.

Tillie o privea încîntată, văzînd cum se transforma chiar în fața ei.

– Ți-a venit o idee, nu?

– Așa e. Și e ceva cu care aș vrea să mă ajuți.

– Orice! Îți stau la dispoziție.

Chipul lui Dee era luminat de un zîmbet larg.

– Crezi că poți să-mi faci rost de niște dinamită?

Interesată mereu de aventură, Tillie o însoți pe Dee în sus pe munte spre locul din care izvora rîul ei. Nu era o călătorie tocmai ușoară, dar merita efortul.

Amîndouă purtau pantaloni, ceea ce le ajuta la mers. Mai aveau numai puțin de urcat și ajungeau în fine la destinație. Recunoscurea imediat cele două albi și evident barajul ridicat peste cea care se formase pe versantul estic.

Dee rămase să studieze acea structură care-i ucisese ferma. Dacă Lucas ar fi avut nevoie de apă ca să supraviețuiască, ar fi construit acel baraj singură. Cu mâinile goale. Fusese gata să-i vîndă ferma ca să poată supraviețui. Dar a naibii să fie dacă avea să-i permită să distrugă ceva atît de frumos ca valea ei numai pentru că hotărîse de unul singur că așa era ea mai în siguranță.

– Ai mai folosit vreodată dinamita? o întrebă Tillie.

– Nu.

– Doamne, ești nebună?!

– Stai liniștită că m-am interesat cum se face. Fierarul a fost miner înainte și mi-a arătat cum se folosește.

– Și doar aprinzi fitilul și o arunci peste baraj?

– Nu. Am de gînd s-o plantez chiar în interiorul lui spre stînga, ca atunci cînd explodează să adîncească și mai mult albia. Înțelesese foarte bine ce anume făcuse Lucas, dar acum urma să facă și ea exact același lucru.

Dură ceva să scobească în baraj un loc în care să pună explozibilul. Întinse după aceea fitilul lung știind cam cît dura pînă să ajungă la dinamită.

– Ar fi bine să o pornești în jos pe munte, îi zise lui Tillie. Îți las cinci minute avans înainte să aprind fitilul.

– Aș prefera să stau cu tine, răspunse ea. Am bătut atîta drum pînă aici, barem să te văd pe tine cum o faci, și pe urmă ne adăpostim amîndouă.

Se priviră una pe alta și-și zîmbiră complice.

Dee aprinse fitilul.

Fugiră spre cai, se aruncară în șei și o porniră la galop, în timp ce Dee număra în gînd secunde.

Lucas se plimba de unul singur pe malul rîului, privind la undele sale repezi și întrebîndu-se dacă meritase atîta durere și chin.

Dee se dusesese din ușă în ușă în oraș căutînd ceva de lucru, cînd ar fi putut să vină la el. Ce ironie, el era singura persoană care nu i-ar fi refuzat nimic, dar nu s-ar fi apropiat să-i ceară ceva nici în ruptul capului.

Sperase ca un nebun să vină în cele din urmă la el, că avea să înțeleagă că încercase numai s-o apere.

Dar durerea ei fusese prea mare și încă mai suferea.

Și era vorba și de mîndria ei. Nu existase niciodată pe lume o ființă mai mîndră decît Dee Swann. Era o persoană greu de iubit, dar dacă ar fi avut mai puțină mîndrie sau ar fi fost mai suavă, n-ar mai fi fost aceeași femeie. Ori de ea avea nevoie, așa cum era, mîndră și încăpățînată și puternică, un adevărat partener.

Din păcate o lovise unde o durea mai tare atunci

cînd îi luase rîul și-i omorîse valea și ferma, terfelindu-i mîndria și amenințîndu-i independența. Nu se gîndise o clipă că încercînd s-o forțeze să vină la el, ar fi omorît ceva din ea.

Mai avea o singură șansă dacă-i înapoia mîndria și independența. Pentru că ea n-avea să mai vină la el decît ca o femeie mîndră și demnă. Și întotdeauna avea să existe o parte a ei la care el nu va mai avea acces niciodată.

Dar n-o putea învinovăți, pentru că și el era exact la fel. N-ar fi acceptat niciodată să i se subordoneze. Putea fi partenera lui, asta da, dar niciodată la ordinele cuiva.

Ori el pe acea Dee și-o dorea cu disperare. Însă trebuise s-o piardă ca să-și dea seama ce vroia de fapt.

Se uită iar la apă care era atît de prețioasă, dar nu la fel de prețioasă ca Dee a lui. Își aminti cum refuzase să se mărite cu el, spunîndu-i că nu era persoana nimerită pentru ceea ce avea el în cap și cum el își imaginase c-o putea schimba ca să se potrivească cu ceea ce-și dorea. Mare greșeală să-și imagineze una ca asta. Ea nu-i ceruse niciodată să se schimbe. Cum de putuse să fie așa de prost ca să se aștepte ca ea s-o facă de dragul lui?

Se gîndi la toate planurile pe care le făurise pentru Double C și le abandonă deodată. Ce naiba, era un om foarte bogat, iar Dee avea să-i aducă fermei lui mai mult decît orice avuție. Avea să aducă acolo spiritul ei, temperamentul și copiii pe care urma să-i aibă.

În acel moment trebuia să aleagă, iar el înțelese deodată limpede că de fapt, nu avea nimic de ales. O prefera pe Dee în detrimentul puterii politice. Ba mai mult, îi va da cu totul Double C dacă asta însemna s-o facă să se întoarcă la el. Și-o dorea ca parteneră a lui pe viață.

Da, partenera lui.

Clipei fericit că-i venise această idee, pentru că era posibil să meargă. În acel moment auzi bubuitura asurzitoare dinspre munte. Ridică privirea spre cer, dar nu se zărea nici un nor. De unde să fi tunat din senin?

Tunet pe naiba! Își dădu seama ce anume era. Privi prostit spre munte și apoi începu să rîdă cu poftă. Trebuia să se fi așteptat la una ca asta. Bubuitura aceea îi semnaliza că Dee a lui își revenise și era gata de luptă.

A doua zi, Dee merse la geam atunci cînd auzi tropot de cal. Se uită cu atenție și-l văzu pe Lucas care tocmai descăleca. Îl așteptase să apară încă de cu o zi în urmă și chiar se mirase ce anume îl reținuse.

Dee se duse să-și ia pușca, după care ieși pe verandă.

- Ce vrei? îl întrebă fără nici un preambul.

El se opri cu piciorul pe prima treaptă, privind circumspect spre armă.

- Haide, Dee, știi bine că ar fi trebuit să mă împuști de prima dată cînd am venit aici, pentru că după aceea

a fost prea târziu pentru amîndoi.

Ea-i zîmbi.

– Nu e niciodată prea târziu ca să corectezi o greșeală.

– Exact. Dădu din cap spre rîul care curgea vesel înapoi în albia sa. Cine ți-a pus încărcătura de dinamită?

Ea ridică bărbia uimită.

– Nimeni, mi-am pus-o singură.

Lucas o privea cu gura căscată. Inima aproape că i se opri la gîndul că fusese într-o primejdie de moarte. Ce naiba, ea oare știa cît de instabilă era dinamita? Nici prin cap nu-i trecuse că făcuse de una singură toată treaba, deși, dacă se gîndea mai bine, era de așteptat.

– Ești nebună? zbieră imediat la ea, roșu la față de furie și spaimă. Ai fi putut să mori în explozie.

Ea îl privi cu dispreț.

– Bănuiesc că mă consideri tare proastă. Chiar crezi că nu știu ce fac?

– Știi?

– Evident. Drept dovadă sînt încă aici.

Lui Lucas însă îi venea să se dea cu capul de un perete. După care se calmă și începu să rîdă. Nu asta își dorise? Să-l scoată din minți cu faptele ei nesăbuite pentru tot restul vieții? Poate că era nebun, dar lui i se păruse că zărise un licăr de încîntare în ochii ei.

– M-a ajutat și Tillie, îi mărturisi în cele din urmă.

– Tillie! Își scoase pălăria de pe cap și-și șterse sudoarea de pe frunte. Iisuse! Desigur, avea sens. Tillie care încerca să răscumpere cumva greșelile lui Kyle.

Dee îl privea provocatoare.

– Dacă ai de gînd să mai ridici vreun baraj, o să-l arunc și pe ăla în aer.

– Nu vreau să mai ridic nici un baraj. Dacă m-ar fi dus capul un pic, atunci l-aș fi dărimat și pe ăsta.

Dee se uită la el uluită.

– De ce ai fi făcut așa ceva?

– Pentru că am greșit, răspunse el mohorît. Pentru că n-am avut nici un afurisit de drept ca să-l ridic de prima dată. Și pentru că aș fi în stare de orice, numai ca să te întorci la mine.

Dee nu-și imaginase nici în cele mai dezlănțuite vise așa ceva. Inima începuse să-i bată cu putere.

Lucas dădu să se apropie cu un pas, dar Dee ridică imediat arma.

– Rămîi acolo unde ești, îl preveni ea.

– Vrei să te măriți cu mine? o întrebă el, ignorînd pușca.

Fără să vrea, privirile ei se îndreptară imediat către rîu.

– Nu, nu din cauza apei, izbucni el. N-ai decît să-ți păstrezi valea, n-am nevoie de ea, eu de tine am nevoie. Le-am cerut avocaților să-mi facă toate documentele. Trebuie doar să semnezi și valea e doar a ta. Îți dau dacă vrei și Double C. Doar mărită-te cu mine.

Dee era uluită de o asemenea ofertă. Brațul cu care ținea arma se înmuie deodată, iar Lucas profită de ocazie ca să se apropie de ea și să-i ia pușca și s-o pună deoparte.

– Ce-ai spus? îl întrebă Dee amețită.

– Am spus că Angel Creek va rămîne proprietatea ta personală, ca să faci ce vrei cu ea fără ca altcineva să aibă vreun cuvînt de spus. Nici nu știu de ce nu m-am gîndit la asta mai demult. Și îți mai dau și ferma mea pe deasupra. Îți dau tot ce vrei, numai să spui da.

Dee nu-și închipuise niciodată o așa răsturnare de situație.

– Dar... de ce?

Lucas oftă abătut. Nici lui nu-i venea să creadă ce făcuse.

– Pentru că te iubesc. Și pentru că am nevoie de tine. Pentru că îmi trebuie o nevastă ca tine care să mă ia de urechi din cînd în cînd. Nici nu mai știu de cîte ori te-am cerut, dar e bine să-ți intre în cap chestia asta, niciodată nu te-am cerut pentru apă sau pentru ferma ta sau mai știu eu ce. De fiecare dată te-am cerut pentru că te iubeam. Este limpede?

Dee îl privea înmărmurită.

– Este limpede?

– Nu poți să mă vrei.

– De ce naiba să nu pot?

– Pentru că... pentru că nu sînt potrivită. Tu o să petreci mult timp la Denver, iar eu nu pot să trăiesc așa. Ceilalți o să rîdă de mine. N-am cum să mă integrez...

– Așa e, n-ai avea cum să te integrezi, încuviință el. Așa că, la naiba cu Denver. Te prefer pe tine.

– Dar nu-ți pot cere să renunți...

– Dă-o naibii de treabă, tu niciodată nu mi-ai cere să renunț! zbieră el la ea. Știu mai bine ca tine ce anume vreau! Acum răspunde-mi la întrebare!

Dee clipi și încercă să-și adune gândurile.

– Nu vreau să iau Double C, rosti ea. Nu mă mărit cu tine pentru că mi-ai oferit ferma ta.

Lucas dădu cu pălăria de pământ, gândindu-se dacă s-o calce în picioare sau nu.

– Atunci uită de ea, rosti printre dinții încleștați. Te măriți cu mine sau nu?

Dee simțea cum fericirea aproape o copleșea. Lucas vorbise foarte serios. Chiar o iubea, dacă era gata să-i ofere ferma lui la care ținea atît, doar ca să se mărite cu el.

– Bine, se învoi ea.

El scutură însă din cap.

– Bine... ce?

– Da! rîse ea fericită.

– Da... ce? insistă el. Doamne, va deveni un nebun furios chiar înainte să se încheie anul.

Ea îi zîmbi atunci plină de încîntare.

– Da și eu te iubesc. Și da, o să mă mărit cu tine. Dar nu pentru fermă sau altceva, ci numai pentru că te iubesc și te vreau. Mai era și altceva?

Lucas o prinse în brațe și o strînse la piept gata-gata să-i frîngă coastele. Riscase totul pentru răspunsul ei.

– Doamne sfinte, da' tare încăpățînată mai ești!

– Știu, răspunse ea liniștită. La fel de încăpățînată ca și tine.

– Am vorbit foarte serios, ferma ta rămîne ferma ta. Ai nevoie de ea, scumpo. Înainte n-am înțeles treaba asta. Iar acum, fiind proprietara fermei Double C, ești una dintre cele mai bogate femei din regiune.

Ea îi zîmbi amețitor.

– Nu.

– Ba sigur că da. Știu foarte bine cît valorează ferma, ce naiba!

– Dar eu nu vreau ferma ta.

– Am bătut deja palma.

– Nu pînă cînd nu spun „da” oficial. N-o să iau Double C. Ai nevoie de ea cum și eu am nevoie de Angel Creek. Nu trebuie să ne înconțrăm din cauza asta. De ce nu putem să fim parteneri cu drepturi egale asupra proprietăților?

– Ca să fiu sincer cu tine, puțin îmi pasă. Nu mă intersează decît să te măriți cu mine.

Dee se simțea surprinzător de împăcată cu sine.

– Nu-mi pasă al cui nume e trecut pe hîrtie, atîta timp cît o să pot să vin aici, rosti ea cu convingere. Angel Creek avea să rămînă ferma ei chiar dacă în documente avea să fie pe numele lui Lucas. Avea încredere în el. Iar căsătoria lor nu avea să schimbe cu nimic acest lucru.

– Asta mi-am spus și eu legat de Double C, recunosc el. Nu numele contează. Pentru mine e mai important să te am pe tine. Dar o să facem așa cum o să vrei tu, rosti el, după care o sărută cu foc. Asta va fi moștenirea noastră pentru copii.

Dee era deja cuprinsă de valuri de plăcere la gîndul orelor pe care le vor petrece făcînd dragoste ca să poate avea acei copii. Lucas era măcinat de aceleași gînduri plăcute.

- O să ne certăm mereu, rosti el, gîndindu-se cu plăcere la ce avea să urmeze.

- Asta-i ceva aproape sigur.

- Și o să facem dragoste după aceea ca să ne împăcăm.

- Asta rămîne de văzut, îl contrazise ea.

- Ba nu, decise el. Nu mai avem ce vedea, rosti, apropiindu-se de malul rîului. Dintr-o singură mișcare o aruncă în apă și apoi sări și el. Era foarte rece, dar lor nu le păsa. Țipînd de plăcere ca un copil, Dee i se tot cocoța în spinare, încercînd să-l bage cu capul la fund. Însă rîsul lor se curmă atunci cînd se priviră în ochi.

Lucas sări pe mal și o trase și pe ea după el. O întinse chiar acolo și-i ridică fusta grăbit. Aproape că-i smulse pantalonașii de pe ea și nasturii de la pantalonii lui. Nu mai avea răbdare nici măcar o secundă. Intră în adîncul ei dintr-o singură mișcare, gîndindu-se că se afla în paradis.

Dee îl cuprinse cu picioarele, apoi îi dădu drumul, și-i făcu semn să se întoarcă. Lucas se supuse și se răsuci, aducînd-o pe ea deasupra lui. Dee își dădu pe spate părul ud iar Lucas rămase înmărmurit atunci cînd îi observă extazul înscris pe față. Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată. Și era femeia lui, doar a lui.

- Mîine ne și căsătorim, o anunță el.

- Cum zici tu, scumpule, toarse ea.

Numai că Lucas nu se mai lăsa păcălit cu una cu două.

EPILOG

Kyle și Tillie Bellamy au vîndut în cele din urmă Bar B și s-au mutat în est. Dee a primit doar o singură scrisoare de la Tillie, în care-i spunea că era fericită și că doreau să se mute înapoi la New Orleans. După aceea a pierdut orice legătură cu ea.

Luis și Olivia Fronteras au călătorit mai bine de doi ani, apoi spre marele deliciu al părinților ei, au cumpărat o fermă nu foarte departe de Bar B. Deși Willson Millican n-a fost niciodată tocmai sigur de felul cum izbutea ginerele său să facă rost de bani ca s-o întrețină pe Olivia, s-a gîndit că n-ar fi bine să încerce să afle, pentru că Olivia lui era tare fericită și acest lucru se vedea. Nu-și imaginase niciodată că fiica sa cea manierată avea în ea sînge de aventurier, dar trebuia să admită că îi pria. Apoi, într-o procesiune rapidă, Olivia îi aduse pe lume soțului său trei fete. Nici că se putea să-l fi făcut mai fericit de atît, pentru că lui Luis îi plăcuse întotdeauna să fie înconjurat de femei.

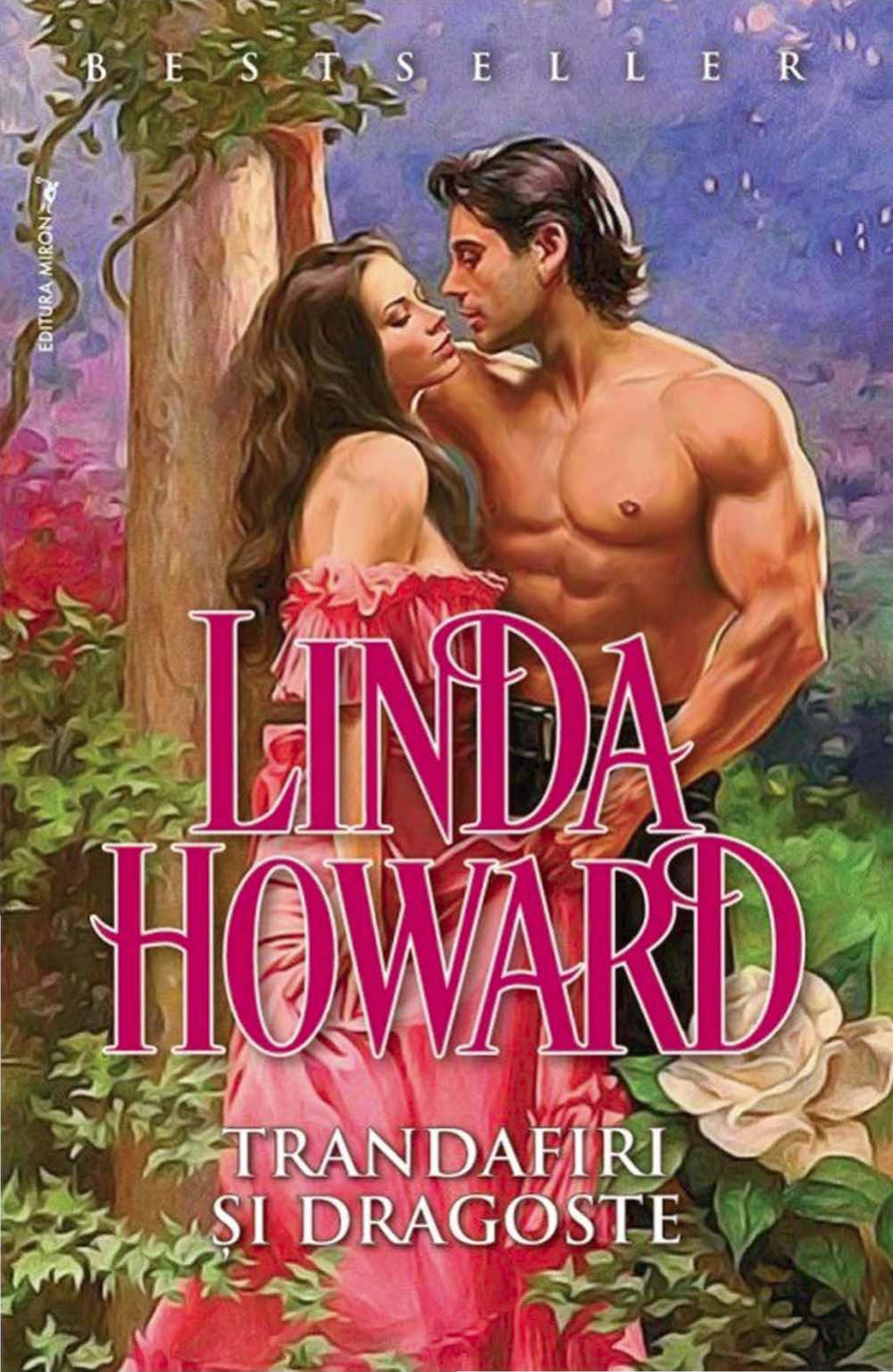
Lucas și Dee Cochran au avut și ei cinci copii, primii trei băieți au venit primii pe lume, și după cum anticipase Lucas, erau niște ștregari și jumătate. Apoi veniră pe lume și fetele, iar atunci cînd cea mare împlini doar un an, Lucas deja începuse să-și facă griji din cauza ei. Fetițele semănau amîndouă așa de bine cu mama lor, încît bietul lor tată știa deja că nu avea să mai doarmă liniștit pentru tot restul vieții lui.

El și Dee se certau, țipau unul la altul și apoi se împăcau. Casa întreagă răsuna de atîta tărăboi, dar Lucas n-ar fi renunțat la el nici în ruptul capului.

SFÎRȘIT

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

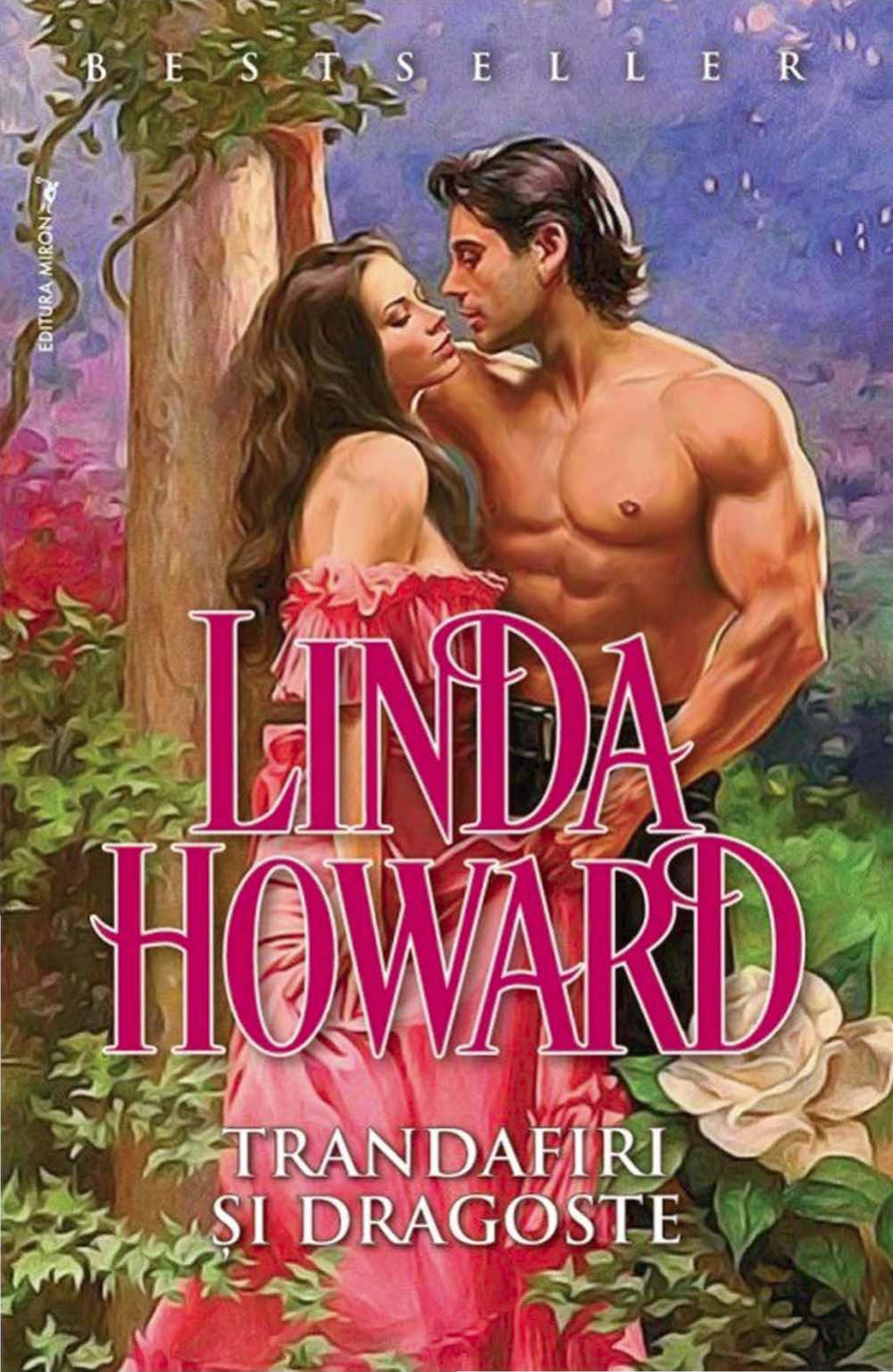
A romantic illustration of a man and a woman in a garden. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. The woman has long dark hair and is wearing a pink, off-the-shoulder dress. They are standing close together, looking at each other. The background features a large tree on the left and various flowers, including a large white rose on the right. The overall style is soft and painterly.

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI
SI DRAGOSTE

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

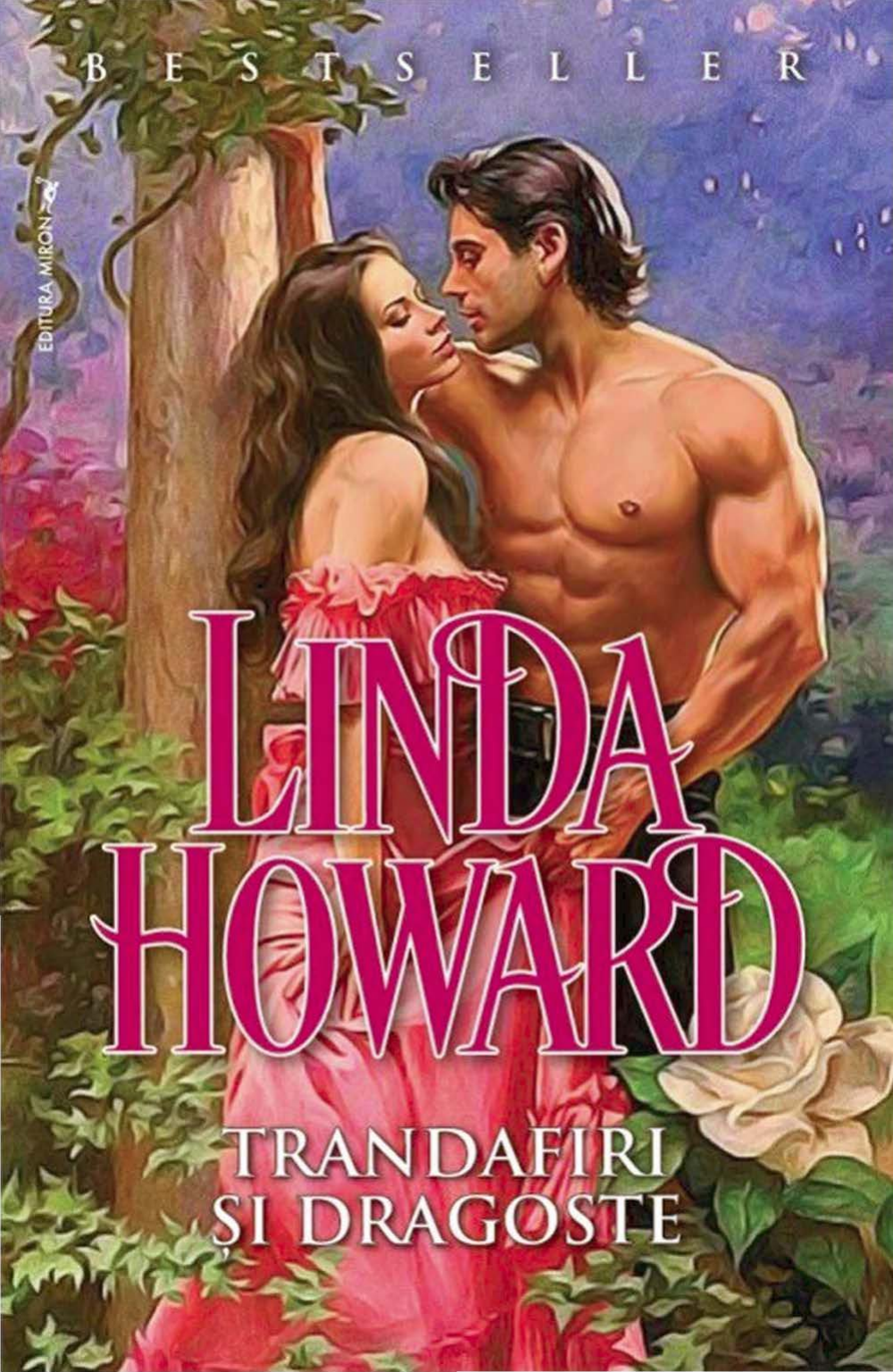
A romantic illustration of a man and a woman in a garden. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. The woman has long dark hair and is wearing a pink, off-the-shoulder dress. They are standing close together, looking at each other. The background features a large tree on the left and various flowers, including a large white rose on the right. The overall style is soft and painterly.

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI
SI DRAGOSTE

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

A romantic illustration of a man and a woman in a garden. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. The woman has long dark hair and is wearing a pink, off-the-shoulder dress. They are standing close together, looking at each other. The background features a large tree on the left and various flowers, including a large white rose on the right. The overall style is soft and painterly.

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI
SI DRAGOSTE